PATRICIA RANDALL

Totul pentru a plăcea

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNEL ROMOŞAN

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Cum să fac? repetă de câteva ori Vicky cu jumătate de gură.

În dimineaţa aceasta conducea nervos şi când opri în faţa Centrului de cercetări oceanografice, puse o frână brutală care făcu să scrâşnească pneurile.

Femeia ieşi din maşină, trânti portiera şi făcu câţiva paşi. Briza plăcută a Floridei o învălui asemenea unui voal de mătase, dar era prea încordată ca să-i simtă blânda mângâiere sau chiar să arunce o privire spre plaja mărginită de palmieri.

Da. Cum să facă să-şi găsească un soţ în Miami? se mai întrebă o dată. În oraşul acesta, căutarea unui soţ ar fi însemnat bătaie de cap, nu glumă!

Îi reveniră în minte câteva frânturi din discuţia pe care tocmai o avusese cu mama ei.

„Victoria, ai treizeci de ani. Dacă stăteai cu noi la Boston, erai de mult măritată cu cineva din anturajul tău care să ţi se potrivească”.

Mama nu uita niciodată să-i aducă aminte că era descendentă dintr-una din cele mai vechi familii din Statele Unite şi că acest titlu implica, pe lângă unele privilegii, şi un număr de obligaţii.

„Dacă te-ai întoarce acasă, continuase mama, nu ne-ar fi deloc greu să-ţi găsim pe cineva cu care să te măriţi. Familia contează atât de mult pe tine, draga mea…”

Oftând dezgustată la această amintire, Vicky îşi scoase din geantă legitimaţia de acces şi i-o prezentă

gardianului. După care, rumegându-şi în continuare gândurile sumbre, se duse la liftul cu care ajunse la etajul al doilea. Bineînţeles că nu putea să le reproşeze părinţilor insistenţa de care dădeau dovadă. Însă, de fiecare dată când o sunau, se simţea din ce în ce mai vinovată şi cu fiecare zi care trecea, situaţia devenea insuportabilă.

De fapt, nu voia decât să le facă pe plac, punând la punct o căsătorie ca să-i mulţumească. Dar în realitate nu era deloc atât de simplu: să găsească un logodnic era o sarcină anevoioasă, care solicita nu numai preocupare, ci şi foarte mult timp…

Oftă. Aşadar, era greu de pus mâna pe un bărbat! Totuşi, de trei săptămâni nu se gândea decât la asta. Sau mai degrabă, începea în sfârşit să se gândească serios. Numai că era ocupată până peste cap. şi în plus, habar n-avea de unde să înceapă!

Intră în biroul ei. Masa era plină cu pagini dactilografiate. „Raportul de activitate” care i se ceruse, suspină ea descurajată.

Numele raportului nu era cel mai potrivit. Când era prost dispusă, Vicky îşi spunea că titlul de „Raport de inactivitate” ar fi fost mult mai nimerit. De trei ani de când lucra la acest program, la ce rezultat ajunsese? Din păcate, la nimic. Unele dintre ipotezele pe care le înaintase erau foarte interesante, dar ar fi solicitat lucru neîntrerupt. Şi în loc să se consacre acestor proiecte la care ţinea atât de mult, ce făcea? Participa la recepţiile lumii bune din Miami în speranţa de a găsi un soţ. Ce ironie!

Când se aşeză la masa de lucru, o cuprinse o adâncă descurajare. I se puse un nod în gât.

Abia în clipa în care auzi două bătăi uşoare în uşă, reveni la realitate. Vicky ridică ochii şi întâlni privirea afectuoasă a prietenei sale, Gina.

— Ai trecut prin faţa biroului meu fără măcar să-mi

spui bună dimineaţa! se plânse ea. Mă înşel, sau nu eşti în apele tale?

Vicky fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Da, totul mergea rău în clipa asta şi nu mai ştia ce să facă.

— Cred că problema vine de la Miami…

— Miami? repetă Gina ridicând o sprânceană.

Intră în birou, îmbrăcată cu un tricou mulat şi o fustă scurtă, verde, care i se potriveau de minune.

— Care este problema? întrebă noua venită zâmbind radios. Timpul este superb, marea splendidă, vegetaţia luxuriantă. şi locuieşti la doi paşi de cele mai frumoase magazine din lume! mai e nevoie să adaug că lucrezi la cel mai sofisticat Centru de cercetări oceanice din Statele Unite?

Fără îndoială că Gina avea dreptate, dar în dimineaţa asta, nu reuşea să-i transmită optimismul ei contagios.

— Totuşi, e o problemă foarte importantă, răspunse Vicky cu o expresie disperată: e vorba despre bărbaţi!

Gina făcu ochii mari.

— Bărbaţi??? Bărbaţii din Miami sunt cei care strică peisajul? E lucrul cel mai neobişnuit pe care l-am auzit vreodată!

Vicky îi aruncă o privire crâncenă. Blondă, finuţă, fermecătoare, Gina mergea pe douăzeci şi cinci de ani. Făcea parte din categoria oamenilor înzestraţi de la natură în toate privinţele. La Centrul oceanografic, ocupa un post de secretară, însă atribuţiile ei erau mult mai mari. Se ocupa printre altele şi de gestiunea principalelor proiecte de susţinere psihologică a cercetătorilor. Da, Gina avea toate calităţile. Chiar şi simţul umorului, pe care Vicky îl aprecia atât de mult atunci când era în formăşi pe care-l detesta în momente ca acesta.

Ori, acum, numai de glume nu-i ardea!

— Bine. De acord. Bărbaţii nu strică nimic, încuviinţă

ea, însă încep să mă satur să caut pasărea rară!

— Şi totuşi, o temperă Gina, dacă pasărea aceasta există, aici ai s-o găseşti, de bună seamă! în Miami găseşti tot felul de bărbaţi: frumoşi şi urâţi, bogaţi şi săraci, musculoşi şi sfrijiţi! Drăguţă cum eşti, n-ai decât să te duci pe o plajă şi să-i zâmbeşti primului bărbat care va trece; din primul minut, îţi va cere numărul de telefon şi ţi-l va da pe-al lui! Miami este ca un magazin cu autoservire pentru femeile singure!

Vicky era atât de descurajată încât se simţea gata să urmeze sfatul Ginei şi să se ducă spre cea mai apropiată plajă. Dar o sclipire de luciditate o făcu să-şi dea seama cât era de stupidă ideea.

— Bineînţeles! Gina, pentru tine e uşor. Tu eşti din Nebraska. Poţi să te măriţi cu oricine.

Gina îşi înălţă sprâncenele.

— N-am deloc de gând să mă mărit cu oricine, replică ea imediat. Dar nu asta e problema. Ai face mai bine să-mi spui ce ai în cap şi de ce eşti atât de îngrijorată.

Vicky schiţă un gest de neputinţă.

— Cercetările mele despre adaptarea morcovilor în mediul marin bat pasul pe loc! exclamă ea arătând spre foile de hârtie care-i acopereau biroul.

— Lucrul acesta nu mi s-ar părea atât de îngrijorător, spuse Gina care se aşezase confortabil pe fotoliul destinat vizitatorilor. Va mai trece câtva timp până la primele rezultate cu morcovii aceştia submarini.

— Nu e de glumit, Gina. Să ştii că este foarte important. Dacă o să ajungem să facem plantele să crească sub apă, ar fi o reuşită ştiinţifică formidabilă!

— Ştiu. Toţi cercetătorii vor să salveze omenirea! însă nu-ţi face griji; dacă nu reuşeşti să ajungi la un rezultat luna aceasta, vom vedea luna viitoare ce se mai poate face. Crede-mă, va fi încă o temă de actualitate.

— Gina, îţi baţi joc de mine, şi fără îndoială că ai dreptate. Dar ce vrei? Cercetările mele bat pasul pe loc şi n-am niciun motiv să mă bucur. Lucrez la un proiect pasionant de care aş vrea să mă ocup zi şi noapte. şi în loc de asta, îmi pierd timpul alergând după un soţ de care aş putea foarte bine să mă lipsesc.

— Bine, spuse Gina care părea gata să asculte totul. Vrei să te măriţi. Da sau nu?

— Mmmm. Mai bine să zicem că este vorba despre o. obligaţie familială.

Gina făcu din nou ochii mari.

— Vicky, căsătoria este orice, în afară de o obligaţie familială! Este o alegere personală. În general, obligaţiile familiale se referă la vizite la mătuşi bolnave, la cadouri pentru nepoţi. Aşa stau lucrurile! Când te aud vorbind despre căsătorie…

— Ai vorbi la fel dacă ai fi în locul meu, obiectă Vicky.

Gina îşi înălţă din nou sprâncenele, în timp ce Vicky încerca să se justifice:

— Să nu uiţi că mă cheamă Victoria Sommerset-Hayes…

— Da, ştiu foarte bine cum te cheamă. Dar nu înţeleg de ce.

Fireşte că nu înţelegea! Venea din Nebraska. Cum ar fi putut să înţeleagă?

Vicky încercă să-i explice:

— Gina, nu este vorba numai de un nume. Dacă te cheamă Sommerset-Hayes, înseamnă să moşteneşti şi nişte obligaţii.

Interlocutoarea nu înţelegea unde voia să ajungă.

— Explică-mi de ce numele tău face din căsătorie o obligaţie familială.

— Totuşi, e atât de simplu, începu Vicky. Mama este o autentică Sommerset şi tata un autentic Hayes. Sunt

singurul lor copil. Înţelegi? Sunt ultimul descendent al acestor familii cu o tradiţie îndelungată!

Gina era vizibil surprinsă:

— Vrei să spui că te simţi obligată să le faci pe plac părinţilor tăi şi să repopulezi lumea cu mici exemplare de Sommerset-Hayes?

— Nu numai că mă simt obligată s-o fac, dar le-am şi promis să mă mărit anul acesta şi nu vreau să-i decepţionez.

Gina o privi amuzată.

— Cu o fată ca tine, probabil că nu cunosc înţelesul cuvântului „decepţie”. Vicky, fii serioasă o clipă. La treizeci de ani, eşti unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători în domeniul tău şi nu numai în Statele Unite! Părinţii tăi au de ce să fie mândri de tine, nu-i aşa? în plus, n-ai nevoie să-ţi iei asemenea angajamente! Doar dacă. ai ceva să-ţi reproşezi?

— Bineînţeles că nu! sări ca arsă Vicky.

— Deci, singura iniţiativă pe care ţi-ai permis-o în treizeci de ani a fost cea de a pleca să locuieşti în Miami?

Vicky încuviinţă clătinând din cap. Prin fereastra deschisă, se auzea freamătul mării.

— Totuşi, nu este un delict să lucrezi într-unul dintre cele mai mari centre de cercetări oceanografice din Statele Unite!

— Ba pentru ei, este, obiectă Vicky. Am făcut cursuri superioare de biologie în loc să mă mulţumesc, aşa cum au făcut fetele prietenilor lor, să termin un curs de istoria artelor. În ziua în care i-am anunţat că plec din Boston, am înţeles că universul lor s-a năruit.

— E o crimă să-ţi pui creierul la treabă? Părinţii tăi sunt mândri de reuşita ta profesională, da sau nu? Când te ştiu aici, sunt mulţumiţi?

Cu un gest larg, Gina arătă toată încăperea. Vicky se

uită în jurul ei. Pereţi albi, un calculator, un microscop. Un birou care semăna cu oricare altul. Numai că „softul” era mai sofisticat decât altundeva.

— Cred că părinţii mei nu-şi dau seama că aici fac ceva util. Ei visează cu totul altceva pentru mine.

Vicky simţi din nou sentimentul de vinovăţie care o copleşea de fiecare dată când se gândea la părinţii ei. îşi aducea aminte de seara teribilă când le anunţase plecarea la Miami. Mama ei se îmbolnăvise şi trebuise să stea în pat o săptămână. Bunicii i se scufundaseră imediat corăbiile. Iar tatăl îşi convocase, în repetate rânduri, psihanalistul şi avocatul la sfaturi de taină.

Da, Vicky ştia ce le-ar fi plăcut lor: să frecventeze cluburile selecte din Boston şi să se mărite tânără. În loc de asta, se lansase în cercetarea ştiinţifică şi trăia la mii de kilometri de ei.

— Bine, continuă Gina. Să admitem că trebuie să te măriţi şi să perpetuezi prestigioasă dinastie.

— Ăsta-i adevărul, confirmă Vicky. Le-am pus prea mult răbdarea la încercare.

Gina schiţă un zâmbet.

— N-aş spune chiar aşa. În orice caz, astăzi mă bucur că nu m-am născut în Boston! îmi aduc aminte că aveam şaisprezece ani când am fugit cu băiatul poştaşului. îţi închipui ce scandal s-ar fi iscat în familia ta dacă ai fi avut o asemenea idee?

Vicky zâmbi auzind această presupunere suprarealistă.

— Acum, mama mă sună în fiecare zi ca să mă întrebe dac-am făcut ceva şi trebuie să-ţi spun că telefoanele ei mă stresează din ce în ce mai mult. Şi are un fel de a-mi spune „la revedere”, care mă scoate din minţi.

— N-ai de ce să te alarmezi. Tu însăţi spui că nu te gândeşti serios la căsătorie decât de două-trei săptămâni.

— Fără niciun rezultat! Gina, timpul trece! Luna trecută am împlinit treizeci de ani. Nu mai am toată viaţa înainte.

— O femeie poate să aibă copii până la patruzeci de ani, încercă s-o liniştească prietena ei.

Vicky clătină din cap, disperată.

— S-o laşi pentru mai târziu, n-a fost niciodată cea mai bună soluţie. În plus, după felul cum decurg lucrurile, am impresia că voi avea nevoie de zece ani ca să-mi găsesc un soţ!

Oftă din adâncul sufletului şi continuă:

— Ar fi trebuit să încep cu mulţi ani în urmă. Însă, vezi tu, căsătoria nu făcea parte din lista mea de priorităţi. Am fost o proastă.

— Crede-mă, o asemenea întârziere se recuperează în câteva minute! Judecând după experienţa mea proprie, plaja din Miami este cu siguranţă locul în care poţi cel mai uşor să întâlneşti un bărbat frumos. Drăguţă cum eşti, n-are de ce să-ţi fie frică.

— Am încercat, Gina, recunoscu Vicky. De două săptămâni nu fac altceva decât să colind plajele, barurile, cocteilurile, mesele de aniversare. Chiar astă-seară sunt invitată la o recepţie dată de nişte prieteni ai părinţilor mei. Dar ştiu precis ce se va-ntâmpla: o să mor de plictiseală şi n-am să schimb o vorbă cu nimeni toată seara.

— Cum aşa? întrebă Gina, nevenindu-i să creadă. N-ai schimbat niciodată două vorbe cu un necunoscut sau n-ai întâlnit privirea cuiva care ţi s-a părut simpatic? Vicky, nu-mi vine să cred.

Urmă o tăcere prelungită, după care Gina reîncepu:

— Chiar aşa? Nimeni n-a intrat niciodată în vorbă cu tine?

— Nu, nimeni. care să-mi convină, preciză Vicky.

Doar înţelegi bine, Gina, că nu pot să mă mărit cu oricine. Familiile Sommerset şi Hayes au fost printre primele care au pus piciorul pe pământul american. Gândeşte-te doar că strămoşii mei au venit cu prima corabie de pe continent, cu *Mayilower*... Un mariaj cu primul venit ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla!

— Să ne înţelegem bine, spuse Gina. Cu ce fel de om te gândeşti să te măriţi? Ţii neapărat ca şi strămoşii lui să fi venit cu *Mayilower*?

— Cam aşa ceva, răspunse Vicky suspinând. Dac-ai şti cât e de greu de găsit un bărbat de genul ăsta în Miami!

— Vicky, nu fi ridicolă! Pur şi simplu este imposibil, în Miami sau oriunde în altă parte!

Spunând acestea, Gina se ridică şi schiţă o reverenţă în faţa unui interlocutor imaginar.

— Bună ziua, domnule. Încântată. Numele meu este Victoria Sommerset-Hayes. Pot să ştiu dacă strămoşii dumneavoastră au venit cu *Mayilower*, vă rog?

Apoi izbucni în râs, înainte de a trage concluzia:

— Bărbaţii din Miami cu siguranţă că nu sunt obişnuiţi cu o asemenea prezentare!

— La Boston ar fi mai uşor, remarcă Vicky. Aş putea cel puţin să contez pe ajutorul părinţilor mei.

— Părinţilor tăi? întrebă Gina neîncrezătoare.

— Da, ar fi extrem de simplu. Ar invita un tânăr care ar reprezenta alegerea lor şi.

— Eşti sigură că şi-ar da osteneală să vă prezinte unul altuia? întrebă Gina, batjocoritoare. După părerea mea, nu v-aţi întâlni decât în faţa ofiţerului stării civile, în momentul când aţi semna actele.

— Gina! replică Vicky dezaprobatoare. N-ar trebui să vorbeşti aşa.

— Dar eşti pe cale să accepţi o căsătorie aranjată! reluă Gina furioasă. Ori, acesta este lucrul care mă

dezgustă cel mai mult la fetele din generaţia noastră!

— La Miami, poate, spuse Vicky. Dar te asigur că la Boston.

— Slavă Domnului că suntem în Miami, tranşă Gina.

— Slavă Domnului? Dar. Gina. tocmai pentru că suntem în Miami este totul atât de greu. Dacă ar fi să încep să-mi caut un soţ, n-aş mai avea timp pentru nimic altceva! Adio cercetare, adio laborator, adio lucrările mele despre cultura submarină de legume!

— Micuţa mea Vicky, dacă te-ai îndrăgosti, asta n-ar însemna implicit că ţi-ai distruge pentru totdeauna cariera. Ba eu cred că ar fi un excelent stimulent intelectual. Singura problemă – dacă asta poate fi considerată o problemă – ar fi să găseşti un bărbat seducător, de care să te îndrăgosteşti.

— Nu cer atât! replică Vicky. M-aş mulţumi doar să găsesc pe cineva de familie bună, pentru care să am un respect deosebit şi.

Gina se strâmbă.

— Din partea mea, te-aş sfătui s-o laşi mai moale cu respectul şi să pui bază pe o iubire nebună, spuse ea.

O iubire nebună? Vicky nu avea experienţă în privinţa asta. îşi aducea aminte de un frumos profesor australian care-i predase în colegiu când avea cincisprezece ani. îl iubise cu o pasiune de adolescentă, fără să îndrăznească niciodată să schimbe o vorbă cu el.

Câţiva ani mai târziu, se apropiase pentru un timp de un tânăr arhitect de familie bună cu care părinţii ei se gândiseră s-o mărite. Proiectul acesta fusese evident compromis din cauza plecării ei la Miami.

În afară de aceştia doi, pe care nu-i regretase de altfel niciodată, viaţa ei sentimentală se reducea la zero. În orice caz, iubirea nebună nu era una dintre trăsăturile clanului Sommerset-Hayes. Erau oameni respectabili şi

austeri, mai degrabă soţi fideli decât amanţi pasionaţi.

— Respectul îmi este de-ajuns, spuse Vicky.

Gina se ridică nerăbdătoare.

— Te las singură, Vicky. Te admir din plin pentru obedienţa şi virtutea ta. Dar niciodată n-am fost mai bucuroasă că n-am şi eu calităţile astea.

Se duse spre uşă.

— Succes, draga mea! Şi mai ales, adăugă ea când ajunse în prag, nu le mai cere părerea prietenelor tale; ar fi pierdere de vreme. Cel mai bine ar fi să te adresezi unui profesor de genealogie – sau unui detectiv particular!

*

* * *

Luke închise uşa şi se aşeză într-un fotoliu, fără să spună un cuvânt.

— Încă o zi agitată! se plânse el. Am impresia că tinerii neliniştiţi din Miami sunt din ce în ce mai nervoşi.

— Ce ţi s-a mai întâmplat?

— Am reuşit să pun mâna pe Robby Ingress.

— Bravo! reacţionă imediat Barney. E o veste nemaipomenită.

— Da, numai că în momentul în care-i descopeream ascunzişul, şi-a scos revolverul, l-a îndreptat spre mine. şi nu s-a oprit decât după ce a golit încărcătorul!

— Ce să-i faci? spuse Barney ca un filosof. Celor pe care-i căutăm noi nu prea le place să fie descoperiţi. Reacţia lui Robby Ingress era de aşteptat. De altfel, probabil că n-avea de gând să te omoare, ci doar să te sperie.

— Da, atitudinea asta este de înţeles la un puşti de cincisprezece ani, dar ar fi putut să ajungă rău dacă poliţia punea mâna pe el.

— Ce vrei să spui? întrebă Barney. A reuşit să scape?

— Nicidecum, spuse Luke. Numai că după ce l-am

scos pe Robby afară din ascunzătoare, i-am explicat că n-am venit să-l arestez. A înţeles repede că nu sunt decât un detectiv particular pe care maică-sa l-a angajat ca să-i dea de urmă. Nimeni n-a văzut că a tras; autorităţile nu vor şti nimic despre ce s-a-ntâmplat în după-amiaza asta.

— Maică-sa ţi-e datoare vândută, spuse Barney admirativ. Sper că, din recunoştinţă, îţi va dubla onorariul!

— Nu prea cred, spuse Luke. N-are niciun ban în buzunar. De altfel, nici n-am de gând să-i cer ceva.

Barney îşi privi interlocutorul, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui că ţi-ai riscat viaţa într-o anchetă care n-o să-ţi aducă niciun ban? Cum vrei s-o scot la capăt cu un asociat ca tine? se tângui el şi continuă pe un ton de reproş:

— Eşti prea generos, Luke! Prea dezinteresat! E o adevărată catastrofă să lucrezi alături de cineva atât de altruist! Neglijezi afacerile cele mai rentabile ca să te ocupi de clienţi ocazionali, care de obicei nu pot să-ţi plătească. Dacă vrei să faci acte de caritate, nu te mai pretinde detectiv particular!

Luke îl lăsă să vorbească. Era prieten cu Barney de multă vreme şi se cunoşteau foarte bine. Când avea ceva pe inimă, n-avea niciun rost să-l întrerupă.

Luke îl lăsă să se văicărească, ştiind foarte bine că Barney n-ar fi acceptat niciodată să se despartă de el. Luke avea într-adevăr cel mai invidiat carnet cu adrese din Miami. Le spunea pe nume tuturor miliardarelor frumoase pentru care Barney ar fi vrut atât de mult să lucreze.

Trase adânc aer în piept şi începu să se uite la încăperea pe care Barney o reamenajase de curând, după gustul lui. Într-adevăr, era un loc curios; mochetă groasă, fotolii confortabile, culori calde şi o lumină discretă. S-ar fi putut crede că era un bar de hotel, mai curând decât o agenţie de detectivi. Barney îi avusese în vedere pe

oamenii cei mai de vază din Miami.

„Oamenii din lumea bună nu vor veni la noi decât dacă vor avea impresia că sunt ca la ei acasă”, pretindea el.

Din punctul acesta de vedere, Luke îi dădea dreptate. Dar în vreme ce acest sălaş poleit continua să-l fascineze pe Barney, lui începea să-i devină insuportabil. Se gândi la mama lui Robby Ingress, care îşi creştea singură cei trei copii. O ajutase să-şi regăsească băiatul şi n-ar accepta pentru nimic în lume nici cel mai mic onorariu. Când proceda aşa, avea sentimentul datoriei împlinite. Puţin îi păsa dacă asociatul lui nu era de acord cu el!

— Mă pui pe gânduri, spuse Barney cu o jumătate de gură. Luke, eşti de departe cel mai bun detectiv din Miami.

Luke ciuli urechea. Colaboratorul lui nu-l prea obişnuise cu complimentele.

— Sau unul dintre cei mai buni. În afară de asta, tu eşti cel care atrage clienţii aici. În primul rând este vorba de competenţă, dar şi despre fizicul şi farmecul tău. Însă dacă vei continua să-ţi asumi riscuri inutile fără să fii plătit pentru asta, afacerea se va duce de râpă în următoarele câteva luni.

Încurcat, Luke lăsă ochii în pământ şi spuse:

— Nu-mi asum riscuri aproape niciodată. Cazul lui Robby Ingress a fost o excepţie.

— O excepţie? exclamă Barney. Chiar că ai mintea scurtă! în ultima lună, este a treia oară când îţi şuieră gloanţele pe la urechi!

Luke nu trebuia să răscolească prea mult printre amintiri ca să recunoască faptul că Barney avea dreptate. Ultimele săptămâni fuseseră destul de agitate.

— Dar ăsta nu e cel mai grav lucru, adăugă Barney după câteva clipe. Nu sunt de acord cu tine când refuzi unele afaceri uşoare şi din care pot ieşi nişte bani frumoşi,

şi că îţi permiţi să-i trimiţi la plimbare pe cei mai buni clienţi ai noştri!

Luke încercă să protesteze, dar era imposibil! Barney se lansaseîntruna dintre tiradele pe care le cunoştea atât de bine. Acum, devenea liric.

— Luke, în oraşul ăsta sunt câteva zeci de miliardari. La ei sunt banii, e de-ajuns să te apleci puţin ca să-i aduni. Miami este singurul loc din lume în care un detectiv fără însuşiri ieşite din comun poate să se îmbogăţească doar dând câteva telefoane unor informatori în care să aibă încredere. De ce nu profiţi de oportunitatea asta? Când mă gândesc la Suzette Harris, care te-a căutat zilele trecute.

Luke îşi trase capul între umeri. Iarăşi povestea asta de care se săturase deja!

— Suzette Harris, Luke! Soţia lui Harvey Harris! Miliardarul! Nu voia decât să ne lase un cec mare cât jumătate din bugetul statului!

Barney strânse pumnii aproape ţipând:

— Şi tu ai trimis-o la plimbare!

— Barney, ştii ce mi-a cerut? răspunse Luke ridicând şi el glasul. Voia să mă angajeze să-i găsesc câinele… yorkshirul fie-şi!

— Pumffy nu e un yorkshire, e un loulou de Pomerania, urlă Barney.

Luke izbucni în râs.

— Pumffy! Ah, uitasem că are un nume atât de caraghios!

Amuzamentul lui îl scoase din priză pe Barney care continuă mai calm:

— Problema nu este nici rasa, nici numele, Luke. Când miliardarii vin la noi pentru că şi-au pierdut câinele, treaba noastră este să le găsim câinele şi să ne umplem buzunarele. E simplu ca bună ziua.

— Atunci, sugeră Luke, scoate placa metalică ce

ornează uşa şi pe care scrie: „Adams şi Templeton, detectivi particulari”. Şi pune să se scrie o titulatură mai apropiată de noua noastră activitate: „Adams şi Templeton, căutători de animale pierdute”.

Gluma nu-l dezarmă pe Barney, care reveni la atac.

— Ascultă, Luke. Doamna Harris ţine ca tu să te ocupi de problema asta. Spune că nu numai că îl cunoşti pe Pumffy, dar şi el ţi-ar recunoaşte mirosul dacă te-ar simţi pe aproape. Face din asta o chestiune personală. Şi.

Făcu o pauză de o clipă înainte de a continua:

— Mi-am luat angajamentul să te conving să te ocupi de afacerea asta.

— Nu, reîncepu Luke, hotărât. Nici nu se pune problema. Doar nu mă vezi pe stradă, strigând în neştire: «Pumffy! Pumffy!».

Şi începu să râdă.

Barney se mulţumi să răspundă:

— Cu siguranţă că există o manieră mai discretă şi mai eficientă de a face această anchetă.

— Puţin îmi pasă de capriciile miliardarilor, mormăi Luke. Oamenii care au prea mulţi bani, în cele din urmă ajung să-şi piardă minţile: ar vrea ca toată lumea să fie la picioarele lor. Uneori trebuie să le spui nu

— Cu toate că de obicei au uitat înţelesul cuvântului.

— N-ai dreptate, replică Barney. Cei mai mulţi dintre oamenii aceştia pe care îi tratezi cu atâta dispreţ te consideră prietenul lor!

Era adevărat. Luke nu avea numai contacte neutre cu ei, dar se bucura şi de sprijinul acestei lumi poleite, ale cărei capricii îl exasperau acum.

— Of! făcu el încercând să se apere. Am pierdut din vedere multe persoane. De altfel, ies în lume din ce în ce mai puţin.

— Asta n-a împiedicat-o pe doamna Madalyne

Flemming nu mai departe de azi-dimineaţă să se asigure că vii la recepţia pe care o dă astă-seară. S-ar părea că ţi-a trimis o invitaţie, dar nu te-ai deranjat să-i răspunzi.

Luke fu descumpănit. Da, primise cartonul cu câteva zile în urmă dar îl amestecase printre celelalte hârtii. Într-adevăr, nu-şi dăduse osteneala s-o sune pe Madalyne ca să-i spună că nu vine. Totuşi, era o femeie inimoasă şi avea toată stima pentru ea. Numai că n-avea niciun chef de activităţi mondene.

— Frumos din partea ei c-a sunat, mârâi Luke.

— Sper că te duci!

— Nu, Barney. N-am chef să ies, şi recepţii de felul ăsta nu mă interesează.

Barney îndreptă spre interlocutorul lui un deget ameninţător.

— Ai grijă, Luke. îmbătrâneşti şi devii cinic.

Luke ridică din umeri.

— Am treizeci şi doi de ani. Nu mă simt nici bătrân nici terminat.

— Am remarcat ceva, spuse Barney mijind ochii, cu un aer perspicace. Când ţi-am spus că a dispărut câinele familiei Harris, n-ai crezut nicio clipă. Ai acuzat-o pe fiica lor că a răspândit vestea asta. Te încăpăţânezi să pretinzi că tatăl ei, ca s-o consoleze, îi va oferi o vacanţă de vis în Italia, şi că micuţa a pus totul la cale cu prietenii ei.

— Evident, spuse Luke.

— N-ai nicio dovadă. De ce să nu se fi pierdut, pur şi simplu? Consider că reacţia ta este de un cinism neliniştitor. Du-te şi odihneşte-te, bătrâne. Sau retrage-te!

Luke oftă din adâncul sufletului.

— Dacă mă consideri cinic, Barney, înseamnă că eşti cel mai mare găgăuţă care a existat vreodată pe faţa pământului! De fiecare dată când Harrişii au făcut apel la noi, a fost din aceeaşi cauză: fata lor avea nevoie de

vacanţă. Prima oară, spunea că i se furase o brăţară cu diamante. îţi aduc aminte că a apărut din nou în scrinul ei în mod misterios după două zile de cercetări. A doua oară când micuţa a venit la noi, a fost din cauză că Mercedesul verde pal, cadoul ei de aniversare, i-a fost furat din garaj. Draga de ea! Am dat trei telefoane şi am aflat în mai puţin de cinci minute numele prietenului care i-a făcut un bine luându-i maşina şi ascunzându-i-o câteva zile. Acum, a dispărut câinele.

Luke ridică glasul.

— Şi tu îi mai iei încă în serios? Povestea cu câinele este un nou capriciu. M-am săturat de copilăriile astea. Prefer încă o anchetă periculoasă, chiar dacă nu câştig niciun ban. Cel puţin, când dau mâna cu un om într-adevăr neliniştit, n-am impresia că-mi pierd timpul!

Însă Barney tot nu era convins.

— Am vorbit cu fata la telefon. Să ştii că părea într-adevăr îngrijorată.

Sărmana! Luke o cunoştea bine. Avea douăzeci de ani, un păr frumos, roşcat şi o mutriţă încăpăţânată care spunea totul: când îi intra ceva în cap, puteai fi sigur că o să obţină până la urmă ceea ce voia, oricât ar fi costat.

— Luke, eşti.

— Nu, nu sunt cinic, Barney. Şi chiar dac-aş fi, asta nu schimbă cu nimic realitatea. Ai fi şi tu, Barney, dacă ai cunoaşte lumea bună din Miami aşa cum o cunosc eu. Am lucrat cinci ani la agenţia Quake, cea mai prestigioasă dintre toate; specializată în filaje mondene şi reglări de conturi între staruri. îi cunosc foarte bine pe toţi grangurii de aici; nu se gândesc decât la carieră şi la bani – când se mai întâmplă să gândească!

— De ce ai fost de acord să facem împreună agenţia asta, din moment ce nu mai suporţi meseria? întrebă Barney agasat.

— Pentru că voiam să fiu util. Mi s-a făcut lehamite să-i distrez pe bogătaşi. O zi urmăream o femeie, bănuită de soţ că are un amant; a doua zi îl urmăream pe soţul despre care soţia avea unele îndoieli. Şi în timpul mort, făceam conversaţie cu fata lor de şaisprezece ani care nu avea decât un lucru în minte: să se distreze flirtând cu detectivul părinţilor ei.

— Şi? Nu-ţi plac fetele de şaisprezece ani care caută să te seducă? îmbătrâneşti, Luke…

— Da, sunt unele lucruri care mă calcă pe nervi, încuviinţă Luke. Dar e mai degrabă un semn de luciditate, crede-mă.

Se ridică brusc, frământat de un gând pe care nu putea să şi-l alunge din minte. Când aducea vorba despre fetele de familie bună care se jucau cu inimile detectivilor, întotdeauna îi apărea în faţa ochilor imaginea Darlenei. Darlene, care râsese de el, Darlene, care-l dusese cu preşul. Darlene care-l dezamăgise atât. Dar care nu semăna cu nicio alta – sau cel puţin aşa încerca el să se convingă.

— Înţelegi, reîncepu el, sunt oameni care într-adevăr au nevoie de noi. Mama lui Robby, de exemplu. Sunt mulţumit că am lucrat pentru ea, plătit sau nu.

Barney ridică din umeri.

— Tot te mai gândeşti să scapi lumea de rău, nu-i aşa? Un păcat al tinereţii. Crede-mă, Luke, o să-ţi treacă. La fel ca şi pornirile tale de generozitate.

— Ia te uită! remarcă Luke simţind că are avantaj asupra lui Barney. Acum câteva minute eram bătrân şi cinic; şi acum uită că am redevenit un adolescent generos! E bine de ştiut! în sfârşit. oricum ar fi, nu conta pe mine să-l caut pe Pumffy. Am pierdut deja destul timp de pomană în viaţă.

Ieşi trântind uşa.

Capitolul 2

— Îmi pare rău, Victoria, chiar nu pot să te ajut, şopti Madalyne.

Aşezată alături de Victoria, în mijlocul salonului în care strânsese toată lumea bună din Miami, privea mulţimea invitaţilor clătinând din cap.

— Nu. Chiar că nu ştiu nimic despre arborele genealogic al lui William Blakey, continuă ea. Şi nu sunt în stare să-ţi spun în ce epocă au venit strămoşii lui în America. Ştiu doar că a făcut avere în industria cosmetică. E destul de puţin pentru ce-ai vrea tu.

La drept vorbind, Vicky nu era deloc surprinsă. Madalyne Flemming era prietenă cu mama ei, însă nu era din Boston, şi amănuntul acesta făcea toată diferenţa. Vicky înţelesese destul de repede că nu se putea baza pe sprijinul ei.

— Pot să mă interesez, dacă vrei, îi propuse Madalyne.

Vicky aruncă o privire puţin mai atentă în direcţia lui William Blakey şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu-i nevoie.

Tocmai îl eliminase pe William de pe lista posibililor pretendenţi. Şi asta, pentru un motiv serios. Privindu-l mai îndeaproape, observă că nu se mulţumea să vândă produsele cosmetice ci le folosea şi el din plin. Dacă întâmplător Vicky ar fi dus cu ea la Boston un logodnic cu părul lăcuit, cu pleoapele uşor umbrite şi cu buzele înviorate cu roşu, tatăl ei ar fi făcut cu siguranţă apel la cinci sau şase psihanalişti în acelaşi timp!

Madalyne puse mâna pe cea a lui Vicky.

— Scuză-mă, Victoria, trebuie să te părăsesc pentru o clipă. Tocmai au venit Harrison Ford şi soţia lui. Trebuie neapărat să mă duc să le spun bună seara.

Gazda dispăru imediat printre invitaţi, lăsând-o pe

Vicky gânditoare.

Vicky bău pe îndelete o înghiţitură de şampanie urmărind cu privirea straniul balet al femeilor elegante care treceau prin faţa ei, în general însoţite de un cavaler superb sau un soţ durduliu.

Era pierdută, îşi spuse ea. Madalyne îi promisese că la recepţia ei va întâlni toată elita locală. E drept, personalităţile zilei nu lipseau. Dar era la Miami, nu la Boston. Şi printre bărbaţii aceştia bronzaţi care păreau toţi în cea mai bună dispoziţie, îi era imposibil să-i deosebească pe aristocraţi de cei de curând îmbogăţiţi, şi starurile de figuranţi.

La Boston, se cunoştea dintr-o privire din ce mediu provenea fiecare invitat. În societatea amestecată din Miami, Vicky nici măcar nu încerca să ghicească; ştia foarte bine că avea toate şansele să se înşele.

Mai bău o înghiţitură din şampania delicioasă. Luase hotărârea: avea să mai stea câtva timp aici, să se plictisească politicos, apoi îi va mulţumi călduros Madalynei şi se va întoarce acasă ca de obicei, cu coada între picioare.

Şi toate astea pentru că era la Miami, nu la Boston! Cu siguranţă, această constatare devenea o obsesie. Dar cum să nu se simtă debusolată în această lume în care reperele sociale erau într-o permanentă modificare?

Astfel, cine putea să fie tânărul acela cu privire inteligentă şi trup de atlet? Un moştenitor bogat, un campion de tenis sau un funcţionăraş dintr-un hotel? Hainele lui nu puteau să furnizeze niciun indiciu asupra situaţiei sale. Purta cu eleganţă o ţinută simplă, pantaloni deschişi la culoare, bluză de un alb strălucitor, ca în reclamele pentru detergenţi şi haină cenuşie. Costumul acesta standard nu putea să dea nicio informaţie asupra lui, cu atât mai mult cu cât cei mai mulţi dintre bărbaţi

optaseră în seara aceea pentru o ţinută lejeră.

Ar fi vrut totuşi să ştie cine era. Avea o expresie deschisă, simplă şi destinsă. Părul castaniu lăsa să se înţeleagă că nu mai trecuse de ceva timp pe la frizer. Lăsând la o parte această observaţie, Vicky nu putea să tragă nicio concluzie asupra originii sociale a acestui necunoscut.

Îşi îndreptă apoi atenţia asupra blondei vaporoase care-i ţinea companie de câteva minute. La drept vorbind, cei doi alcătuiau un cuplu destul de nostim, pentru că pe măsură ce tânăra vorbea, cavalerul ei părea că se plictiseşte mai mult.

Cum şi el se uita la ea, Vicky îi adresă un zâmbet. extrem de seducător, la care el îi răspunse. Era o simpatie la prima vedere? Despre cine putea să fie vorba? într-un loc ca acesta, totul era posibil. Frumosul ăsta putea foarte bine să fie un escroc pe care-l căuta poliţia. Vicky simţi cum o străbate un fior. Dar se linişti foarte repede. În primul rând, era vorba despre un prieten al Madalynei. În al doilea rând, această naturaleţe, această eleganţă dezinvoltă, nu era a unui om hăituit. Da, probabil că strămoşii lui.

Sau mai curând, nu. Gândindu-se mai bine, tocmai această nonşalanţă îl trăda. Descendenţii marilor familii caută întotdeauna să facă impresie. Vor să se impună şi eleganţa este pentru ei un mijloc de a parveni. Bărbatului acestuia îi păsa prea puţin de impresia pe care o făcea ca să fie urmaşul unui nume mare. Prin urmare nu era pentru ea. Păcat!

Vicky mai bău o înghiţitură de şampanie, copleşită de gânduri negre privind soarta ei.

Gândurile îi fură întrerupte de apariţia Madalynei, care parcă radia.

— Victoria, am o veste foarte bună pentru tine.

Vicky o privi surprinsă.

— Trebuie să ţi-l prezint neapărat pe Fielding Daniels. Genealogia lui te reduce la tăcere şi sunt sigură că este exact partida la care se gândesc părinţii tăi!

*

* * *

Luke rămăsese perplex. Unu, pentru că nu-şi explica evenimentul cu ocazia căruia Madalyne organizase această serată. Doi, pentru că nu înţelegea cum de rochia vaporoasă lui Aimsly Woods nu se destrăma. Şi trei, ar fi dat oricât să cunoască identitatea blondei care era aşezată pe canapeaua care se afla la câţiva paşi de el.

De câteva minute, Luke încerca să găsească răspunsuri la aceste trei întrebări. Cel mai bine, îşi spuse el, era să se gândească la ele în ordine.

Ce căuta el la recepţia asta? Era greu de spus. Madalyne îl sunase tocmai când se întorsese acasă. Fără să insiste, asemenea unei întruchipări a nevinovăţiei, îi adusese aminte că în seara aceea avea invitaţi nişte prieteni şi că, dacă avea un pic de timp liber, i-ar fi făcut deosebită plăcere dacă şi-ar fi făcut şi el o scurtă apariţie… Luke nu ştia cum să reziste unei asemenea atenţii. Femeile de rangul Madalynei erau de obicei atât de înţepate încât această simplitate îl impresionase.

Şi apoi, trebuia să recunoască un lucru; discuţia cu Barney îi răsuna încă în urechi. Nu putea să uite că prietenul lui îi spusese că era „bătrân şi cinic”… Astfel încât Luke îşi dorise să ajungă printre miliardarii din Miami ca să-şi mai dea seama o dată ce părere avea despre ei.

Bineînţeles, majoritatea nu ţineau decât la prestigiu şi la bani. Dar prin aceasta erau atât de diferiţi de restul oamenilor? Nu aveau şi ei parte de aceleaşi bucurii şi necazuri? Nu se bucurau şi ei de succesele lor, mari sau

mici? Nu erau şi ei supăraţi când îşi pierdeau câineleca oricare alt om?

Şi chiar dacă unii dintre aceşti privilegiaţi se dovedeau egoişti şi superficiali, ăsta era un motiv ca să-i respingă pe toţi, aşa cum făcea el? După telefonul Madalynei, Luke simţise topindu-i-se severitatea de care dăduse dovadă cu câteva ore mai devreme, în faţa lui Barney. Era atât de sigur că nu putea încerca nicio afecţiune, nicio prietenie poate, pentru oamenii aceştia ale căror cusururi le cunoştea atât de bine?

Astfel, în ciuda aşteptărilor lui, se hotărâse să se ducă la Madalyne şi să-i întâlnească pe invitaţii aceia cărora, în urmă cu două ore, nu voia să le acorde nici cel mai mic interes.

Pentru moment, vorbea cu Aimsly Woods. Sau mai degrabă, o lăsa pe ea să vorbească. Cu iahtul ei se întâmplase ceva, nu înţelesese prea bine ce. Prin urmare, trebuia să-şi ia un alt iaht. Crudă dilemă, pentru că oferta era atât de mare încât nu putea să se hotărască asupra modelului pe care să-l aleagă. La drept vorbind, Luke nu asculta decât o frază din trei. Singurul lucru asupra căruia reuşea să se concentreze era miracolul vestimentar căruia îi era martor; în vreme ce rochia lui Aimsly, generos decoltată, îi dezgolea umerii şi o mare parte din spate, rămânea totuşi la locul ei! De fiecare dată când volubila Aimsly făcea un gest, ridica din umeri sau scutura din cap făcând să i se onduleze buclele care îi cădeau pe umeri, Luke se gândea că „de data asta o să-i cadă”. Dar nu era nimic de făcut; rochia nu se mişca nici măcar cu un milimetru. După părerea lui, Aimsly trebuie să se fi uns cu lipici înainte de a o îmbrăca!

— Şi atunci, continuă Aimsly, ca să mă consoleze, tatii i-a venit ideea să dea comandă pentru un iaht exact la fel ca *Intrepide*. Dar unde să dea comanda? Armatorul care

ni-l făcuse pe *Intrepide* tocmai dăduse faliment! Am apelat atunci la unul dintre prietenii noştri care.

Luke îşi stăpâni un căscat. De fapt, povestea aceasta cu rochia nu era mai captivantă ca aventura cu iahtul. Aimsly chiar era proastă? Credea oare că o putea asculta debitând atâtea prostii? Sau poate ţinea să-şi ducă până la capăt povestea dintr-un alt motiv. Un motiv meschin: ştia că salariul de detectiv nu i-ar da niciodată posibilitatea lui Luke să-şi permită un iaht asemănător cu al ei, şi se bucura de privilegiul pe care i-l oferea averea părinţilor.

„Taci, Luke”, îşi spuse el. Darlene era în stare de un asemenea gen de socoteală. Darlene putea să vorbească ore în şir numai pentru plăcerea de a etala luxul în care trăia. Însă nimic nu-i dădea dreptul să spună despre Aimsly aşa ceva.

Privirea lui Luke se îndreptă atunci spre blonda a cărei simplitate şi eleganţă le admirase deja. În sfârşit, o făptură despre care nu ştia nimic! O femeie tânără plină de mister şi discreţie, al cărei farmec rezervat te făcea să vrei s-o priveşti ore în şir.

Părul prins într-un coc îi punea în valoare gâtul subţire, rochia bleumarin lungă până la genunchi, îi scotea la iveală picioarele cu glezne fine. Pielea ei lăptoasă dovedea că era o femeie care îşi ocupa timpul cu ceva, o femeie care avea ceva mai bun de făcut decât să stea toată ziua întinsă pe plajă la soare. Era puţin machiată, preferând fără îndoială să lase naturii iniţiativa frumuseţii sale. O creatură aparte, concluzionă bărbatul, cu un zâmbet visător pe buze, admirându-i în voie chipul inteligent, ochii albaştri şi limpezi ca apa de izvor – şi, sub rochia sobră cu o croială clasică, îi ghicea corpul perfect.

Cine era oare această frumoasă necunoscută?

Expresia surprinsă care se întipărise pe figura lui Aimsly îl făcu să-şi dea seama că îşi pusese întrebarea cu

voce tare. Ea îşi întrerupse pentru o clipă monologul, ca să-i ceară să repete întrebarea.

— Mmmm. Mă întrebam. Mă întrebam cine este blonda aşezată pe canapea.

— Cine? întrebă Aimsly cu o voce ascuţită.

Ea urmări privirea lui Luke.

— Ah! Este fata unei prietene a Madalynei. Nu ştiu de unde este.

Avea pielea prea albă, era prea rezervată. Blonda asta venea probabil din Europa. Era oare suedeză?

— Ce face aici?

— Îmi închipui că-şi aşteaptă soţul! răspunse Aimsly pe un ton care se voia spiritual.

Însă Luke remarcase deja că tânăra femeie nu purta verighetă.

— Nu cred, spuse el.

— Este într-adevăr nostimă, observă Aimsly. Bine, unde rămăsesem? Aa, da! De îndată ce l-am întâlnit pe acest prieten, el ne-a propus imediat să ne pună în legătură cu un armator pe care-l cunoştea, şi tata.

Privirea lui Luke se plimba peste umărul interlocutoarei. De bună seamă că blonda îşi dădea seama cum stăteau lucrurile. Cu atât mai rău. sau cu atât mai bine. N-avea de gând să fie discret. După câteva clipe, chiar riscă să-i adreseze un zâmbet.

După părerea lui, mai degrabă îşi căuta un soţ. un moştenitor bogat pe care să pună mâna!

Vai! Remarca aceasta era într-adevăr cinică! Cu siguranţă că Barney avea dreptate! îşi muşcă buzele şi se strădui să-şi alunge bănuielile. Dar, în sfârşit, dacă nu-i plăceau banii, care era motivul care o determina să-i zâmbească acum destrăbălatului de Fielding Daniels?

Da, când Daniels se aşezase lângă ea, nu schiţase niciun gest de stânjeneală, ba dimpotrivă. Şi uite-i că acum

discutau de zor amândoi. Exista oare vreo femeie, o femeie adevărată, care să poată discuta fără dezgust cu un asemenea escroc? Toată lumea ştia prin ce fel de trafic ruşinos reuşise să facă avere. Pentru ca această femeie să simpatizeze un asemenea om, trebuia într-adevăr să-i placă banii. Sau mai bine zis: trebuia să-i placă numai banii pe lumea asta.

Era cinic? Mai degrabă realist, îşi spuse Luke ca să se liniştească. Dar în sfârşit, pentru a nu fi prea expeditiv, şi pentru a-i lăsa o şansă misterioasei blonde, se hotărî să verifice el însuşi presupunerile pe care le făcuse pe seama ei. Şi dacă din întâmplare, nu ştia cine era Fielding Daniels, ar consimţi să revină asupra aprecierilor lui.

Dar numai cu condiţia aceasta.

*

* * *

— Într-adevăr, sunt descendent al familiei Daniels, care este originară din Boston.

— Adevărat? spuse Vicky. Este. mmm. fascinant.

Nu, îşi spuse în sinea ei, nu era deloc fascinant. În fond, tipul acesta nu-i inspira deloc încredere.

— Familia, la este fascinantă, Victoria. Madalyne mi-a spus că eşti o Sommerset?

— Da. Mama.

N-avu timp să termine.

— Senatorul Wilson Sommerset este deci unchiul tău? interveni interlocutorul, mai grăbit ca niciodată.

Unchiul ei, în prezent. Despre el era vorba! Nu-l mai văzuse de doi ani, dar se simţi obligată să aprobe.

— Şi tatăl tău este Luthan Hayes, preşedintele Curţii supreme?

— Da.

— Minunat. Într-adevăr, minunat! exclamă el. Ar fi o onoare pentru mine să-i fiu prezentat. La drept vorbind, o

asemenea relaţie ar fi pentru mine extrem de preţioasă, pentru că în profesiunea mea.

— Care este profesiunea dumitale, domnule Fielding?

Bărbatul făcu un gest evaziv.

— Sunt cantonat în domeniul afacerilor. Dar n-o să vorbim despre muncă la o petrecere ca asta, preciză el ca să schimbe subiectul.

Fielding continuă imediat:

— Trebuie să ne cunoaştem mai bine, Victoria. Familiile noastre au multe în comun şi totul mă face să cred că ne vom înţelege bine.

„Ajutor!" îşi spuse Vicky, îngrozită de această intrare în subiect. Trebuia să găsească un pretext ca să scape de el, şi încă repede!

Din fericire, paharul ei era aproape gol. Bău şi ultima înghiţitură şi spuse, cu un zâmbet fermecător:

— Da, cu mare plăcere. Dar înainte, pot să-ţi cer să-mi mai aduci un pic de şampanie?

— Bineînţeles, încuviinţă Fielding şi dispăru în mulţlme.

Vicky se ridică grăbită. Of! Ar fi făcut orice numai să nu se mărite cu un asemenea bărbat. Era prea înalt, prea gras, prea vorbăreţ. Şi mai ales. mai ales, remarcase că avea unghiile murdare. Şi neglijenţa aceasta nu era un semn bun. Oftând puţin mai liniştită, se pregătea să plece, când un bărbat îi tăie calea.

— Uimitor, nu-i aşa?

— Poftim? spuse ea, încurcată, necunoscutului din faţa ei.

Era vorba tocmai despre bărbatul cu părul castaniu, despre care se întrebase cu câteva minute în urmă dacă era un funcţionăraş de hotel sau un campion de tenis. îi zâmbea deschis, scoţând la iveală o dantură perfectă. Femeia aruncă o privire către mâinile lui. Unghiile îi erau

de o curăţenie desăvârşită.

— Nu înţeleg, bombăni ea, un pic tulburată.

— Fielding este un bărbat uimitor, nu-i aşa?

Fielding? Despre cine vorbea? Ah da, bineînţeles, despre sperietoarea aceea cu unghiile murdare pe care-l trimisese să-i aducă o cupă cu şampanie.

— Mmmm. De-abia am făcut cunoştinţă cu el, spuse ea.

Fără să înţeleagă de ce, observă că interlocutorul ei era extrem de degajat.

— Este într-adevăr un om de necrezut, reluă el. Nimic nu-i stă în cale. De altfel, poate de asta se plimbă toată ziua prin tribunale.

— Este avocat? întrebă Vicky.

— Nu tocmai. Când se duce la tribunal, de obicei este acuzatul. Dar datorită debitului său verbal, a scăpat întotdeauna. până acum. Să-i urăm multă şansă, cred că va avea nevoie în lunile care urmează. Magistraţii încep să se sature de fofilelile lui.

Vicky avu o tresărire de indignare. Cum? Nu numai că acest sinistru Fielding avea unghiile murdare, dar în plus, în vreme ce avea mai multe procese în cârcă, voia să i-l prezinte tatălui ei? Ce tupeu!

Aproape că i-ar fi sărit de gât frumosului necunoscut ca să-i mulţumească pentru că-i deschisese ochii.

— Nu ştiai că banii lui Fieldind au un miros urât? întrebă el.

— Nici nu ştiam că Fielding are bani, răspunse ea spontan. Mulţumesc că m-ai pus în gardă domnule…

— Luke.

Un nume simpatic, îşi spuse tânăra femeie. Mai puţin suspect decât acel „Fielding”! Da, Luke era un prenume la fel de direct ca cel care-l purta.

În sfârşit. Era mai bine să nu se ambaleze. De acord,

aparenţele erau de partea omului acestuia, însă nu ştia nimic despre el. Era fermecător, e drept, însă ochii lui verzui sclipind de maliţie puteau foarte bine să fie ai unui vânător de zestre.

— Şampania ta, se auzi deodată o voce de bărbat.

Vai! Stătea de vorbă, în loc s-o fi şters! Uite că Fielding apărea din nou, cu paharul ei în mână, cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun. Ce putea să mai inventeze de data asta ca să scape de el?

Luată prin surprindere, îi aruncă o privire rugătoare salvatorului ei. Acesta îi făcu un semn discret că era de acord. Pe urmă se întoarse spre Fielding şi-i spuse pe tonul cel mai firesc cu putinţă:

— Bună seara, Fielding! Sunt fericit că pun în sfârşit mâna pe tine. Madalyne întreba pe toată lumea unde ai putea să fii. A primit un telefon pentru tine, şi i-am promis să-ţi transmit mesajul.

— Daaa? întrebă Fielding, puţin neliniştit.

— Da. Un telefon de la magistrul. Magistrul. Of, e clar că nu reuşesc niciodată să reţin numele avocaţilor! Cred că toate sunt la fel. În sfârşit, cred că trebuie să ştii despre cine vorbea. Spunea să te întâlneşti cât mai repede cu el în legătură cu.

— Bineînţeles că sunt la curent, îl asigură Fielding, degajat. Da, este cineva care lucrează pentru mine. E clar că nu poţi să te distrezi cinci minute. Ce vreţi, este preţul gloriei, spuse el dispărând.

Spunând acestea, îşi croi drum prin mulţimea invitaţilor Madalynei.

Vicky şi Luke rămaseră faţă în faţă. Ea se strădui să rămână serioasă, să nu pufnească în râs, dar nu reuşi mai mult de câteva clipe. Luke începu să râdă la rândul lui – ceea ce-l făcea mai seducător ca oricând.

— Crezi că se va întoarce când va afla că l-ai minţit?

întrebă ea.

— Cel mai nostim ar fi să-i fi spus chiar adevărul! Are atâţia avocaţi şi atâtea procese în spate încât îmi vine să cred că în fiecare minut, chiar o duzină dintre ei îl caută pentru o problemă urgentă!

Zâmbetul drăguţ, ochii blânzi, simţul umorului şi unghiile ireproşabile… Bine, dacă bărbatul acesta era de familie bună, s-ar fi măritat imediat cu el şi problema ar fi fost rezolvată. Se trezi gândindu-se prima dată cu plăcere la măritiş. Până la urmă, Gina poate avea dreptate.

Atunci apăru Madalyne, vizibil amuzată.

— Victoria, draga mea, mă întreb ce i-ai spus lui Fielding. L-am văzut ieşind atât de grăbit, încât m-am întrebat dacă s-a-ntâmplat ceva.

Vicky îşi muşcă buza.

Luke îi mai veni o dată în ajutor.

— Cred că este foarte ocupat. A ţinut să-şi facă apariţia la petrecerea aceasta doar din prietenie pentru tine, Madalyne, însă timpul lui este extrem de preţios.

Madalyne, care păru să înţeleagă apropoul, schiţă un zâmbet de convenienţă către necunoscut, apoi o prinse pe Vicky de mână ca să facă prezentările.

— Victoria, văd că ai făcut deja cunoştinţă cu Luke Adams.

Adams? se întrebă Vicky. Adams? Se putea să fie descendentul lui

John Adams, unul dintre fondatorii spirituali ai primilor preşedinţi ai Statelor Unite? Tatăl ei, aflând că se mărită cu urmaşul lui John Adams, ar fi mândru la culme. Şi ea, de altfel! Ce fericire! Descendenţii lui John Adams locuiau în Boston. Nu era o întâmplare minunată să întâlnească unul în Miami?

Madalyne, cu tact, continuă prezentările.

— Dragul meu Luke, dă-mi voie să ţi-o prezint pe

Victoria Sommerset-Hayes, care vine din Boston.

— Din Boston? întrebă el imediat. Da, mi se părea mie că recunosc acest accent delicat.

Vicky se înroşi de plăcere, apoi, luându-şi inima în dinţi întrebă:

— De unde eşti originar, domnule Adams?

— Luke, rectifică el.

Şi adăugă:

— Sunt din Dakota.

Femeia păli. Ce decepţie! Şi când te gândeşti că se şi vedea alături de el, urcând treptele unei biserici somptuoase, cu faţa acoperită cu voalul de mireasă.

— Luke este salvatorul nostru, spuse Madalyne, bucuroasă. Acum doi ani, când băiatul nostru, Eddie a fugit de acasă, el l-a găsit şi l-a convins să se întoarcă. N-am să uit niciodată.

Vicky se întoarse spre Luke, care părea puţin stânjenit.

Ia te uită? Bărbatului acesta frumos şi atât de dezinvolt, se părea că nu prea îi plăceau complimentele…

— De altfel, adăugă Madalyne, este fără îndoială singurul om din Miami în care poţi avea încredere oarbă. Şi este un profesionist desăvârşit.

— În ce domeniu?

— Ce proastă sunt! îşi reproş Madalyne. Cu asta ar fi trebuit să încep! Luke este detectiv.

Detectiv? Ce catastrofă! Singurul bărbat care reuşise să-i stârnească interesul de când venise în Miami venea din Dakota şi în plus, era detectiv! Bravo, Vicky! Şi când te gândeşti că îşi închipuise că se va mărita cu el. Ce idioată!

Se simţi atât de ruşinată încât avu impresia că nu mai poate articula un cuvânt. În aer plutea o uşoară nelinişte.

— Totuşi, spuse ea ca să rupă tăcerea, nu ai revolver.

— Nu, la Madalyne, răspunse Luke.

Urmă o nouă tăcere.

Totuşi, îşi spuse Vicky, poate ar putea să le placă părinţilor ei, sau poate că tatăl ei ar putea să-l ajute să dar nu. Un nu hotărât! Niciodată un detectiv din Dakota nu va fi pe placul familiei ei. Era mai bine să renunţe imediat decât să viseze în zadar.

Cu atât mai rău, îşi spuse ea şi zâmbindu-i frumosului Luke, reuşi să articuleze cu regret:

— Ei bine. La revedere, domnule Adams. Am fost într-adevăr încântată să te cunosc. Acum, te las. Chiar trebuie să mă duc să mă ocup de morcovii mei!

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Vicky era mai descurajată ca oricând atunci când Gina intră în biroul ei. Când se gândea la seara care trecuse, era supărată pe toată lumea, nu numai pe cei din Miami.

Gina se opri în faţa biroului ei întinzându-i o cană cu cafea.

— Căutarea unui soţ n-a dat rezultate? o întrebă ea într-o doară.

— Nu, morm I Vicky. Mi-am pierdut timpul degeaba.

— Nu te interesează bărbaţii? întrebă Gina, perfidă. Nu au strămoşi aşa cum ai vrea tu?

— Am găsit pe cineva, încuviinţă Vicky gândindu-se la Fielding. Însă am aflat imediat că era un escroc.

— Un escroc? repetă Gina, vizibil interesată. Parc-ar fi vorba de un roman! Povesteşte-mi şi mie despre ce este vorba.

— N-am ce să-ţi povestesc. Tipul avea un arbore genealogic ireproşabil şi un cazier care l-ar fi speriat până şi pe Al Capone. Nu pot să mă hotărăsc asupra nimănui din oraşul ăsta! Mă învârtesc în jurul cozii, Gina.

— S-a prezentat spunându-ţi ceva de genul:

„Încântat, domnişoară, sunt prinţ şi răufăcător în acelaşi timp. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine?” spuse prietena ei, neîncrezătoare.

— Bineînţeles că nu. Madalyne mi l-a prezentat ca pe un domn foarte bine. Chiar am început să stăm de vorbă. Numai că, două minute mai târziu, Luke mi-a explicat cum stăteau lucrurile: închipuie-ţi că.

— Stai o clipă, o întrerupse Gina. Nu mai înţeleg nimic. Cine este Luke ăsta? Un complice?

La drept vorbind, Vicky n-avea intenţia să vorbească despre Luke. Se gândise la el toată noaptea, îi era de-ajuns. Însă acum, dacă-i rostise numele, bineînţeles că Gina avea să-i pună o mulţime de întrebări.

— Nu, Luke este detectiv, îi explică ea, jenată.

— Şi a venit să-l aresteze? Formidabil! Ce aventură!

Vicky încercă să oprească discuţia făcându-se că voia să se apuce de lucru. Luă o eprubetă şi notă ceva pe etichetă, răspunzându-i calm:

— Nu. Este un prieten al Madalynei.

— Şi cum arată detectivul ăsta? Neras de două zile şi cu un revolver la centură?

— Nu avea armă. A venit ca prieten, ţi-am spus doar.

Tăcu din nou. Dar Gina, entuziastă, n-avea de gând să se oprească.

— Eu mă îndrăgostesc de toţi detectivii pe care-i văd în filme, preciză ea. Cum arată? Tânăr? Frumos?

— N-arată rău, încuviinţă Vicky, străduindu-se să pară cât mai degajată.

— Gen Sylvester Stallone sau Sean Connery?

— Niciunul nici celălalt, răspunse Vicky.

Evită să adauge că i se părea mult mai sexy decât Sylvester Stallone şi Sean Connery la un loc.

Se duse la microscop şi-l reglă. Degeaba! Chipul zâmbitor al lui Luke îi era întipărit pe retină. Neavând de

ales, începu să-l descrie:

— Nu seamănă deloc cu cei pe care-i vezi în filme. E mai natural, mai simplu, mai direct. Păr castaniu, ochi verzi, un zâmbet plăcut. Şi mâini foarte îngrijite.

— Mâini. cum? întrebă Gina.

— Da, în sfârşit, vreau să spun că avea unghiile curate.

Şi cum Gina se uita la ea cu ochii mari, Vicky adăugă:

— Îmi plac bărbaţii care au mâini frumoase, cu unghii îngrijite. Cum să-ţi spun?

— Nu-mi explica nimic, am înţeles. Te-ai îndrăgostit. Formidabil, draga mea! Mărită-te cu el, problema e ca şi rezolvată!

— E extrem de seducător, încuviinţă Vicky. Dar are un defect: e detectiv şi vine din Dakota.

— Vai! interveni Gina. Uitasem un amănunt important. Nu-i de-ajuns ca viitorul tău soţ să fie fermecător. Trebuie de asemenea să fie prinţ!

Vicky nu putu să nu zâmbească.

— Bine, continuă Gina, binevoitoare. Atunci nu te mărita cu el, dar oferă-ţi măcar o ultimă aventură fierbinte înainte de a intra pentru totdeauna printre cei de rangul tău.

— O aventură fierbinte? Dar aşa ceva nu e în planurile mele. Mă tem că deja am intrat printre cei din rangul meu, Gina, sau mai degrabă n-am ieşit niciodată din rândurile lor!

— Mă exasperezi, Vicky, se lamentă Gina. Ascultă-mă bine şi lasă microscopul! Te înşeli în privinţa bărbaţilor şi a căsătoriei. Îndrăgosteşte-te la nebunie de un necunoscut şi când o să fii sigură de sentimentele tale, mărită-te. În momentul acela vei vedea dacă este prinţ sau nu! însă nu încerca să te măriţi cu cine ştie cine, înainte de a-l iubi; vei ajunge la o catastrofă.

Vicky nu scoase o vorbă.

— Gândeşte-te la copii, Vicky. Ştii ce înseamnă să trăieşti într-un cămin fără dragoste?

Da, ştia. Părinţii ei se înţeleseseră întotdeauna, dar nu se prea iubiseră. Avusese mult de suferit din cauza aceasta. Poate că mai suferea şi astăzi.

Vicky se strădui totuşi să răspundă:

— Gina, tu nu cunoşti mediul din care vin. Te asigur că genul acesta de mariaj este foarte frecvent.

— După părerea mea, detectivii frumoşi au prioritate în faţa tradiţiilor familiale. Fără îndoială că te şochez în clipa asta. Sau îţi par teribil de libertină. Eu cred în iubire, Vicky, şi aş vrea să te văd fericită.

După o tăcere prelungită, Vicky răspunse:

— Probabil că ai dreptate, Gina, şi eu poate greşesc. Dar ce vrei? Mi-e teamă că în privinţa asta, o să mor proastă.

— Ca să încheiem această scurtă conversaţie, adăugă Gina cu maliţiozitate, părerea mea este că detectivul ăsta e tocmai ce-ţi trebuie. Mai gândeşte-te, când o să ai o clipă liberă.

Spunând acestea plecă, lăsând-o pe Vicky perplexă. Ca de fiecare dată când Gina pleca din biroul ei, Vicky medita asupra discuţiei lor. Gina era vioaie, provocatoare, uneori chiar agresivă, dar era în acelaşi timp generoasă şi plină de bun-simţ. Şi Vicky avea încredere în ea.

Se gândi o clipă. Să se mărite cu Luke? Nici nu se punea problema. Să aibă o aventură cu el? Nu trebuia să mai stea pe gânduri. Şi totuşi, Gina avea dreptate într-o privinţă: detectivul era exact ce avea nevoie. Pentru că avea să facă apel la el ca să-i găsească un soţ.

După părerea Madalynei, era cel mai bun detectiv din Miami. Ar fi deci în stare să se intereseze discret asupra unor posibile partide din oraş, şi să-i pună la

dispoziţie repede o listă cu toate detaliile. Perfect, îşi spuse ea, satisfăcută. Problema era rezolvată.

Cu un zâmbet radios pe buze, Vicky puse mâna pe microscop. Acum, la treabă!

Însă treizeci de secunde mai târziu, îndoiala o chinuia din nou. Trebuia să-l sune pe acest Luke Adams? Dar cum să-i spună şi de unde să înceapă? Solicitarea ei era cel puţin nefirească. Ce-o să facă dacă o să-i râdă în nas? Of! în ce situaţie stânjenitoare se afla!

Pe de altă parte, dacă încerca să-şi caute singură un soţ, avea toate şansele să nu ajungă la niciun rezultat. Nu mai departe de aseară, fusese cât pe ce să se trezească în braţele unui escroc! Grozav! Prin urmare, era mai bine să facă apel la un profesionist. Era poate umilitor, însă mult mai puţin decât să se mărite cu un bărbat căruia poliţia să vină să-i pună cătuşele la o oră după căsătorie!

Privirea i se opri pe birou. Peste tot hârtii mototolite, calcule întrerupte, proiecte de experienţe. Nu ajungea la niciun rezultat şi continua să-şi piardă timpul în zadar cu acţiunile mondene! Morcovii nu erau încă gata să crească sub apă.

Avea dreptul să priveze lumea de o descoperire care ar permiteîntro bună zi să hrănească şi copiii înfometaţi?

Dacă voia să se înhame la acest proiect, trebuia să continue să lucreze la Centrul oceanografic din Miami. Ori, pentru a rămâne aici, trebuia să-şi găsească un soţ. Şi ca să-şi găsească un soţ, trebuia să facă apel la Luke. Era atât de simplu!

Puse mâna pe telefon.

*

* * *

— Te văd cam bosumflat! spuse Barney. Mi-am petrecut toată seara alergând pe străzi în căutarea lui Pumffy, în timp ce tu te-ai distrat cu lumea bună. Şi

dimineaţa asta, tot tu faci o mutră acră.

— Nu fac nicio mutră acră, răspunse Luke.

— Ba da, ba da. Ai pus receptorul în furcă atât de arţăgos încât era să spargi telefonul.

Aşa era. Avea o proastă dispoziţie de nedescris. De ce să nege?

— Nu găsesc nimic, Barney, recunoscu el. De astăzi, mă ocup de o afacere nouă. Un tip pe care-l cheamă Rysler a şters-o. Mi-am petrecut toată dimineaţa pe telefon şi încă n-am nicio pistă.

Ca să întâmpine întrebarea pe care asociatul lui urma de bună seamă să i-o pună, adăugă:

— Sunt clienţi care vor plăti. Ăştia au ceva bani.

— Aşa mai merge, remarcă sobru Barney. Dar dacă vrei să ştii părerea mea, proasta ta dispoziţie vine de altundeva. Mi se pare că este o femeie la mijloc. Una pe care o cheamă Victoria Sommerset-Hayes.

Luke se înnegură şi mai mult. Dac-ar fi ştiut să-şi ţină gura, n-ar fi ajuns aici! însă Barney abia îl întrebase cum fusese la serată că el îi şi spusese de Vicky, despre cuvintele pe care le schimbaseră, despre felul brusc în care se terminase conversaţia lor. Toate precizările acestea stârniseră interesul lui Barney.

Se ridică în picioare, furios pe el însuşi. În orice caz, chiar dacă nu-i spunea nimic, Barney n-ar fi întârziat prea mult să descopere secretul proastei lui dispoziţii. Încă din zori-Luke se trezise foarte devreme-Luke rumega scena din ajun. Revedea frumosul chip al lui

Vicky, privirea limpede şi simpatia pe care i-o arătase… Până în clipa în care aflase că vine din Dakota şi îşi câştigă pâinea ca detectiv particular. Din clipa aceea, nu mai fusese deloc interesată de el şi plecase grăbită, sub un pretext absurd.

„Chiar trebuie să mă duc să mă ocup de morcovii

mei”. Probabil se crezuse spirituală. Ce idioată! I-ar fi plăcut mai mult de ea dac-ar fi spus că prefera compania invitaţilor mai înstăriţi. Cel puţin, ar fi spus adevărul. Baliverna asta era cea mai josnică ipocrizie. O fată de cincisprezece ani ar fi găsit un pretext mai plauzibil. Era înclinat să creadă că nu stătea prea bine la capitolul imaginaţie!

Cu ochii scânteindu-i de maliţiozitate, Barney se amuza vizibil văzându-l cum rumega povestea. De data asta, Luke nu făcu nimic să-şi stăpânească furia.

— Bineînţeles că la ea mă gândesc! izbucni el. Dacă vedeai cum m-a lăsat mască acolo... N-am mai văzut niciodată aşa ceva!

Barney râse încet.

— Credeam că nu suporţi ca moştenitoarele bogate să încerce să te seducă. Aceasta nici măcar n-a încercat!

Ba da, totuşi! Ea încercase să-i placă. Sau mai degrabă nu-şi ascunsese o oarecare simpatie. Luke ştia că nu se înşela: avusese impresia unui sentiment reciproc de dragoste la prima vedere.

Însă trebuia să creadă că era la fel cu celelalte; în fond, nu se interesa decât de poziţia socială a interlocutorilor şi contul lor din bancă.

— Harris a sunat şi dimineaţa asta, spuse Barney. Pumffy n-a reapărut şi fata lui este distrusă. îmi închipui că tot nu-ţi pasă de ei?

Luke nu răspunse nimic.

— După părerea mea, câinele lor nu s-a pierdut singur, reluă Barney. Cineva a trebuit să-l răpească.

Luke ridică din umeri.

— Răpitorul ar fi dat un semn de viaţă. Ar fi cerut răscumpărarea sau ar fi trimis prin poştă o ureche a lui Pumffy.

— Ai dreptate, încuviinţă Barney.

— Sunt sigur că acest câine o să apară ca prin farmec îndată ce Harris îşi va trimite fata în palatul la care visează acum.

— Vreau să-ţi propun un târg, spuse deodată Barney. Dacă accepţi să te ocupi de câinele lui Harris, am să-ţi ofer o revelaţie capitală care te va înveseli imediat.

— Nicio revelaţie n-o să mă înveselească dimineaţa asta, mormăi Luke. Dar poţi totuşi să încerci. Dacă ai să-mi dai o veste bună, dă-i bătaie.

— Te angajezi în cazul Pumffy?

— Da! exclamă el nerăbdător. Ei bine, care-i vestea?

— Când ai ieşit adineaori să-ţi cumperi ţigări, te-a căutat cineva la telefon.

— Cine?

— Victoria Sommerset-Hayes.

Luke fu cât pe ce să leşine.

— Ea. Ea a sunat? Dar de ce?

— Ca să se-ntâlnească, aici, cu tine. I-am spus să treacă într-o oră. Ei? Eşti fericit?

Cum Luke îi adresa un surâs blajin, Barney se grăbi să adauge:

— Nu uita că ai acceptat să te ocupi de Pumffy!

*

* * *

Uite deci cum arată o agenţie de detectivi, îşi spuse Vicky, circumspectă. Nu se aventurase niciodată într-un asemenea loc. Locul era ciudat, decoraţiunea îngrijită, luxoasă chiarceea ce o făcea să se simtă un pic mai liniştită. Un asemenea birou părea potrivit cu ceea ce urma să solicite. Da, aducea mai degrabă cu o agenţie matrimonială decât cu un comisariat de poliţie. Cu atât mai bine!

La asta se gândea când apăru Luke, la fel de zâmbitor şi degajat ca ieri. De bună seamă, nu semăna

deloc cu un detectiv. Era un bărbat deschis cu care se părea că te puteai înţelege uşor şi nu şi-l putea închipui cu pistolul în mână, alergând în urmărirea unor răufăcători.

În dimineaţa asta purta nişte pantaloni bej şi o cămaşă bleu căreia îi suflecase mânecile.

— Iată-ţi deci biroul, spuse femeia. Nu mă aşteptam la atâta rafinament.

— Te surprinde? Ai şi de ce, răspunse gazda râzând. Nu sunt eu responsabil de decorare. Vinovatul este Barney.

— Barney?

— Asociatul meu. Cu el ai vorbit la telefon. Gusturile lui sunt discutabile, dar instinctul nu: nu se înşală niciodată.

Femeia clătină din cap. De ce trebuia să fie detectiv? Şi ce idee, să vină din Dakota! Ah! Cât de simple ar fi fost lucrurile dacă dacă l-ar fi întâlnit la Boston!

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă Luke.

— Ei bine, începu ea pe un ton ezitant, am o problemă de natură. mmm. conjugală.

— Eşti măritată? o întrebă el, surprins.

— Nu. Tocmai asta-i problema, spuse ea, jenată. Am nevoie de tine.

Vicky simţi că se înroşeşte până în vârful urechilor.

— Am nevoie să mă ajuţi să-mi găsesc un soţ, spuse ea dintr-o suflare.

Avea nevoie de el pentru. pentru ce?

Luke o privi pe Vicky, aşezată, în faţa lui, pe canapea. îmbrăcată în bleumarin, cu părul blond dat pe spate, îmbina, la fel ca în seara precedentă, eleganţa şi simplitatea. În ciuda absurdităţii cuvintelor pe care tocmai le spusese, nu putu să n-o admire. De altfel, era atât de fermecat de ea încât nu înţelesese de la bun început.

— Ce-ai spus? întrebă el, convins că nu auzise bine.

Femeia îi adresă un surâs dezarmant.

— Bineînţeles, solicitarea mea are de ce să te uimească şi reacţia ta nu mă surprinde. Cu siguranţă, îţi datorez nişte explicaţii suplimentare.

Şi, fără să mai aştepte, îi vorbi despre *Mayflower*, despre Boston, părinţii ei, sosirea la Miami şi despre telefoanele pe care le primea zilnic de la mama ei, care începeau de fiecare dată cu aceeaşi – întrebare: „Ai găsit pe cineva, Victoria?”

O asculta stupefiat, fără să scoată un cuvânt. Când aflase că-l sunase, se lansase într-o serie de presupuneri. Partea cinică din el parcă-i suflase că-i va cere informaţii confidenţiale despre o personalitate din înalta societate. Însă imediat, o altă voce – optimistă, aceasta – îi sugerase că poate voia pur şi simplu să-l vadă din nou.

Vai! Dacă realitatea era puţin diferită de ceea ce-şi închipuise, semăna mai mult cu versiunea cinică decât cu versiunea idealistă. Pentru că, până la urmă, nu numai că Vicky nu se interesa de el, dar făcea apel la serviciile lui ca să-i găsească un alt bărbat. Un bărbat cu care să se căsătorească.

— În sfârşit, termină ea, dacă reuşeşti, aş putea, datorită ţie, să rămân la Centrul de cercetări oceanografice.

La ce? Luke avu din nou impresia că-i scăpase ceva. Probabil că-i scăpase o frază, sau mai multe, pentru că, într-adevăr, nu mai înţelegea nimic. Despre ce vorbea acum?

— Scuză-mă, tocmai ai adus vorba despre Centrul de cercetări oceanografice. Ce legătură poate să aibă cu.

— Scuză-mă! Cu asta ar fi trebuit să încep: în centrul acesta lucrez.

Şi cum el nu spunea nimic, femeia adăugă:

— Pe post de cercetătoare.

Lucra! S-ar fi aşteptat la orice în afară de asta.

Femeile pe care le invita Madalyne nu lucrau niciodată. Sau poate se ocupau câteva ore, după-amiaza, de o galerie de tablouri sau de un magazin de antichităţi. Însă era vorba despre o activitate de faţadă, o pierdere de timp elegantă, inventată de un soţ binevoitor. Profesiunea de cercetătoare era cu totul altceva.

— În momentul acesta lucrez la o temă pasionantă, continuă ea. Este vorba despre posibilitatea de a cultiva legume în mediul submarin. Miza ştiinţifică şi socială este considerabilă. Dar nu am timp şi nu vreau ca această căutare a unui soţ să mă împiedice să duc la bun sfârşit un proiect atât de extraordinar.

Vorbise cu o sinceritate şi o înflăcărare care o făceau foarte simpatică, chiar dacă obiectul vizitei era extrem de iritant. Ciudată amestecătură! îşi spuse el, pe jumătate iritat, pe jumătate fascinat. Femeia aceasta, aparent, nu făcea nimic aşa cum făceau toţi ceilalţi.

Era totuşi un lucru pe care voia să-l limpezească, deşi era din cale afară de ridicol: trebuia neapărat să-i pună întrebarea.

— Scuză-mă dacă sunt indiscret. Proiectul acesta se referă la morcovi? întrebă el.

— Într-adevăr, spuse ea. Din cauza asta a trebuit să plec aseară. Aveam de terminat o experienţă.

Uf! Aşadar nu minţise aseară când îl părăsise rostind cuvintele acelea ciudate despre morcovi. Ce uşurare! Luke se simţi copleşit de fericire, dar îşi dădea seama că exagera. De fapt, îi era recunoscător Victoriei că nu-l minţise în ajun. Acum chiar îşi reproşa că se îndoise în privinţa ei.

— Înţelegi de ce am problema aceasta. Începu ea.

— Mmmm. problema morcovilor?

— Nu, problema soţului. Trebuie să mă mărit, dar n-am timp să-mi caut un soţ care să-mi convină. Accepţi să

mă ajuţi?

— De asta ai fost ieri la Madalyne? întrebă Luke, dornic să mai lămurească ceva.

— Da, răspunse femeia cu o uimitoare spontaneitate. Acesta e motivul pentru care erau mai mulţi acolo, nu-i aşa? în sfârşit, vorbesc despre celibatari, bineînţeles.

— Da, bineînţeles. Şi eu cred că la serate de genul ăsta, unele persoane speră să întâlnească pe cineva.

Tăcu, stânjenit. Era atât de încurcat de sinceritatea ei, de realismul cu care vorbea despre preocuparea ei cea mai importantă şi cea mai puţin mărturisită de tinerele femei din toată lumea!

— Dar singura persoană pe care mi-a prezentat-o Madalyne a fost nesuferitul ăla de Fielding, reluă ea. Am să-ţi fiu veşnic recunoscătoare că m-ai scos din ghearele lui. Mulţumesc încă o dată!

Îl privea cu un zâmbet sincer şi radios. Unul dintre zâmbetele acelea care te fac să vrei să săruţi o femeie, s-o strângi în braţe, s-o dezbraci şi să faci dragoste cu ea. Doar atât.

În loc de aşa ceva, rămase aşezat pe fotoliul lui şi se strădui să rămână impasibil.

— Nu vreau ca întâmplarea neplăcută de ieri să se mai repete, spuse ea. Pentru asta îţi solicit ajutorul.

Un nou zâmbet al lui Vicky. Un nou frison. Dacă în clipa aceea ar fi intrat cineva în birou şi l-ar fi întrebat cum îl cheamă, n-ar fi ştiut să-i răspundă.

— Nu m-am mai ocupat niciodată de asemenea afaceri, recunoscu el. Evident.

— Ceea ce-ţi cer nu solicită nişte cercetări laborioase. Mi-ar fi de-ajuns să cunosc identitatea unor persoane care să îndeplinească toate condiţiile necesare şi cu care aş putea lua legătura.

— Toate condiţiile necesare? Ce înţelegi mai exact

prin asta?

— Este simplu. Caut pe cineva ai cărui strămoşi au participat cumva la întemeierea Statelor Unite. Şi care să nu aibă cazier judiciar.

Iată de ce, ieri, îşi pierduse dintr-odată interesul pentru el. Nu avea strămoşii potriviţi pentru a intra în prestigioasă familie căreia îi aparţinea ea!

Cel puţin nu dăduse înapoi în faţa eventualităţii să se mărite cu un bărbat al cărui cont în bancă să fie mai subţire. Bine, trebuia să pună lucrurile la punct şi în privinţa asta.

Ezită totuşi, temându-se să nu se expună unei decepţii crude. Apoi se aruncă în apă:

— Nu mai sunt şi alte criterii?

Femeia stătu pe gânduri câteva clipe. El, parcă era pe cărbuni aprinşi.

— Ba da. Aş mai vrea să fie inteligent. Şi încă.

Au! Ce-avea să mai adauge?

— Să aibă unghiile curate.

Luke zâmbi, nelămurit.

— Da, explică ea. Fielding avea unghiile murdare şi am văzut că asta mă deranja mult. Ţi se pare ridicol ce spun?

— Nicidecum.

Acest amănunt amuzant şi înduioşător în acelaşi timp, îl impresionă. Nu putu să nu se uite pe furiş la unghiile lui. Of! Erau impecabile. Fără să vrea, oftă uşurat.

Cum nu voia să lase nimic nelămurit, o mai întrebă o dată:

— Ai nişte criterii financiare?

— Nu, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Nu-i rău, îşi spuse Luke. Extravagantă, dar simpatică.

Aparţinea lumii bune, aceleia despre care, cu o zi înainte, îi explicase lui Barney că nu mai voia să audă. Însă

ea avea un fel de prospeţime care-i conferea tot farmecul şi care o deosebea cu totul de ceilalţi de aceeaşi speţă.

— Spune-mi sincer. Crezi că pot să mă bazez pe tine în afacerea aceasta? întrebă ea cu un zâmbet care ar fi topit şi o inimă de gheaţă.

Da? Nu? El nu ştia. Solicitarea era superficială, puerilă. Nu mai departe de ieri, jurase că nu mai voia să se consacre decât persoanelor care sufereau. Şi totuşi, zâmbetul acesta, vocea, farmecul distant, corpul a cărui perfecţiune o ghicea sub rochia clasică. Totul pleda în favoarea ei. Dacă refuza să se ocupe de cazul ei, ar părăsi biroul. Şi pe urmă? Cum putea s-o revadă?

Pe de altă parte, afacerea era atât de curioasă.

Căzu pe gânduri. Avea în minte mii de argumente pro şi contra. Era vorba despre cine ştie al câtelea capriciu al Victoriei Sommerset-Hayes? Sau de straniul apel al unei cercetătoare copleşită de problemele de serviciu? Cine era ea, în fond? Un copil răsfăţat? O femeie care nu era în stare să aibă grijă de ea? O cercetătoare pasionată care era pe punctul de a face o formidabilă descoperire ştiinţifică?

Luke era pradă celei mai mari confuzii când simţi, delicat, subtil, catifelat, un parfum delicios care-i mângâie nările. Cu o zi înainte, nu remarcase că mirosea atât de bine. Când această aromă minunată, atât de feminină, atât de învăluitoare ajunse până la el, nu mai văzu motiv să întârzie răspunsul.

— Da, o asigură el cu un zâmbet larg. Cred c-am să mă pot ocupa de cazul tău.

Capitolul 4

— Nu încă, mamă, răspunse la telefon Vicky, a doua zi dimineaţă. Încă n-am întâlnit pe nimeni, dar sunt pe o pistă. Nu, nimic nu e stabilit încă, dar.

Prinse receptorul între umăr şi bărbie şi continuă să

vorbească, în timp ce-şi îmbrăca pantalonii.

— Nu-ţi pot spune nimic mai mult pentru că.

„Pentru că, îşi spuse ea, seducătorul detectiv pe care l-am angajat pentru treaba asta nu m-a sunat încă, şi-mi pare foarte rău”.

— E o poveste lungă, mamă, şi sunt deja în mare întârziere, încheie tânăra femeie.

Aruncă o privire spre imensul orologiu – cadou de familie – care-i împodobea camera.

— Da, mamă, trebuie neapărat să plec, dar îţi promit că te sun de îndată ce o să am noutăţi. Nu-ţi face griji. Te sărut, mamă.

Curios! Ea care nu minţise niciodată, nu îndrăznise să-i spună mamei adevărul. De ce-i era ruşine şi ce avea de ascuns? Ştia foarte bine cum stăteau lucrurile.

Cu o zi înainte, ideea de a beneficia de serviciile unui detectiv particular i se păruse strălucită. Acum, nu mai era foarte sigură că nu făcuse o prostie apelând la ajutorul frumosului Luke Adams. În sfârşit! Nu era cazul să-i pară rău pentru ceea ce făcuse: zarurile erau aruncate, parcă aşa se spunea, nu-i aşa?

De fapt, i-ar fi plăcut să cunoască punctul de vedere al lui Luke în problema aceasta. Când îi explicase, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, pentru ce venise, o ascultase foarte atent. Rămăsese impenetrabil. Nu-i citise pe faţă niciun semn de agasare sau de nervozitate. Corpul atletic nici nu se clintise. Numai privirea lui tulburătoare, vie ca o apă curgătoare, reacţionase uneori. Însă era extrem de greu să ghicească la ce se gândea frumosul Luke în timp ce-i vorbea.

„Şi când te gândeşti că este originar din Dakota!” se plânse femeia pentru a mia oară. Hotărâtă să-l alunge din gândurile ei, îşi luă geanta, încuie uşa de două ori şi murmură:

— Revino cu picioarele pe pământ, Vicky. Tipul ăsta nu-i pentru tine!

Dar n-avea ce să facă. De fiecare dată când închidea ochii, îi vedea ochii verzi, părul castaniu. Şi-i simţea căldura zâmbetului ca pe o rază de soare.

Altă dată, Vicky fusese prea cuminte, prea stăpână pe ea însăşi, mai ales atunci când le auzea pe celelalte fete de vârsta ei vorbind despre băieţi. Se întreba dacă era la fel de senzuală ca prietenele ei. Începând de ieri, nu mai avea nicio îndoială: da, dorinţa putea s-o copleşească şi pe ea şi s-o facă să-şi piardă capul!

Toată dimineaţa încercase să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Degeaba. Şi când voia să tragă nişte concluzii asupra relaţiei ei cu Luke, era încă şi mai rău: toate ideile i se înceţoşau.

Era supărată pe ea însăşi pentru că se grăbise să se ducă la el, a doua zi după ce se cunoscuseră. Dacă s-ar fi abţinut, probabil că nu l-ar mai fi întâlnit niciodată, ceea ce ar fi fost de preferat, fără îndoială. Se mai gândea că-i spusese prea mult mamei şi-i dăduse astfel apă la moară, ca s-o poată chinui mai departe. Ridică ochii spre cer. Cât de complicat era totul! Era tentată să creadă că trebuia să nu facă nimic, nici să spună nimănui nimic, pentru că întotdeauna ajungea să-i pară rău. Poate era mai bine să facă un legământ de tăcere şi singurătate.

Totuşi, se simţi uşurată în clipa în care Gina dădu buzna în biroul ei cu buna dispoziţie şi tonusul ei obişnuit.

— Îmi pare rău că întrerup un geniu care lucrează! trâmbiţă ea veselă. Tocmai m-a sunat doctorul Ridgeway: se întreabă la ce au dus experienţele pe care le-ai anunţat în proiectul tău de cercetare. Aşteaptă prima serie de rezultate.

Vicky se strâmbă.

— N-am terminat toate testele. Am avut o problemă

cu îngrăşământul şi de aici a venit întârzierea. Am să termin săptămâna asta. Va avea rezultatele cel târziu luni.

„Mulţumită lui Luke, îşi spuse cercetătoarea, voi avea în sfârşit timp să mă consacru activităţii mele". îi mulţumi în adâncul sufletului binefăcătorului său. Cufundată în asemenea visuri, Vicky tresări când Gina bătu deodată cu pumnul în masă.

— Nici să nu te gândeşti! Doar n-o să te închizi aici tot weekendul! Ar fi o mare prostie! în primul rând, trebuie să te odihneşti. Pe urmă, adăugă zâmbind ironic, îţi amintesc că ai o treabă de terminat. Trebuie să găseşti o pasăre rară care trebuie să fie de familie bună, la fel ca tine. Grea sarcină!

Vicky continuă să se uite la paginile cu cifre pe care le ţinea în mână. Gina era simpatică şi prietenoasă, dar întotdeauna caustică. Aşa încât ezita să-i spună ce stabilise, în ajun, cu Luke.

Dar se pare că Gina, unsă cu toate alifiile, se hotărâse s-o facă să vorbească.

— Dacă-ţi propui să-ţi petreci sâmbăta şi duminica în laborator, înseamnă că ţi-ai rezolvat problema. insinuă ea.

— Nu chiar, răspunse Vicky.

Notă o cifră pe una dintre paginile aflate în faţa ei. Apoi ridică ochii. Gina o privea extrem de curioasă. Vicky se prefăcu că nu înţelegea cum stăteau lucrurile. Dar cum liniştea devenea prea apăsătoare, făcu imprudenţa să adauge:

— Să zicem că m-am descurcat.

Evident, era un cuvânt în plus. În secunda următoare, Gina o somă să-i spună mai mult. Deşi n-ar fi vrut, Vicky n-avu încotro şi trebui să se conformeze, povestindu-i extravaganta ei hotărâre.

— Ai făcut tu aşa ceva? repetă Gina după ce ascultase toată povestea. Ai angajat un detectiv ca să-ţi

caute un soţ?

Era evident că nu-i venea să creadă.

— Şi el a acceptat? o mai întrebă o dată.

Nemulţumirea i se citea pe faţă.

— Cum ai îndrăznit să faci un asemenea lucru? întrebă ea pe un ton acuzator.

Vicky avea impresia că era o fetiţă care făcuse o mare boroboaţă. N-avea decât să-i ceară iertare şi să se refugieze în braţele prietenei ei.

Dar nu. Se împotrivi imboldului iniţial şi se apără cum putu – adică nu prea grozav.

— N-am făcut nimic rău, spuse ea cu convingere. În situaţia mea, închipuie-ţi că oricine ar fi făcut apel la un detectiv! Logic, nu-i aşa?

Gina se încruntă.

— Logic? Logic ai spus? Tu crezi că este logic să angajezi un Silvester Stallone ca să te ajute să te măriţi cu altcineva?

— În primul rând, nu seamănă deloc cu Silvester Stallone! protestă Vicky. Pe urmă, n-am făcut altceva decât să pun un profesionist să facă ceea ce ştie să facă. E ceva rău în asta? Când mi se strică ceva la maşină, mă duc la un mecanic auto. Este absolut acelaşi lucru.

Abia după ce rostise fraza îşi dădu seama de prostia pe care o spusese. Un soţ nu era o maşină, şi Luke nu era un mecanic auto oarecare. Dar nu mai putea da înapoi, nu putea recunoaşte că se înşelase. Se încăpăţână să continue să se apere, neîndemânatică.

Jignită, Gina îi repetă că nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva, că trebuia să-şi consacre mai mult de trei săptămâni pentru un lucru de care depindea fericirea vieţii întregi, că felul acesta de a-i da de lucru unui detectiv nu era altceva decât o dezertare laşă.

— În orice caz, n-o să meargă, trase ea concluzia.

Nici n-are rost să mă enervez pentru atâta lucru. Atâta vreme cât nu-l vei fi ales tu însăţi, câtă vreme nu va fi unicul, singurul în lume, nu vei reuşi să te măriţi cu el! Gândeşte-te o clipă ce înseamnă să-ţi petreci toată viaţa împreună cu un bărbat, Vicky, şi o să-mi dai dreptate.

— Nicidecum, obiectă Vicky. Sunt sigură că dacă mă mărit cu un bărbat din acelaşi mediu ca şi mine, relaţia noastră va merge de la sine. În fiecare zi, ne vom descoperi noi puncte comune. Încearcă să-nţelegi, Gina, nu caut o mare dragoste. Caut un soţ.

— Dar e acelaşi lucru! exclamă Gina aproape ţipând. Dacă-ţi aduce un bărbat absolut potrivit criteriilor tale şi nu simţi nimic pentru el, să nu-mi spui că te măriţi cu el!

Preţ de o clipă, Vicky avu în faţa ochilor chipul radios al lui Luke, aşa cum îl văzuse ieri, uşor bronzat, cu dinţii albi şi ochii verzi cu privirea limpede.

— Mmmm. Nu, poate nu.

— Şi dacă-l întâlneşti pe bărbatul ideal şi părinţii tăi nu-l plac, să nu-mi spui că-l laşi să-ţi scape!

De data asta, revăzu trupul lui Luke, silueta zveltă, degetele delicate, braţele viguroase, picioarele şi şoldurile pe care se mulau pantalonii deschişi la culoare.

— Nu, evident, fu nevoită să recunoască.

Dar, la drept vorbind, de două minute, nu se mai gândea la ceea ce spunea. Aşa încât o lăsă pe Gina să ia conducerea fără nici măcar să se gândească să se apere.

— Nu poţi să te căsătoreşti decât cu bărbatul pe care-l iubeşti, Vicky. Cât despre povestea asta cu detectivul, te asigur că este demersul cel mai stupid pe care l-ai făcut vreodată!

*

* * *

— Da, să te conduc pân-aici este lucrul cel mai stupid pe care l-am făcut vreodată, spuse Luke.

În loc de răspuns, Barney înălţă din umeri.

Erau amândoi în holul expoziţiei canine care se desfăşura în fiecare an în Miami. Sute de câini erau expuşi admiraţiei vizitatorilor.

Luke şi Barney intrară pe aleea centrală.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că sunt atâţia câini în oraşul ăsta, declară Barney.

— Şi nu este decât a zecea parte din câinii din Miami, remarcă Luke.

— Nu, într-adevăr. Aici e numai frişca. Câinii de rasă care au câştigat concursuri. exact ca cel pe care-l căutăm noi. Pentru că nu exclud ideea ca răufăcătorii să fi pus mâna pe Pumffy tocmai pentru ca să-l prezinte aici. Nu uita că fiecare competiţie aduce învingătorului câteva mii de dolari.

Luke nu era prea atent la ce spunea prietenul lui. Numărul câinilor îl impresiona mai mult decât cel al vizitatorilor. Oamenii aceştia nu aveau altceva mai bun de făcut decât să admire căţeii saloanelor, pieptănaţi şi aranjaţi, la care proprietarii lor se uitau cu o admiraţie grotesc. Era de necrezut!

Se apropiară de sectorul căţeilor de Pomerania. Aşezaţi pe perne de diferite culori, o mulţime de câini, practic identici îi priveau pe cei care treceau prin faţa lor, cu priviri năuce şi limbile atârnând.

— E rândul tău să fii cu ochii-n patru, îl anunţă Barney. În definitiv, numai tu îl cunoşti pe Pumffy. Eu nu l-am văzut decât într-o fotografie.

Scoase din buzunar o fotografie pe care de bună seamă că i-o dăduseră Harrişii.

Parc-ar fi căutat un pai în carul cu fân, îşi spuse Luke. Dar dacă tot erau aici, era mai bine să facă un efort.

Luke îşi aducea aminte un detaliu: Pumffy avea botul un pic mai lung decât ale celorlalţi câini din rasa lui. îi

trecu deci în revistă pe toţi pretendenţii la cupa celui mai frumos. Un lucru era sigur: Pumffy nu era printre ei.

— Suzy va fi dezamăgită, spuse amărât Barney.

— Suzy? întrebă Luke. Acum îi spui Suzy, Suzettei Harris?

— Nu, răspunse calm Barney. Pe fata ei o cheamă Suzy.

— Ia te uită! spuse Luke. Uitasem.

Nu înţelegea importanţa pe care Barney o acorda acestei anchete şi se întreba dacă nu cumva îi ascundea ceva. Barney era un fost poliţist din Chicago, pe care lumea bună din Miami îl fascinase întotdeauna. Sărmanul Barney! Dacă tânăra Harris începea să-i dea târcoale, l-ar fi dat gata într-o clipă. Şi de altfel, după felul mângâietor cum rostea „Suzy", Luke se gândi că poate răul fusese deja făcut.

— Fii atent, Barney. Dacă Suzy e ca maică-sa.

— Suzy e o fată încântătoare şi doamna Harris a fost întotdeauna foarte binevoitoare cu mine, replică Barney, jignit. Sunt femei elegante şi rafinate. De altfel, Suzy a făcut o şcoală de design vestimentar.

O şcoală? Luke n-o credea pe Suzy în stare să facă ceva cu mintea şi mâinile ei, dar preferă să nu spună nimic. La ce-ar fi folosit? Evident, Barney se lăsase subjugat de cele două femei după cum o dovedi remarca următoare.

— Suzy nu-şi mai găseşte somnul de când a dispărut Pumffy, spuse el pe un ton lugubru.

— Bla-bla! replică Luke. îşi va regăsi somnul cât de curând; de îndată ce părinţii îi vor rezerva o cameră într-un hotel european de cinci stele.

Barney se făcu că nu aude; continua să se uite la câini cu o privire bănuitoare.

— Să nu te ataşezi de Suzy, reluă Luke care prefera

întotdeauna să pună punctul pe „i”. Fetelor bogătaşilor le place să se joace cu inimile bărbaţilor. Dar nu se îndrăgostesc niciodată de ei! Sunt nemiloase. Şi să mai ţii minte ceva, Barney: nu se mărită decât cu miliardari, niciodată cu detectivi.

— De ce le urăşti aşa? întrebă Barney.

— Pentru că mă enervează când cineva îşi bate joc de mine. Şi când te gândeşti că suntem doi oameni în toată firea căutând un căţeluş de lux care nicidecum n-a dispărut!

— De ce Pumffy n-ar fi fost luat de cineva şi expus aici sub un nume fals?

— Dacă aşa stăteau lucrurile, l-am fi găsit, răspunse simplu Luke. Este ancheta cea mai stupidă din viaţa mea. Şi când mă gândesc că suntem aici dintr-un capriciu al unei moştenitoare bogate!

Barney ripostă imediat.

— Te înşeli, Luke. Ancheta cea mai stupidă din viaţa ta este cea pe care o faci pentru Victoria Sommerset-Hayse. Şi dacă nu mă-nşel, şi aici este vorba despre un capriciu al unei moştenitoare bogate, la fel de ciudat ca cel cu câinele dispărut!

Luke nu-i răspunse.

— În orice caz, spuse Barney, eu nu m-am lăsat manipulat chiarîntratât încât să accept să-i caut un soţ! O să vezi că în curând o să vrea să organizezi o prezentare a pretendenţilor şi va trebui să-i faci pe plac!

Luke se şi închipui, preţ de o clipă, făcând o prezentare exhaustivă a unui pretendent în faţa unei Vicky radioase. îi îngheţă sângele în vine. Nu, aşa ceva nu va face niciodată. Era de acord să-i pună la dispoziţie datele pe care le voia, dar asta era tot. Nu va face niciodată ceva în plus. Să nu creadă că va face orice-ar fi în stare altul să facă!

De altfel, ea nu-i cerea nimic. N-avea nevoie de el ca să-ntâlnească un bărbat cum îşi dorea. Atunci când Darlene pusese ochii pe Edgar Snow, nu-i fusese greu deloc să-l întâlnească.

— N-o să-i prezint pe nimeni, auzi? O să-i dau o listă cu potenţialii pretendenţi. Mai departe, să se descurce singură! Să ştie că nu lucrez la o agenţie matrimonială! Ceea ce mi-a cerut este o simplă treabă de informare pe care am s-o fac la timp ca pe oricare altă misiune.

Şi adăugă, amărât:

— De altfel, nu mă interesează deloc!

— Ce spui? Nu-ţi mai plac femeile tinere şi drăguţe, care au o expresie inocentă şi privirea limpede?

— Când o femeie îmi propune o afacere, răspunse Luke, evit s-o privesc prea îndeaproape. În plus, nu-mi plac personajele mondene şi Victoria Sommerset-Hayes este unul dintre ele.

— Ai cules informaţii despre ea? întrebă Barney schimbând tonul.

— Câteva.

Hmm. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus că făcuse o anchetă minuţioasă despre ea, descoperind cu vădit interes fiecare detaliu.

— Şi atunci?

— Face parte dintr-o familie influentă din Boston, fiind descendenţi din primul val de emigranţi în Statele Unite. Tatăl este un înalt magistrat. Are un unchi senator, toţi ceilalţi sunt nişte oameni agreabili. Este un produs pur al lumii bune. Un singur amănunt particular: a făcut studii superioare pe care le-a absolvit strălucit.

— Din cauza asta este atât de calculată în tot ceea ce face, spuse Barney.

Luke se simţi stânjenit. Rectifică imediat:

— Fără îndoială că este o femeie cu capul pe umeri.

Cât de greu îi era să vorbească despre ea pe un ton neutru!

Revedea mereu gestul ei precis prin care se asigura că avea cocul la locul lui. Un gest elegant, natural, graţios, ca şi felul de a-şi încrucişa picioarele, reţinut, dar plin de senzualitate.

— Te gândeşti la cineva pentru ea? întrebă Barney.

Luke înghiţi în sec înainte de a-i răspunde:

— Două sau trei persoane. Nişte tipi ireproşabili, dar fără niciun pic de personalitate. Dar la urma urmei, nu mi-a spus niciodată că vrea un bărbat cu caracter.

Aici era problema. Vicky insistase asupra unor trăsături pe care le considera primordiale. Şi Luke se gândise tot timpul la criteriile acestea. Nu-şi asuma nicio răspundere în privinţa lor! Bărbatul care se va căsători cu Vicky va fi deci foarte diferit de el.

— În sfârşit! în definitiv, din moment ce este de familie bună şi are unghiile curate. concluzionă el.

— Unghiile curate?

— Da. îi plac bărbaţii care îşi îngrijesc mâinile.

— Aha! exclamă Barney. Aşa stau lucrurile! De azi dimineaţă, din zece în zece minute te speli pe mâini. Mă gândeam că ai suferit o tulburare psihică. O obsesie. Dar m-am liniştit! Pur şi simplu eşti nebun după ea.

*

* * *

Era trecut de ora opt când Vicky se întoarse acasă, epuizată. Făcu o baie şi îşi încălzi ceva în cuptorul cu microunde. Apoi puse un disc, udă plantele şi, aproape goală, aranjă câteva lucruri în apartament. O seară liniştită, destul de plăcută, în general.

Se gândi la reţetele pe care le pregătea maică-sa, la felul cum cinau ai ei, aşezaţi faţă în faţă, în somptuoasa sufragerie a casei familiale. Bineînţeles, când va fi

măritată, va trebui să se sacrifice pentru ritualul mesei de seară. Ce corvoadă! Alungă din minte aceste gânduri negre gândindu-se că, dacă avea puţin noroc, soţul ei nu-i va cere să pregătească de mâncare.

Cât de plictisitor trebuia să fie să cinezi faţă în faţă cu acelaşi bărbat o viaţă întreagă!

Cum să scape de gândul acesta stresant? Luă în calcul mai multe alternative. Soţul ei poate va fi la fel de încrâncenat ca ea la muncă, un bărbat care va pleca foarte devreme şi se va întoarce foarte târziu. Ori un domn care va călători mult şi nu va fi de prea multe ori pe acasă. Ori poate, va angaja o guvernantă care să aibă grijă de întreţinerea casei şi de mâncare. Sau poate că logodna lor va dura ceva timp, câteva luni, poate un an-doi, astfel încât să aibă timp să înveţe să joace rolul de soţie gospodină?

Îşi continuă reflecţia. Nu, cel mai probabil, la urma urmei, era că lui Luke îi va fi greu să găsească un pretendent potrivit pentru ea. Consideră că această versiune era destul de plauzibilă. şi începu să se gândească imediat cu tandreţe la Luke.

Capitolul 5

Câteva zile mai târziu, Vicky era în laborator, stând de vorbă cu unul dintre eminenţii specialişti ai Centrului, când Gina bătu de două ori şi îşi strecură capul prin deschizătura uşii.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse ea, dar te caută cineva, Vicky.

— Mă caută cineva?

— Un bărbat bine! Cu părul castaniu şi ochii verzi.

Apoi, făcându-i cu ochiul, adăugă:

— Parcă am înţeles că-l cheamă Luke Adams. I-am spus să te aştepte la bufet.

Vicky făcu o pauză înainte de a se ridica. I se părea că laboratorul se învârteşte cu ea. Dar îşi reveni şi reuşi să

articuleze:

— Scuză-mă, doctore Angus. Nu putem să continuăm puţin mai târziu?

— Bineînţeles. Cercetarea nu este totul în viaţă. Uneori trebuie să treacă pe planul secund.

El se ridică zâmbind şi dispăru imediat.

„De necrezut! îşi spuse Vicky ieşind la rândul ei. Până şi directorii Centrului vor să mă vadă măritată. Trebuie să fie vorba despre un complot!”

Cum se îndrepta spre ascensor, Gina găsi un moment să-i strecoare:

— Cât de seducător poate fi acest Luke Adams! Trebuie să-ţi fi găsit pe cineva. Dar gândeşte-te bine: în locul tău l-aş prefera pe frumosul detectiv în locul moştenitorului bogat!

— Nu e momentul pentru glume, mormăi Vicky.

Vocea ei era de nerecunoscut. îi fu greu să-şi recapete calmul şi rămase câteva minute pe culoar înainte de a-şi continua drumul.

Când intră în bufet, avu surpriza s-o vadă pe Gina stând de vorbă cu Luke. Ce? Gina era aici? revenise ca să stea de vorbă cu Luke pentru a-l face să aibă răbdare? Ei bine! Uite-o pe una care nu pierdea timpul!

În prima clipă îi veni să le vină de hac amândurora. Ce viperă era Gina asta! Şi Luke, care n-avea nimic de obiectat interlocutoarei, fermecător, mai frumos şi mai sexy ca oricând!

— Uite-l, Vicky, trâmbiţă Gina. Vă las împreună.

Şi, întorcându-se spre Luke, adăugă:

— Când vrei, mai vino!

Ce tupeu! fu cât pe ce să explodeze Vicky. Pe urmă îi fu ruşine de reacţia ei; Gina nu făcuse altceva decât să-i anunţe sosirea, nu-l avusese în vedere pe Luke. N-avea rost să ia totul în tragic!

Oricum, trebuia să spună lucrurilor pe nume: se lăsase copleşită de gelozie. Şi nu era ciudat, şi chiar de neînţeles, din moment ce, nicidecum nu se va mărita cu Luke? Pentru că Luke n-o interesa absolut deloc?

— Să mergem în biroul meu, îi propuse ea vizitatorului.

În timp ce mergeau pe culoar, el o întrebă despre mersul cercetărilor despre morcovi. Femeia zâmbi, însă Luke părea cât se poate de serios. Şi curiozitatea referitoare la interlocutoarea lui era de netăgăduit.

Cum treceau prin faţa unor laboratoare ale căror uşi rămăseseră deschise, o întrebă chiar dacă le-ar putea vizita. Gazda nu avu nimic de obiectat. Luke o asculta atent. Fiecare dintre întrebările pe care i le punea era extrem de pertinentă. O notă bună pentru el, îşi spuse Vicky. Evident, admira tipul de activitate căreia i se consacrase şi nu desconsidera, ca majoritatea celorlalţi, importanţa cercetării ei.

— Ai noroc că practici meseria aceasta, spuse el în cele din urmă.

Şi adăugă, asemenea unui ecou la remarca lui de adineaori:

— Orice s-ar întâmpla, după ce te măriţi, să nu-ţi abandonezi niciodată meseria. Este o şansă destul de rară să poţi să-ţi faci meseria cu pasiune.

Pasiune? Pe buzele lui, cuvântul suna altfel. Şi Vicky se simţi tulburată auzindu-l rostind acest cuvânt. Un cuvânt care nu făcea parte din vocabularul ei curent şi pe care se temea să-l mai audă de când îl cunoscuse pe Luke.

Şi el? Care era pasiunea vieţii lui? Avea o prietenă? Doar nu era să trăiască singur? Nimic din toate acestea n-o priveau. Dar, în sfârşit, i-ar fi plăcut să ştie.

— Doar n-ai venit să m-asculţi vorbindu-ţi despre munca mea, remarcă ea după ce închise uşa biroului. Cred

că ai venit cu informaţiile pe care ţi le-am cerut, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă el.

Deja? îşi spuse clienta, necăjită. Regretă imediat ciudata reacţie; câtă vreme îl însărcinase cu o misiune clară, era firesc să se achite cât mai repede de ea!

Îi întinse un plic pe care ea îl desfăcu încet.

— Uite, spuse Luke. îl cheamă Jeremie Arabesc. Are o carieră remarcabilă într-o afacere de familie. Are treizeci şi şapte de ani şi familia lui este una dintre cele mai vechi din Statele Unite.

Un zâmbet se întipări pe buzele lui senzuale în clipa în care preciză:

— E un tip foarte îngrijit şi întotdeauna este „la patru ace”.

— De unde ştii?

— L-am întâlnit de mai multe ori.

Urmă o tăcere. Femeia simţi că tot trupul îi înţepeneşte. Repede! Trebuia să găsească ceva de obiectat.

— Şi. n-are. mătreaţă? întrebă Vicky bănuitoare.

— Nu, răspunse calm Luke. Ţi-am spus că este un tip foarte îngrijit.

„Ce-aş mai putea să-l întreb?” îşi spuse ea.

Se uită la documentele care se aflau în plic. Luke făcuse o treabă bună. Făcuse o scurtă notă biografică în care trecuse toate informaţiile pe care le putuse obţine despre el: vârsta, talia, data naşterii, arborele genealogic, extras după cazierul judiciar, cum îi place să-şi petreacă timpul liber, culoarea preferată. Nu lipsea absolut nimic, nici măcar zodia!

— Cum ai obţinut toate informaţiile acestea? întrebă ea, uimită de atâta precizie.

Detectivul îi adresă un zâmbet la superlativ, şi-i făcu cu ochiul.

— Am făcut o anchetă.

Ea zâmbi. Bineînţeles, era simplu ca bună ziua. Apoi privirea i se opri asupra unei fotografii.

— El este?

Luke încuviinţă.

— Am făcut-o cu un aparat mic, dotat cu un teleobiectiv puternic. Profesional. Este foarte comod în unele anchete.

Deodată, Vicky avu o cu totul altă viziune asupra interlocutorului, faţă de chipul vesel cu care-l asocia până acum. îl văzu ascuns în umbră, asumându-şi nenumărate riscuri, înfruntându-i pe unii oameni care puteau să fie foarte periculoşi. I se făcu ruşine pentru că apelase la serviciile unui asemenea om pentru un motiv atât de neînsemnat. Gina avea dreptate: nu-l deranjase pe Silvester Stallone să facă pe peţitorul?

— Probabil că de obicei te ocupi cu afaceri mai. serioase decât a mea, murmură ea.

— Da. Dar nu mă mai surprinde nimic în meseria asta, replică Luke.

Clienta abia atunci înţelese. Ar fi vrut să cunoască unele lucruri despre viaţa lui Luke. Ar fi vrut să ştie cum îi plăcea lui Luke să-şi petreacă timpul liber, ce culoare preferă. Notiţa pe care o avea în mână scotea la vedere o neînţelegere groaznică.

— Atunci? Ce părere ai despre el? o întrebă Luke cu jumătate de gură.

Cum ea rămăsese mută, repetă:

— Vicky, ce părere ai despre Jeremie Arabesc?

Cerule! Uitase deja numele celui în discuţie! Şi totuşi, acest Jeremie Arabesc trebuia s-o intereseze, nu Luke!

Se concentră asupra fotografiei. O figură inexpresivă, mai degrabă severă, despre care încercă să-şi facă o

părere. Nu, cu siguranţă, tipul acesta nu-i inspira nici simpatie, nici aversiune. Doar un pic de plictiseală. Părea un tip. respectabil. Dar exact aşa ceva căuta, nu? N-avea de ce să se plângă.

Deodată, Vicky întrebă:

— De ce nu s-a însurat până acum?

Luke făcu un gest de neputinţă.

— De unde vrei să ştiu? mârâi el, înainte de a adăuga cu un zâmbet răutăcios: poate că n-a întâlnit încă femeia care să placă părinţilor lui!

Tânăra femeie simţi că se topeşte de dragul acestui detectiv atât de răutăcios care o ironiza atât de delicat. dar se strădui să rămână „stană de piatră”.

— Sunt sigur că i-ai plăcea foarte mult, adăugă detectivul, cu un ton convingător. îi place să fie înconjurat de femei tinere şi drăguţe şi destul de conformiste, la fel ca tine.

Destul de conformiste? Aşa o vedea el? De fapt, ce voia să spună? Insinua că nu era decât o bleagă incapabilă de fantezie şi de glume? E drept, nu purta fustele scurte nici culorile vii care-i dădeau farmec Ginei. Dar spera totuşi că nu semăna chiar atât de mult cu bunica!

Se simţi extrem de obosită, cu atât mai mult cu cât Luke se ridică brusc.

— Cred că toate informaţiile utile figurează în dosar. Dacă mai este ceva neclar, sună-mă. îţi stau la dispoziţie.

— Da, spuse ea. Dacă o să am nevoie, îţi dau de veste.

Din uşa biroului, îi mulţumi că-i dăduse posibilitatea să vadă laboratoarele.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, spuse Vicky. Mă bucur că te-a interesat.

Bărbatul dispăru.

Vicky rămase singură în cameră. Inima i se opri

câteva secunde. Plecase. Ce se va-ntâmpla cu ea acum?

Atunci, se întâmplă un miracol – un adevărat miracol. Luke făcu cale-ntoarsă şi-i zâmbi din pragul uşii încălzind din nou atmosfera încăperii. O întrebă:

— Cum ţi-a plăcut întrevederea pe care am avut-o?

— A fost perfectă, răspunse Vicky.

Dar imediat intră în panică. În câteva clipe, Luke avea să dispară din nou. Ce se va întâmpla după aceea? Nimic, fără îndoială. Şi peste câteva zile poate îi va trimite un alt pretendent. Aşa se va termina relaţia lor?

— Aşteaptă, spuse ea. Mmm. Nu ştiu cum să crezusem că am înţeles că… o să mi-l prezinţi pe Jeremie. Vreau să spun. În sfârşit. Cred că misiunea ta nu s-a terminat încă.

Luke, cu zâmbetul lui prietenesc, cu ochii sclipind maliţios, stătea tot în cadrul uşii.

— Ai putea să-l întâlneşti fără probleme, spuse el. Cu siguranţă că aveţi o mulţime de prieteni comuni. Pentru început, Madalyne.

— Aş prefera să te ocupi personal de această întâlnire.

„Dacă se ocupă el, îşi spuse Vicky, am şansa să-l mai văd cel puţin încă o dată”.

— Ai vreo idee în legătură cu locul unde ai vrea să-l întâlneşti? întrebă Luke, vizibil surprins.

— Absolut niciuna, răspunse ea. În privinţa asta, am deplină încredere în tine.

Detectivul veni să se aşeze în faţa ei.

— Eşti o femeie stranie. M-ai angajat să găsesc pe cineva care să corespundă unor criterii. Am făcut-o. Şi am impresia că eşti mai dezinteresată ca înainte.

Aşadar, îşi dăduse seama. Da, era mai dezinteresată, speriată chiar la ideea de a se întâlni cu tipul acesta respectabil, despre care deja nu mai voia să audă

vorbindu-se. Luke avea dreptate. Avea întotdeauna dreptate.

Ea găsi o justificare:

— Încă n-ai ajuns la capătul misiunii tale. La Boston, e uşor să-ntâlneşti pe cineva: marile familii se duc să se vadă deseori. Dar la Miami, părinţii mei nu sunt aici.

— Ce-ar putea să facă părinţii tăi acolo? întrebă Luke.

— Ei m-ar face să-l întâlnesc pe Jeremie, dac-aş fi la Boston. Aici, la Miami, nu te am decât pe tine, explică Vicky.

Evident, dacă insista atât, era pentru ca să nu-i întoarcă spatele deodată şi să dispară pentru totdeauna din viaţa ei.

Femeia îşi apără energic punctul de vedere, punând pe tapet o sumedenie de argumente, unul mai lipsit de logică decât celălalt: apelase la el ca să câştige timp, ca să-i găsească un soţ şi să rezolve problema o dată pentru totdeauna. Dosarul pe care i-l înmânase probabil că era complet, dar la ce i-ar fi folosit? Situaţia nu avansase deloc de când îi dăduse plicul. Încă avea o teribilă nevoie de el!

Vicky tăcu, privindu-l plină de speranţă. Din păcate, pledoaria ei nu avu efectul scontat. Luke, dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, părea contrariat.

— Eşti o femeie tânără din lumea bună, şi în plus, o cercetătoare strălucită, replică el pe un ton de reproş. Ai într-adevăr nevoie de serviciile mele ca să întâlneşti pe cineva care ştii foarte bine cum trebuie să fie?

— Da, afirmă ea. Am nevoie de tine, pentru că aş vrea să mă întâlnesc cu el în bună regulă.

— În bună regulă? repetă el, intrigat.

— Bineînţeles! Trebuie ca situaţia să pară cât mai firească.

— Madalyne ar putea să ţi-l prezinte, sugeră el.

— Şi tu? îl cunoşti, nu-i aşa? Mi-ai spus că te-ai întâlnit deja cu el.

Luke se încruntă.

— Da, îl cunosc, dar.

— Te rog! insistă Vicky. Ar fi atât de uşor pentru tine şi atât de jenant pentru mine să apelez din nou la Madalyne.

— Mi se pare că.

Nu-l lăsă să-şi termine fraza.

— Te rog! Fă asta pentru mine!

Ce se întâmpla cu ea? în timp ce Luke o privea cu un amestec de uimire şi ironie, se simţi copleşită de o căldură plăcută. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, un fel de beţie o cuprindea. O beţie care-i încălzea trupul şi o elibera de nelinişti. Devenea deodată insistentă, încăpăţânată, autoritară chiar. Simţea că nu vorbea numai cu detectivul despre a cărui existenţă nici nu ştia cu o săptămână înainte, ci cu un prieten, un confident, singurei fiinţe care exista în realitate pentru ea. Câtă încredere avea în el. Bătăile furioase de inimă îi aduseră aminte că sentimentul pe care-l încerca acum nu mai era doar prietenie. Alungă această idee şi reveni încă o dată la atac: trebuia neapărat ca Luke însuşi să i-l prezinte pe Jeremie Arabesc, insistă ea, hotărâtă.

Din două, una. Fie că Luke avea o remarcabilă conştiinţă profesională, fie că ştia că avea într-adevăr nevoie de el. Pentru că acceptă, fără să mai fie nevoie să insiste.

— O fac şi pe asta. pentru tine, spuse el până la urmă.

Vicky se uită la el. Cât era de frumos! Niciodată ochii lui nu i se păruseră mai verzi, niciodată trăsăturile nu i se părură mai blânde. Când se ridică din nou să plece, nu-l reţinu.

Încă o secundă şi n-ar mai fi fost stăpână pe ea însăşi.

Capitolul 6

Aşezat la birou, Luke ţinea într-o mână agenda iar în cealaltă, telefonul. îşi storcea mintea căutând un mijloc de a i-l prezenta pe Jeremie lui Vicky.

Ce deziluzie! Şi i se întâmpla tocmai lui, care visa să se ocupe de lucruri serioase.

Ce să facă? Să pună la cale una dintre acele întâlniri „întâmplătoare" care nu mai convinge pe nimeni? Sau să joace cu cărţile pe masă şi să-i spună lui Jeremie că o moştenitoare bogată se interesa de el?

După o jumătate de oră de frământări, se hotărî pentru calea directă. De altfel, atunci când tatonase terenul, rostise deja numele lui Vicky în faţa lui. Acesta reacţionase într-un fel care-l încuraja:

— O familie mare din Boston! exclamase el, încântat.

Prin urmare, Jeremie nu va avea nimic de obiectat s-o întâlnească pe Vicky. Nu, problema era alta. Nu Jeremie îl punea pe gânduri, ci chiar Vicky.

Părea atât de inocentă, atât de neajutorată în faţa bărbaţilor, atât de ignorantă în regulile elementare în privinţa seducţiei. Luke se întreba cum va reacţiona când se va trezi în faţa pretendentului. Şovăia în continuare, dar nu putea să continue aşa. Trebuia să se arunce în apă.

După câteva minute, sună la Centrul de cercetări oceanografice:

— S-a făcut, îşi anunţă el clienta. Am stabilit o întâlnire cu Jeremie pentru astă-seară, la şapte şi jumătate, la Carmel Glen Country Club.

— Astă-seară?

După întrebarea ei distrată, înţelese că o deranja de la treabă.

— Şi la ce oră?

Luke repetă. Femeia părea neatentă la spusele lui.

Situaţia devenea absurdă! Avea impresia că nu era deloc interesată de această întâlnire. Pentru o clipă, vru să ia taurul de coarne şi să pună lucrurile la punct. Ce voia femeia asta până la urmă? începea să-şi piardă cumpătul.

— Ce-i cu tine? o întrebă el. Ai altceva planificat pentru astă-seară?

— Nu. Sper numai să nu dureze prea mult. Tocmai am pus la punct un experiment pe care trebuie să-l întrerup la unsprezece fix.

Se lansă într-o explicaţie detaliată care-l lăsă mască pe Luke. Era clar că pentru ea, munca era pe primul plan!

De fapt, cu cât o vedea cum se poartă, cu atât o înţelegea mai puţin. Vicky devenea o enigmă. Era strălucitoare, tânără şi frumoasă. De ce avea nevoie de un detectiv să-şi găsească un soţ?

— Din cauza asta, concluzionă ea, trebuie neapărat să fiu liberă la ora unsprezece fix. Crezi că va fi posibil?

— Habar n-am. Este prima oară când pun la punct o asemenea întâlnire.

Ba nu. Dacă-şi aducea bine aminte, mai făcuse cândva ceva asemănător. Sora lui, când avea şaptesprezece ani, îl rugase să-i fie mijlocitorul unei întâlniri cu un băiat. Însă în afară de experienţa asta, nu mai organizase nicio altă întâlnire galantă, nu mai dejucase nicio căsătorie aranjată.

— Trebuie să-ţi spun că şi eu sunt novice în materie, recunoscu Vicky. Dar dacă este vorba doar de băut un pahar, cred că vom termina într-o oră. Ce părere ai?

Era atât de imprevizibilă. Cum îşi închipuia oare această întâlnire? îşi imagina că va da buzna peste Jeremie, îi va strânge mâna, vor sorbi un pahar cu şampanie şi se va întoarce în mare grabă în laborator? Dacă aşa voia să-şi găsească un soţ, însemna că mai avea

de aşteptat!

— Vicky, ar fi mai bine să fii liberă diseară, o sfătui bărbatul. Probabil că Jeremie te va invita la cină.

— Aşa crezi? oftă Vicky. Dar. de ce?

Luke îşi muşcă buza şi preferă să nu spună nimic. îl exaspera, cu mutriţa nevinovată pe care o afişa când nu-i ieşea ceva la socoteală!

— Aşa se procedează de obicei, Vicky, răspunse el ca un tată înţelegător.

Explicaţia aceasta păru s-o satisfacă.

Urmă din nou o linişte prelungită. Nostimă fiinţă. Părea întotdeauna surprinsă atunci când se vorbea în faţa ei despre ceea ce putea să se întâmple între un bărbat şi o femeie. Dar nu mai avea cincisprezece ani! De bună seamă că avusese prieteni, amanţi. Cum fuseseră oare? Şi cum se purtase cu ei?

Nu putea să scape de o bănuială stranie. Vicky nu era chiar o oiţă nevinovată. Şi nu era nepăsătoare la plăcerile trupeşti. Simţea ceva vibrând în el în clipa în care o privea. Ceva ce nu aveau toate femeile. Vicky, atât de rezervată, atât de retrasă, Vicky ştia să iubească. Era făcută pentru dragoste. Era o femeie pentru care plăcerea exista. Atunci, de ce atâta mister, atâtea întrebări? De ce apelase la el ca să-i găsească un soţ?

— El a fost cel care a vorbit despre cină sau tu i-ai sugerat să mă invite? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Ei bine, spuse Luke, i-am spus că ai vrea să te măriţi cu el şi că ai pretenţia să te invite la cină.

Femeia ţipă, îngrozită:

— Doar nu i-ai spus aşa ceva!

Luke făcu un efort să-şi stăpânească un hohot de râs. Naivitatea lui Vicky îl făcea să se minuneze.

— De ce? Nu trebuia? întrebă el, nevinovat.

— Bineînţeles că nu! Acum, ce-o să creadă despre

mine?

Aşadar, se întreba ce va crede Jeremie despre ea. Luke era surprins. Când îl recrutase să-i găsească un soţ, nu se întrebase oare ce credea şi el? Cu siguranţă, nu! Ce trebuia să înţeleagă din asta? Că era prea jos pe scara socială şi puţin îi păsa de părerea lui? Că ceea ce gândea nu conta nici cât negru sub unghie pentru ea? Că era o cantitate neglijabilă în ochii ei?

— Am glumit, Vicky. N-aş face niciodată aşa ceva, recunoscu detectivul, dându-şi seama că trebuia să pună capăt jocului.

Tânăra femeie oftă, uşurată.

— Acum, fii cinstit, Luke. Ce-a spus despre cină?

— Nimic clar. Doar că i-ar plăcea să petreacă o seară împreună cu tine. Cred că numele unchiului tău îi spune ceva.

Era o născocire. La telefon, Jeremie fusese evaziv. Auzind numele de Sommerset-Hayes, îi pusese lui Luke mai multe întrebări. Senatorul Sommerset era o persoană suficient de influentă pentru ca Jeremie să caute să nu piardă ocazia să aibă o întâlnire cu Vicky, nepoata lui.

— Unchiul Willie? Au trecut doi ani de când nu l-am văzut!

Luke zâmbi. îi plăcea spontaneitatea răspunsurilor ei. îi spunea senatorului Wilson Sommerset „unchiul Willie”! Dac-ar fi putut s-o audă, Barney ar fi fost cu siguranţă impresionat.

— Îl cunoaşte de asemenea şi pe tatăl tău, pe care-l admiră, preciză Luke. îl consideră un „adevărat geniu în drept”.

— Ciudată titulatură. Tata este magistrat. Cred că este într-adevăr extrem de competent, însă aprecierea de „geniu” mi se pare exagerată.

O bilă albă pentru ea! în lumea ei, defectul cel mai

răspândit era acela de a te crede un geniu sau a considera că familia ta face parte dintr-o elită superioară tuturor celorlalţi. Vicky nu împărtăşea această părere. îi considera pe ai ei ca pe nişte oameni obişnuiţi.

— Nu-ţi face griji, o linişti el ca să încheie discuţia. În orice caz, am să fiu şi eu acolo. Deci, pe diseară la şapte şi jumătate, la Carmel Glen Country Club.

Se pregătea să închidă telefonul, în clipa în care îşi auzi interlocutoarea:

— Unde-i asta? Nici măcar nu mi-ai dat adresa!

Luke amuţi de surprindere. Cum? Carmel Glen era clubul cel mai select şi cel mai invidiat din Miami. Toţi visau să fie primiţi acolo. Membrii lui, aleşi pe sprânceană, nu pierdeau niciodată ocazia să-şi stabilească acolo întâlnirile, mai ales atunci când voiau să-şi impresioneze invitaţii. Era de necrezut că Vicky nu cunoştea tocmai un asemenea loc!

— Este barul clubului de golf cel mai select din Miami. N-ai fost niciodată acolo?

— De ce m-aş fi dus? Nu joc golf.

— Vicky! Nu este genul de club unde lumea se duce cu genţile pline cu crose şi mingi de golf! De cele mai multe ori, membrii clubului se mulţumesc să bea un pahar şi să stea de vorbă!

— Din fericire, n-am ajuns niciodată într-un asemenea loc, replică femeia. Am altceva mai bun de făcut decât să mă umflu în pene că aş fi o mare sportivă. Dac-ai şti ce sunt în curs de pregătire. O ipoteză pasionantă! închipuie-ţi că experimentul pe care tocmai l-am lansat în aplicare.

Vicky se lansă într-o explicaţie împănată cu termeni ştiinţifici. „Ei bine! îşi spuse Luke, dacă pe Jeremie nu-l interesează biologia, nu se va simţi deloc bine în seara asta”. Cum o credea în stare să uite la ce oră urma să aibă

loc întâlnirea, îi propuse să treacă s-o ia.

Ea îi puse o ultimă întrebare:

— Într-un club de golf, trebuie să fii neapărat îmbrăcat în alb?

— Nicidecum, obiectă Luke stăpânindu-se să nu pufnească în râs. Cred că faci confuzie cu tenisul, Vicky. Poţi să te îmbraci cum vrei. Atmosfera este de obicei foarte destinsă.

După ce închise, bărbatul avu din nou neplăcuta impresie că făcuse exces de zel. Să-i caute un soţ, fie. Să-i pună la punct o întâlnire, mai treacă-meargă. Dar dacă trebuia să-i spună şi ce fel de rochie să îmbrace şi ce subiecte de conversaţie să abordeze, era din cale afară!

Căzu pe gânduri. Apoi avu o revelaţie.

— Cred că are impresia că sunt maică-sa! murmură pentru sine însuşi.

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă Barney.

Luke tresări. Cufundat în gândurile lui, nu-şi auzise asociatul intrând.

— Mă pui pe gânduri, continuă Barney. Cauţi un soţ pentru o femeie care-ţi place. Te complaci în rolul de cloşcă având grijă de puiul ei. În plus, începi să vorbeşti singur!

Luke nu-i răspunse.

— Întinde-te pe canapea şi povesteşte-mi ce te frământă, îl îndemnă Barney. În cazul tău, nu mai rămâne decât metoda bătrânului doctor Freud.

— Dac-aş apela la serviciile tale ca psihanalist, aş fi într-adevăr căzut în cap! replică Luke în zeflemea.

— Bine, spuse Barney aşezându-se pe canapea, începi să redevii tu însuţi. Dar serios vorbind, nu pari a fi într-o formă prea bună. Mă întreb ce ţi s-a întâmplat.

Se scărpină în cap şi întrebă, după câteva clipe:

— De fapt, a apărut ceva nou în afacerea Rysler?

— Da. S-a rezolvat. Fata s-a refugiat într-un motel, sub un nume fals. Când am ajuns la ea, am văzut-o răsuflând uşurată pentru că n-avea niciun ban să plătească. Am luat-o sub aripa mea şi le-am dus-o înapoi părinţilor. Aşa am putut să asist la o scenă înduioşătoare de reîntregire a familiei.

— Bravo! Atunci, ar trebui să fii mulţumit. Ce nu merge? întrebă încet Barney. Aaa! Da! Am găsit: părinţii au refuzat să te plătească!

Luke infirmă clătinând din cap.

— Închipuie-ţi că au insistat să-mi dea imediat cecul.

— Perfect, fu de acord Barney. Prin urmare, dacă faci faţa asta, nu poate fi decât dintr-un singur motiv: te gândeşti prea mult la frumoasa Victoria Sommerset-Hayes!

Când Barney făcea pe poliţistul subtil cu el, Luke îl găsea extrem de iritant. E drept, solicitările lui Vicky îi dădeau ceva bătaie de cap. E drept, îl considera o mamă pentru ea, jucăria, guvernanta care ar fi trebuit să stea tot timpul lângă ea. E drept, în seara aceasta urma să-i prezinte un alt bărbat, infinit mai bogat decât el. Dar în sfârşit, era treaba *lui*, degeaba îşi închipuia Barney că înţelegea situaţia!

— Aşadar, până la urmă i-ai găsit pe cineva, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Luke încercând un sentiment de culpabilitate. Se va întâlni cu el diseară.

În clipa aceea, ar fi preferat să nu se fi gândit nicio clipă la Jeremie, să nu-i fi scris numele pe o foaie de hârtie, să nu-i fi dat dosarul lui Vicky. Ar fi vrut ca el să fie cel care cinează singur cu ea. Fără Jeremie. Poate că atunci nu i s-ar mai fi părut atât de ciudat să cineze cu un bărbat.

— Luke! Explică-mi şi mie de ce eşti atât de abătut.

— Ţi se pare, Barney!

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur.

— În cazul ăsta, nu te-ar deranja să-mi dai o mână de ajutor?

Tuşi să-şi dreagă glasul înainte de a continua:

— Uite cum stau lucrurile. Clubul celui mai bun prieten al omului îi reuneşte în fiecare an, într-o serată foarte şic, pe toţi proprietarii câinilor de rasă din întreaga regiune. Suzy crede că ar fi o idee bună să mergem şi noi pe acolo.

Luke nu putu să se stăpânească să nu pufnească în râs.

— Să nu-mi spui că îl cauţi în continuare pe Pumffy!

— Ba da, mai mult ca niciodată, replică Barney fără să se lase descurajat. Vino cu mine. Cunoşti pe toată lumea din Miami şi poate c-o să-ţi vină o idee genială să găseşti un suspect.

Luke izbucni:

— Un suspect? Nici mai mult nici mai puţin! Pumffy doarme liniştit, undeva la vreun prieten al lui Suzy şi tu cauţi un suspect. Nu-mi vine să cred!

— Cum poţi să fii atât de categoric? mormăi Barney. Domnul „atoateştiutorul”, fără îndoială că are ceva cu cei din familia Harris. Însă nu este decât un fel de a face o investigaţie: trebuie mers pe teren. Doar dacă nu te hotărăşti să acuzi pe cineva fără să ai dovezi, aşa cum faci tu în clipa aceasta. De altfel, mă întreb de ce-ţi cer părerea. Nu eşti în stare să mă ajuţi. Aş face mai bine să mă asociez cu Suzy. Încă de la începutul anchetei, îi vine câte o idee genială în fiecare zi!

— Pot să aflu şi eu măcar una dintre aceste idei geniale? întrebă Luke chicotind.

— Ei bine, dacă tot vrei să ştii, reluă Barney, m-a sfătuit să-i interoghez chiar pe câini.

Luke nu se mai putu abţine şi izbucni în râs, însă Barney continuă imperturbabil:

— Cu un pic de intuiţie, se poate urmări şi interpreta reacţia unui animal şi, formulând în faţa lui mai multe ipoteze, poţi să-ţi dai seama care i se par plauzibile şi care nu.

— Cel mai fantezist lucru. este totuşi să te apuci să-i interoghezi. chiar pe câini!

Luke râdea cu atâta poftă încât abia reuşea să vorbească. Între două hohote, exclamă:

— Barney, meriţi o medalie: medalia celui mai mare găgăuţă care a fost vreodată pe faţa pământului! Pot să aflu şi eu ce ţi-au răspuns câinii cu care ai stat de vorbă?

— După părerea lor, răspunse Barney, cu o expresie jignită, în ultima vreme Pumffy n-avea nicio intenţie să fugă. Deci, este clar că l-a luat cineva.

— Într-adevăr, strălucită deducţie! se entuziasmă Luke. Acum, spune-mi: dacă mâine va dispărea un peşte roşu din acvariul Plymouth, ce faci? Te duci să-ţi cumperi nişte labe şi o mască de scufundător ca să-i interoghezi pe ceilalţi peşti?

— Poţi să râzi cât vrei, spuse Barney. Dacă nu vrei să mă ajuţi, am să-l găsesc singur pe Pumffy!

Expresia înciudată care i se citea pe faţă, îl făcea mai nostim ca oricând. Dar Luke nu voia să-l jignească. El făcu primul pas.

— Haide, Barney! Bineînţeles că am să te ajut! Nu degeaba suntem asociaţi. La ce oră este prevăzută recepţia despre care vorbeai?

— La opt.

Luke îşi făcu repede un calcul: la ora opt, deja le-ar fi făcut cunoştinţă celor doi şi cel mai bine era să dispară ca să-i lase singuri. Misiunea lui va fi terminată. Vicky îşi va fi găsit în sfârşit o pereche demnă de ea. Jeremie va fi entuziasmat de ideea de a se căsători cu nepoata unui senator atât de influent. Nu mai aveau de făcut altceva

decât să-şi aleagă o rochie albă de mireasă de la cea mai mare casă de mode din Statele Unite. Şi pentru el, aventura se termina aici. Se va întoarce la anchetele lui. Avea deci destul timp ca să-l ajute pe Barney să descopere suspecţii. dacă era nevoie, chiar interogându-i pe câini!

— Ne-am înţeles, încuviinţă el. Ne întâlnim acolo, la opt şi jumătate. Nu pot să ajung mai devreme pentru că trebuie să i-l prezint pe Jeremie lui Vicky, dar.

— Ce trebuie să faci?

— Ce ţi-am spus: trebuie să i-l prezint Victoriei Sommerset-Hayes pe un anume Jeremie Arabesc.

Barney făcu ochii mari.

— Mi-ai spus că treaba ta era doar o simplă culegere de informaţii. Credeam că te-ai hotărât să nu le faci nicio prezentare!

— Da, ţi-am spus că mă voi mărgini să redactez nişte notiţe referitoare la unul sau mai mulţi pretendenţi la mâna lui Vicky. Însă m-am răzgândit. Asta-i tot.

— La urma urmei, de ce accepţi rolul ăsta de mijlocitor?

— Pentru că m-a rugat Vicky, recunoscu el.

Ştiuse încă de la bun început că orice i-ar fi cerut, n-ar fi putut s-o refuze. Avea ochii prea albaştri, pielea prea albă, părea prea cuminte pentru a încerca măcar să i se împotrivească. Şi se pare că şi ea înţelesese foarte bine acest lucru!

Cât de mult se schimbase de când o întâlnise! îşi amintea totul. Privirea dezarmantă pe care i-o aruncase în clipa în care făcuseră cunoştinţă, la Madalyne. Felul cum îi întorsese spatele într-o clipă. Stânjeneala, complicitatea cu care-i ceruse a doua zi să se ocupe de cazul ei. De fiecare dată când începuse o frază cu „te rog, dacă ai putea.”, îl îngenunchease.

Pe scurt, spusese da, la totul. Ieşise în întâmpinarea

dorinţelor ei. Devenise confidentul, consilierul vestimentar, şoferul ei! Altfel spus, se pusese într-o situaţie insuportabilă. Iar o voce interioară îi şoptea că nu se terminase totul.

— Luke, ai lăsat-o să devină stăpâna ta, remarcă Barney. îi satisfaci toate capriciile. Uneori, femeilor trebuie să le mai spui şi nu!

— Ce-ar fi să vorbim puţin şi despre tine, sugeră Luke, zeflemitor. Tu cum ţi-ai petrecut ziua, Barney? Interogând câinii! Şi unde o să-ţi petreci seara? Toate astea pentru că Suzy ţi-a băgat în cap că mărturia unui câine te-ar putea ajuta să-l găseşti pe patrupedul care răspunde la numele ridicol de Pumffy! Şi tocmai tu îmi spui să nu mă las dus cu vorba de o femeie? Cine e cel mai fraier dintre noi?

— Din punctul ăsta de vedere, mormăi Barney, cu siguranţă că suntem la egalitate.

Luke râse din nou. Însă de data asta, Barney făcu la fel. Şi pentru prima dată după două zile, îşi făcură complice cu ochiul.

Capitolul *1*

— Tu ce părere ai? îşi întrebă Vicky oglinda.

Pentru întâlnirea cu Jeremie, îşi alesese o rochie clasică, puţin mai lungă, care fusese făcută la o mare casă de mode, la cererea mamei ei, un model special creat pentru ea. Aceasta trebuia să fie alegerea perfectă pentru prima seară.

Oglinda rămase mută.

— Îţi mulţumesc, murmură femeia, îţi mulţumesc pentru încurajare.

Vicky oftă. Bineînţeles, dacă ar fi fost în locul ei, Gina şi-ar fi ales o rochie mult mai scurtă, probabil roşie sau verde, culori care i-ar fi pus mai bine în valoare pielea bronzată. Dar uite că ea nu era Gina. O reprezentantă a

afamiliei Sommerset-Hayes era obligată să poarte o ţinută mai austeră, care să-i semnaleze interlocutorului că avea de a face cu o bostoniană autentică.

„Totuşi, îşi spuse ea, ar fi mai prudent să-i cer sfatul lui Luke, care trebuie să fie expert în materie de eleganţă feminină”.

Dacă stătea bine să-şi aducă aminte, sfătuitorul ei parcă-i spusese că lui Jeremie îi plăceau femeile puţin mai clasice. Precizarea aceasta nu căuta să ascundă ceva? Voia să insinueze că prefera femeile mai temperate?

În filme, detectivii ieşeau întotdeauna cu blonde superbe, cu o ţinută scandaloasă, cu forme rotunjite şi un decolteu generos. îi plăceau oare şi lui asemenea femei?

— Cu atât mai rău pentru el, dacă nu sunt genul lui! spuse femeia cu voce tare. În definitiv, trebuie să-i plac lui Jeremie!

Apoi, după o scurtă tăcere, adăugă:

— Dacă totuşi îmi place…

Ridică din umeri. Cât de proastă era! Bineînţeles că Jeremie îi va plăcea! Avea toate calităţile care se puteau cere unui bărbat. De altfel, nu era chiar atât de exigentă în materie de bărbaţi; singurul lucru care nu-i plăcea la un bărbat erau unghiile murdare. Câtă vreme Jeremie era mereu pus la patru ace, n-avea cum să nu fie totul foarte bine.

Ca să se încredinţeze că aşa stăteau lucrurile, mai aruncă o privire la fotografia pe care Luke i-o făcuse pe furiş. Hmmm. Era greu de crezut că s-ar fi putut îndrăgosti din prima seară de Jeremie Arabesc. Dar nu mai trebuia să-şi facă singură griji; nimeni nu-i cerea să se îndrăgostească din prima seară! Nu se punea decât problema de a-şi găsi un soţ respectabil. Nimic mai mult.

Se mai uită o dată la fotografie. Jeremie avea chipul sumbru, fruntea încruntată, gânditoare. În definitiv, mulţi

oameni, care în realitate nu arată rău deloc, nu sunt fotogenici. Probabil că era şi cazul lui. N-avea de ce să-şi facă griji.

Zece minute mai târziu, Luke sună la uşă. Zâmbetul lui fermecător, alura sportivă şi degajată, contrasta izbitor cu expresia tristă a lui Jeremie din fotografie.

Cum el purta o haină neagră şi o cravată asortată, cu o croială destul de sobră, femeia nu putu să nu facă remarca ce-i stătea pe buze.

— Credeam că va fi o ambianţă decontractată. Ori constat că eşti de o eleganţă ireproşabilă.

— Este din cauză că după aceea mă duc la o serată cu pretenţii, răspunse el cu moderaţie.

O serată „cu pretenţii”? Unde? Dar mai ales cu cine? Trebui să facă un efort ca să nu-i pună întrebarea care o frământa. Viaţa lui Luke n-o privea. Era mai bine să rămână în banca ei. Totuşi, i-ar fi plăcut să ştie cum stăteau lucrurile în realitate!

Noul venit aruncă o privire de jur-împrejurul camerei.

— E frumos aici, la tine.

— E adevărat. N-ai mai fost niciodată aici. Mobilierul acesta vechi l-am primit de la bunica.

Femeia se lansă într-o explicaţie confuză despre povestea mobilei sale. Însă mintea îi stătea la cu totul altceva: nu-i spusese nimic despre ţinuta ei. Doar aruncase o privire asupra rochiei sale. Cum va fi îmbrăcată necunoscuta împreună cu care se va duce după aceea la serata „cu pretenţii”? Ar fi dat orice să afle. Fericita aleasă va fi probabil mai decoltată şi mai sexy decât era ea.

Era atât de îngrijorată încât cedă dorinţei de a se simţi liniştită.

— Ce părere ai de rochia mea? Crezi că pot să merg îmbrăcată aşa?

— Bineînţeles, răspunse el. Este chiar genul de ţinută care-i va plăcea lui Jeremie.

Frumos răspuns, n-avea ce spune! Deci, lui nu-i plăcea? De ce se mulţumea să vorbească în numele altuia când îi cerea lui părerea? Era nesuferit până la urmă!

Femeia simţi nevoia să se destindă puţin înainte de a pleca. Ideea de a se întâlni cu Jeremie i se părea atât de stresantă.

— Vrei să bei ceva? întrebă gazda îndreptându-se către bar.

Da, ea simţea nevoia să bea un pahar cu el înainte de a pleca. Un pic de alcool îi va face bine. Printre altele, îi trecu prin minte o idee năstruşnică: servindu-l pe Luke, îi va vărsa un pic de apetitiv pe haină. În felul acesta, va fi obligat să treacă pe la el înainte de a merge la serată şi domnişoara Hyper-Sexy va fi furioasă. Bine gândit!

— Nu mulţumesc, spuse Luke. Jeremie este întotdeauna foarte punctual. N-are rost să-l facem s-aştepte. Pe de altă parte, cred că eşti nerăbdătoare să-l cunoşti.

— Bineînţeles, răspunse femeia muşcându-şi buzele.

Formidabil, cât începuse să mintă de când îl cunoştea pe Luke! Tocmai ea, pentru care altă dată, sinceritatea era o regulă de conduită. Cât se schimbase.

Trase adânc aer în piept.

Dacă se gândea bine, Luke avea dreptate. Dacă voia să fie liberă la ora unsprezece, era mai bine să nu întârzie.

Îl urmă până în parcare şi descoperi cu surprindere că avea o maşină gri.

— În filme, de cele mai multe ori, detectivii au o decapotabilă de un roşu aprins…

— Ai dreptate, o aprobă el râzând. Dar este absurd! Cu o asemenea maşină ai toate şansele să fii reperat imediat. Cineaştii nu prea cunosc meseria noastră.

La drept vorbind, un bărbat ca el avea toate şansele să fie remarcat oricum, indiferent cât şi-ar fi dat osteneala să treacă neobservat!

Vicky clătină din cap, furioasă că se lăsase din nou abătută de la ceea ce-şi propusese. Acum, trebuia să înceteze să se mai gândească la Luke pentru a se concentra asupra lui Jeremie.

— Ce fel de om este? îl întrebă pe Luke după ce acesta se instală la volan.

— Ştii deja totul despre el, răspunse şoferul, calm.

— Ştiu doar două-trei lucruri, dar. De exemplu, despre ce vom vorbi astă-seară? Ce îl interesează?

Luke porni motorul şi demară.

— Ţi-am spus că joacă golf şi tenis. îi mai place să vorbească despre afaceri.

„Ce cacealma! Dacă asta este tot ce-l interesează, o să fie o seară foarte veselă”.

— Habar n-am nimic despre ce se-ntâmplă în lumea afacerilor şi nu mă interesează golful şi tenisul, mormăi ea.

— Chiar aşa? spuse Luke nepăsător. Aşadar n-ai învăţat la şcoală cum să abordezi toate aceste subiecte? Credeam că în şcolile bune din Boston se predau cursuri de conversaţie mondenă.

Acum îşi bătea joc de ea! Dacă mai continua aşa, ar fi podidit-o lacrimile.

— N-am fost niciodată într-o asemenea şcoală privată! protestă ea. Nu m-a lăsat tata să merg. Ca să nu mă vorbească lumea.

— Sunt impresionat, recunoscu Luke sincer.

Tânăra femeie continuă, gânditoare:

— De aici vine tot necazul lui. Dacă tata ar fi preferat o şcoală privată, probabil că nu mi-aş fi continuat studiile. N-aş fi plecat niciodată din Boston. Şi mama m-ar fi măritat de mult.

— Asta se cheamă că „a ieşit rău”, în lumea voastră?

Ea zâmbi. Ieşise rău? Da? Nu? Poate! Luke o minţea, era clar. Dar prin glumele şi ironiile lui, poate încerca s-o facă să înţeleagă ceva. O bănuia că este mândră de alegerile pe care le făcuse, mândră de studiile ei, mândră că scăpase de sub protecţia părinţilor. Ce mai voia să spună? încerca oare s-o facă să înţeleagă că nu era obligată să se mărite cu acest Jeremie Arabesc, la care, evident, nu se gândise mai mult de trei minute la rând? Cum să ştie, câtă vreme nu voia să-i spună mai mult?

— Acesta este motivul pentru care trebuie neapărat să mă mărit, afirmă ea ca să-l provoace, să-l facă să recunoască ceea ce abia aştepta să audă. Am în palmares destule excentricităţi ca asta!

Luke conducea repede, cu ochii aţintiţi asupra drumului. Însoţitoarea nu se întorcea spre el, ci se mulţumea să-l privească cu coada ochiului.

Şoferul nu se clinti.

— Ar fi formidabil dacă Jeremie mi-ar plăcea de la prima vedere, adăugă ea, perfidă. Ce bucurie imensă ar fi pentru mama!

— Cu siguranţă că aşa se va întâmpla, declară şoferul pe un ton neutru.

Da? în cazul acesta, fotografia nu prea semăna cu el! Pentru că Jeremie cel prezentat în dosar nu era bărbatul care să zdrobească inimile femeilor.

— Aşa crezi? şopti ea.

— Să ştii că-l interesează mult femeile.

— De ce oare?

— Astăzi este milionar. În zece ani va fi miliardar. N-ai citit asta în dosar? Cred că am făcut această precizare.

E drept, deschisese dosarul, citise câte ceva şi se grăbise să-l arunce într-un sertar. Detaliile îi scăpaseră.

— Am. Am citit totul, spuse ea. A fost o lectură.

captivantă.

Să fim serioşi! O altă minciună.

— Şi mi-a plăcut rapiditatea cu care ai pus la un loc toate aceste informaţii.

— Asta-i meseria mea, replică el, cu modestie.

— Cum poţi să devii detectiv? întrebă femeia, vrând să-l audă vorbind despre viaţa lui.

— Urmându-ţi instinctul, cred. Barney a fost poliţist în Chicago. Într-o bună zi, a hotărât să pună capăt vieţii de poliţist şi să înceapă altceva.

— Şi tu?

— A fost o întâmplare, pur şi simplu. Am început să studiez sociologia, fără să ştiu unde voi ajunge cu asta. Unul dintre colegii mei a fost răpit într-o zi. Am pornit pe urmele lui şi am reuşit să-l găsesc. Tatăl lui era detectiv. Cum am fost mai rapid decât el, mi-a propus să mă angajeze în agenţia lui. Am acceptat imediat. îmi plac anchetele. E formidabil să-ţi dai seama că poţi fi util cuiva.

— Asta se întâmpla în Dakota? întrebă Vicky.

— Da. Mult mai târziu am ajuns aici. Într-o zi, am citit într-un ziar că firma Quake face angajări în Miami. Este o firmă prestigioasă. Mi-am încercat norocul. M-au angajat.

— Dar n-ai rămas la ei.

— Am stat acolo doi ani. Pe urmă, m-am săturat de născocirile oamenilor prea bogaţi, care îşi inventează singuri probleme.

Deodată, Luke păru stânjenit, ca şi cum s-ar fi temut să n-o fi jignit.

— Vrei să spui că micile griji ale miliardarilor nu te mai impresionează? întrebă ea.

— Prefer să-i ajut pe cei care au nevoie într-adevăr.

— În cazul acesta, misiunea cu care te-am însărcinat înseamnă că nu te prea interesează.

În loc de răspuns, el se închise într-o tăcere

diplomatică.

— Atunci, de ce ai acceptat să te ocupi de cazul meu? insistă ea, vrând să-l facă să iasă din reticenţa lui.

— Din simpatie pentru tine. Şi de asemenea, pentru că, dacă te împiedic să te măriţi cu tipi ca Fielding, voi avea totuşi impresia că fac o faptă bună.

„Din simpatie pentru tine”, repetă femeia jubilând. Se întinse, aproape cu voluptate. I se părea că Luke îi făcuse un cadou minunat. Deci, era puţin interesat de ea. Şi tocmai i-o spusese. În sfârşit!

— Mulţumesc, spuse ea pur şi simplu. E frumos din partea ta că ai acceptat să mă ajuţi.

Dintotdeauna, îi plăceau oamenii care dădeau dovadă de bun-simţ în societate. Într-o pornire optimistă, îşi spuse că poate Jeremie avea aceeaşi calitate.

Din păcate, o jumătate de oră mai târziu putu să constate că Jeremie nu era înzestrat cu însuşirile pe care şi le închipuise…

Era deja aşezat la bar când ajunseră ei. Chipul lui avea aceeaşi expresie gravă şi neîncrezătoare ca în fotografie.

— Domnul Jeremie Arabesc. Domnişoara Victoria Sommerset-Hayes.

Vicky îl privi. Purta un costum bej, de o eleganţă ireproşabilă, dar care trăda un asemenea conformism încât nu-şi putu reţine un oftat de descurajare. Se întoarse spre Luke care-i făcu un semn discret, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „Acum este rândul tău”.

Atunci, ea se aruncă în apă.

— Jeremie, sunt încântată. Luke mi-a vorbit despre tine şi sunt încântată să te cunosc.

După ce rosti aceste cuvinte, avu impresia că epuizase toate subiectele de conversaşie pe care le-ar fi putut ataca în cursul serii. Se simţea stângace, devenea

atât de timidă. Lucrurile începuseră prost!

Vor râde într-o bună zi, ea şi Jeremie, de această jenă pe care o încercau amândoi în această clipă? Poate că nu. Mai degrabă s-ar fi putut crede că nu vor ajunge niciodată să râdă împreună.

Jeremie îi adresă lui Vicky un zâmbet palid, convenţional. Apoi răspunse, serios, apăsând pe fiecare dintre silabele pe care le pronunţa:

— Şi eu sunt încântat. Luke mi-a spus că eşti originară din Boston?

— Da, răspunse ea. Chiar de acolo.

Privirea lui Vicky coborî spre mâinile lui. Luke nu exagerase când îi spusese de grija lui permanentă pentru toaleta proprie: probabil că dura o oră zilnic trecerea lui pe la manichiuristă!

Cum Luke se aşezase lângă Jeremie, tânăra femeie le examină mâinile amândurora. Cele ale lui Jeremie erau îngrijite remarcabil. Dar ar fi preferat ca mâinile lui Luke să le atingă. În sfârşit, era un fel de a spune, pentru că nici nu se punea problema să atingă mâinile unuia sau ale celuilalt.

Mai remarcă ceva: paloarea lui Jeremie contrasta cu faţa bronzată a lui Luke. Unde trăia Jeremie de era atât de livid? Chiar şi ea, care lucra aproape noapte şi zi, arăta mai bine!

Cât despre Jeremie, acesta o privea insistent, un pic suspicios. Deodată, îşi dădu seama că interlocutorul o dezbrăca din priviri. Se cutremură.

— Eşti rudă cu senatorul Wilson Sommerset? o întrebă el.

Se aştepta la aşa ceva! Se afla aici doar de câteva minute şi unchiul Willie apărea, ca din întâmplare, pe tapet. Parcă toţi bărbaţii din Statele Unite se vorbiseră între ei.

— Este într-adevăr unchiul meu, răspunse ea cu răceală, însă ne vedem foarte rar.

Jeremie păru să n-o fi auzit. El continuă:

— Tata s-ar simţi foarte onorat să-l cunoască pe senatorul Sommerset. Ar trebui să le facem cunoştinţă de îndată ce se va ivi ocazia.

— E foarte puţin probabil ca unchiul meu să vină la Miami. Locuieşte.

— N-avem decât să-l invităm la un turneu de golf, o întrerupse el. Ce părere ai, Victoria?

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul, continuă:

— Cu siguranţă, eşti o jucătoare foarte bună şi aş fi încântat să fac o partidă cu tine.

— Din păcate, eu nu joc golf, mărturisi ea.

Chipul lui Jeremie deveni şi mai trist.

— Ce păcat! Trebuie să înveţi, neapărat.

Pentru a doua oară în decurs de câteva minute, Vicky simţi un fior rece străbătând-o. Jeremie se exprima cu un glas metalic şi autoritar care nu admitea nicio împotrivire.

— Nu am înclinaţie spre sport, spuse ea timid.

Dar Jeremie continuă, fără să ţină seama de obiecţiunea ei:

— Terenurile de aici sunt foarte bune pentru începători. Chiar dacă nu ai un dar pentru golf, nu-ţi va fi de loc greu să progresezi în scurt timp. Mama o să te ajute. îi place foarte mult golful şi sunt sigur că te vei înţelege de minune cu ea.

Vicky strânse dinţii. Despre ce vorbea, de fapt? încă nu spusese da şi avea deja în spate o soacră! O soacră pe care trebuia s-o urmeze ore în şir pe parcursurile interminabile ale terenurilor de golf? Slavă Domnului, avea altceva mai bun de făcut.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, stânjenită.

Şi tăcu. Nu, nici nu se punea problema de golf. Şi

dacă se gândea mai bine, nici de Jeremie însuşi nu mai putea fi vorba. Se putea hotărî să se mărite, să perpetueze dinastia şi să le facă plăcerea părinţilor, însă de aici până la a se mărita cu Jeremie Arabesc, era un pas mare, pe care nu-l va face! Nu putea nicidecum să se mărite cu el! Cu atât mai mult cu cât Luke, aşezat lângă el, sclipea de farmec şi inteligenţă, chipul lui frumos, zâmbitor radiind de sănătate şi senzualitate. Era foarte simplu: privirea unuia o încălzea, a celuilalt, o îngheţa.

Singurul atu al lui Jeremie, dacă se putea spune aşa, era acela că putea să vorbească, poate ore în şir, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie interlocutorului, nici măcar să remarce cât de mult îl plictisea.

Avu răbdarea să asculte până la capăt, fără să clipească, povestea ultimei lui partide de golf.

— Şi când am văzut că urmează a optsprezecea gaură, termină el, douăzeci de minute mai târziu, am înţeles că partida nu era jucată. Pentru că terenul era atât de desfundat încât ar fi trebuit.

„Din fericire, nu sunt decât optsprezece găuri!” îşi spuse ascultătoarea. Dacă ar mai fi existat şi a nouăsprezecea, poate ar fi adormit pe scaun.

Aruncă o privire spre Luke, care părea la fel de plictisit ca ea. De fiecare dată când îi vedea unul lângă celălalt, îşi dădea seama că nici nu putea să se gândească la o căsătorie cu Jeremie, nici măcar la încă o seară petrecută în compania lui!

Întâlni privirea lui Luke, sclipind de ardoare şi maliţiozitate. Râdea de ea. şi avea pentru ce. Părea să-i spună: „Haide, Vicky, mărită-te cu el, din moment ce e demn de tine”. Ea îşi stăpâni zâmbetul.

Deodată, Luke se desprinse de spătarul scaunului, lăsă jos paharul, şi, în loc s-o salveze de asiduitatea unui pretendent nepotrivit, se ridică spunând:

— Bine, vă las. Scuzaţi-mă că trebuie s-o şterg englezeşte, dar sunt aşteptat undeva. Vă doresc să aveţi o seară excelentă.

Ce? Avea să plece aşa? Rămânea singură cu acest înspăimântător pisălog care, cu siguranţă, îi va povesti toate partidele de golf pe care le-a jucat de la începutul anului! Ah, nu! Nici nu putea fi vorba de aşa ceva!

— Şi eu trebuie să plec, spuse femeia, ridicându-se la rândul ei.

Jeremie înlemni.

— Glumeşti, spuse el. Rămâneţi amândoi să cinaţi cu mine.

— Eu chiar nu pot, spuse Luke, plec la o serată unde sunt aşteptat deja de mai mult de o jumătate de oră. Însă Vicky va fi încântată să-ţi ţină companie.

— Dar este imposibil, începu ea să explice. Nu sunt cu maşina. Luke m-a adus aici şi aş prefera să plec cu el, pentru că.

— Nicio problemă, spuse Jeremie. Am să te duc eu acasă. Până atunci, o să ne cunoaştem mai bine.

— Rămâi, Vicky, insistă Luke.

Tânăra femeie se aşează din nou, distrusă sufleteşte. N-avea ce să mai spună. Ea fusese de acord cu această întâlnire, nu putea să plece aşa. N-avea încotro şi trebuia să se resemneze. La urma urmei, Jeremie poate nu i se va mai părea atât de sâcâitor după plecarea lui Luke. De altfel, ce alt bărbat, aşezat lângă el, n-ar fi părut şters şi lipsit de interes?

Luke îi salută şi plecă fără să se întoarcă. Vicky îl privi cum se îndepărtează, cu inima strânsă. În clipa în care dispăru, îi veni să fugă după el.

Capitolul 8

— N-am să pot niciodată să-ţi spun cât de mult apreciez ajutorul pe care ni-l dai într-un moment atât de

neplăcut, îi murmură lui Luke la ureche Suzette Harris. Suzy este foarte tulburată şi cred că fără tine…

Luke rămase de piatră. Sentimentalismele de felul acesta i se păruseră întotdeauna nepotrivite. În definitiv, nu era vorba decât de un câine pierdut. Şi probabil că nu era chiar atât de „pierdut” cum se credea.

— Ştiu că Barney pune la inimă afacerea asta, replică el cu sobrietate.

Suzette încuviinţă. îmbrăcată cu rochia ei lungă de catifea roşie, parcă era o cântăreaţă care se pregătea să urce pe scenă. Frumoasă femeie, îşi spuse Luke. Ce actriţă ar fi putut să fie!

— Asociatul tău este un om extraordinar, şopti femeia cu o privire plină de recunoştinţă. Ajutorul lui ne-a încălzit inimile. Ar fi minunat dac-ar putea să-l găsească pe Pumffy!

— Şi eu sper să nu mai dureze mult până atunci, comentă Luke.

Da, cea mai mare dorinţă a lui era să se termine cât mai repede toată afacerea asta. În această împrejurare, nu avea încredere nici în Suzy nici în Barney; pe cât era ea de machiavelică, pe atât era el de naiv. Indiferent dacă se găsea sau nu drăguţul de Pumffy, Suzy va avea în curând dreptul la un sejur prelungit într-un palat european. Va dispărea mai bine de o lună şi va uita până şi numele lui Barney. Totul era ca asociatul lui să nu se ataşeze prea mult de ea înainte de a pleca. Dar Luke vedea foarte clar că Barney era gata să se îndrăgostească la nebunie…

Aruncă o privire spre ceas. Ora zece. Era mai bine de o oră de când Vicky şi Jeremie făcuseră cunoştinţă. Ce se întâmpla cu ei? Când îi părăsise, Viky nu părea dispusă să se îndrăgostească la prima vedere de Jeremie. Însă inimile femeilor ascund uneori mari surprize. În ciuda unei oarecare reticenţe, acceptase să rămână la cină. De altfel,

de ce ar fi refuzat? Jeremie avea toate calităţile pe care le aştepta de la un bărbat. În fond, tinerele din lumea ei visau la altceva decât un logodnic bogat şi prezentabil? Nici Vicky nu făcea excepţie.

Ba da, totuşi. Era inteligentă, originală. Dacă voia să se mărite, era numai din cauză ca voia să înlăture neliniştea părinţilor ei. Gusturile ei o îndemnau mai degrabă către biologie decât spre seratele mondene. Cât despre apartamentul său, acesta scotea în evidenţă o personalitate plină de fantezie şi caldă, un rafinament care nu datora nimic stereotipurilor unei clase sociale.

— Ai remarcat ceva suspect? întrebă Barney.

Luke tresări. Cufundat în gândurile lui, nu observase că asociatul lui se apropiase.

— Nu, nimic, răspunse el.

Încăperea era plină de invitaţi de toate vârstele, extrem de eleganţi, care aveau un numitor comun: erau cu toţi cuprinşi de o admiraţie ostentativă îndată ce apărea un nou câine. Niciunul dintre ei nu părea în stare să răpească un animal. Ipoteza aceasta chiar că era absurdă!

— Dar tu? întrebă Luke. Bănuieşti pe cineva?

— Nu, spuse Barney. Te rog, renunţă la expresia asta de parcă ai vrea să devorezi pe toată lumea. O nelinişteşti pe Suzy, care m-a întrebat de mai multe ori dacă o să arestezi pe cineva.

Luke o căută cu privirea. Aşezată lângă maică-sa, cu o batistă în mână, arunca din când în când o privire spre Barney. Luke nu se putu abţine să nu-i mai atragă o dată atenţia:

— Barney, nu te lăsa prins în plasa ei! Va fi de-ajuns ca Pumffy să apară din nou pentru ca Suzy să te uite chiar a doua zi. îţi garantez acest lucru.

— Nu sunt deloc pe cale să mă îndrăgostesc de ea, răspunse Barney. Anchetez dispariţia unui câine şi nimic

mai mult. Şi mă întreb de ce eşti atât de agresiv. Dar, dacă mă gândesc mai bine, ştiu: nu i-ai lăsat singuri pe Vicky şi Jeremie?

— Da, şi? Care-i problema? Am greşit ceva în afacerea asta pe care am dus-o la bun sfârşit? Ar trebui să fii mulţumit.

Spunând aceste cuvinte, Luke nu ştia pe cine voia să păcălească. Imaginea lui Vicky şi Jeremie, cinând împreună, era cea mai deprimantă din câte i se întipăriseră în minte în ultima vreme.

— Adevărat, ai lucrat bine, spuse Barney afişând un rictus ciudat. Cu un pic de baftă, îşi vor petrece noaptea împreună şi mâine dimineaţă vor stabili data evenimentului.

Era deja sinistru să-şi închipuie seara lor, dar ideea că dormeau unul în braţele celuilalt era de-a dreptul insuportabilă. Luke strânse din dinţi. Parcă vedea trupul lui Vicky mângâiat de mâinile perfect întreţinute ale lui Jeremie Arabesc.

— Nu atât de repede, Barney! replică el cu severitate. Vicky nu este genul de femeie care ajunge în pat din prima seară!

Barney îşi înălţă sprâncenele pentru o clipă şi continuă, detaşat:

— De unde ştii? spuneai chiar tu că este interesată şi calculată. Femeile de genul ăsta ştiu foarte bine cum să-i ia minţile unui bărbat cu care s-au hotărât să se mărite.

Interesată şi calculată? spusese el aşa ceva? Poate o făcuse de ciudă, de furie, pentru că nu gândea aşa, şi nu era de acord ca Barney să vorbească în felul acesta despre ea.

— Dacă am spus-o, m-am înşelat, mormăi el.

— Ba nu, o luă Barney de la capăt. În ziua de azi, contractele de căsătorie se stabilesc în dormitoare. Şi dacă

mă uit la ceas, cred că frumoasa Victoria Sommerst-Hayes se pregăteşte să semneze.

Spunând acestea, râse sardonic, făcându-l pe Luke să simtă că îngheaţă.

— Sunt sigur că nu, răspunse acesta cu mai multă ardoare decât şi-ar fi dorit. Vicky are o educaţie bună. Crede-mă, principiile ei nu-i dau voie să procedeze aşa.

Luke era obligat să se oprească, însă tremura de furie. Ce cretin era Barney ăsta! De ce se amesteca? Şi cum îndrăznea s-o judece pe Vicky? Nici n-o cunoştea. Vorbise măcar cinci minute cu ea? Nici măcar atât! Şi, bineînţeles, îşi permitea s-o judece ca pe toate celelalte!

Altfel ar fi vorbit dacă s-ar fi uitat mai atent la ea. Sau dacă i-ar fi văzut apartamentul: mobilierul vechi, gustul rafinat care era transmis din generaţie în generaţie şi care făcea din ea o veritabilă aristocrată, o prinţesă rătăcită în lumea de azi. Nu, Vicky era o femeie excepţională şi era evident că nu-şi va petrece noaptea cu Jeremie, chiar dacă ar fi încercat pentru el, dintr-odată, o pasiune violentăceea ce nu era nicio şansă să se întâmple.

— Haide, Luke! De multă vreme şi-a dat jos. dacă avea aşa ceva, insistă Barney.

Luke se şterse pe frunte cu dosul palmei. Nu, nu putea să-i facă aşa ceva! Vicky n-ar accepta niciodată să dar nu numai ea trebuia să hotărască. Mai era şi Jeremie, nu-i aşa? Poate era tipul de bărbat insistent care era gata să silească o femeie să-i cedeze de la prima întâlnire. În cazul acesta, cum va reacţiona ea?

Închipuindu-şi ce era mai rău, Luke simţi că pălea. Purtarea lui Vicky era un straniu amestec de reticenţă, poate chiar răceală, şi ingenuitate. La prima vedere, experienţa ei cu bărbaţi era atât de redusă încât îşi punea întotdeauna problema ce aştepta partenerul de la ea şi căuta în permanenţă să se conformeze unui cod despre

care nu ştia nimic.

Bărbaţii cu care se întâlnea de obicei erau fără îndoială cadre universitare de vreo şaizeci de ani, erau interesaţi de cercetările ei ştiinţifice, nu de ea, ca femeie. Ceea ce, bineînţeles, nu era cazul lui Jeremie. Cum avea să se apere dacă ar fi încercat să o sărute?

Se înfioră la gândul acesta. îl copleşea un sentiment de vinovăţie. Nu el era cel care i-o oferise lui Jeremie pe tavă, fără măcar s-o fi pus în gardă cu ceea ce i s-ar fi putut întâmpla? Ar fi trebuit să rămână cu ea, să aibă grijă de ea, să refuze s-o părăsească chiar o clipă.

În clipa aceea, el, care nu se temuse niciodată de nimic, care nu se dădea la o parte din calea gloanţelor gangsterilor, fu cuprins de un sentiment pe care nu-l cunoştea: panica.

*

* * *

— ...şi profiturile obţinute anul acesta depăşesc cu mult ceea ce estimam anul trecut la aceeaşi dată, astfel încât putem să ne permitem să reinvestim un capital reprezentând 80% din suma pe care...

Cu un pahar în mână, Vicky încerca să-i urmărească discursul. Nu-şi permitea să mai bea o înghiţitură de vin, temându-se să nu piardă şirul spuselor interlocutorului ei. Şi totuşi, în sinea ei, mulţumi sticlei de vin bine aleasă de chelner, care o ajutase considerabil să-l suporte pe Jeremie!

Încercă să se concentreze în continuare, oarecum liniştită la gândul că nu mai avea să dureze mult. Acceptase să cineze cu Jeremie ca să-l cunoască mai bine. Asta şi făcuse. Acum, lucrurile se limpeziseră: tipul acesta era cel mai plictisitor pe care-l întâlnise vreodată.

Numai o femeie care suferea de insomnie putea să se simtă bine în compania lui: era de-ajuns ca Jeremie să

înceapă să vorbească despre golf, afaceri de investiţii bancare, pentru ca în următoarele două minute nefericita să înceapă să sforăie.

Numai că Vicky dormise bine întotdeauna şi nu o încânta ideea de a se mărita cu un somnifer. Aşteptând ca pisălogul din faţa ei să-şi termine monologul, făcea eforturi să-şi ţină ochii deschişi.

— Ăsta e un lucru bun pentru mine. Acum, ştiu că tatăl meu are deplină încredere în mine. În ziua în care se va retrage, îi voi lua locul fără ca nimeni să poată pune la îndoială competenţa mea. În felul ăsta, în câţiva ani.

— În cât timp? interveni Vicky, ca să participe şi ea la conversaţie.

De fapt, puţin o interesau speranţele lui Jeremie în carieră!

— Ei bine, să zicem, în cincisprezece ani.

„Dacă m-aş mărita cu el, îşi spuse tânăra femeie, ar trebui să mai suport nerozii de felul ăsta încă cincisprezece ani. În aceşti cincisprezece ani, băieţelul ăsta va căuta să-i dovedească tatălui său că este demn să-i urmeze într-o bună zi. Se va maturiza vreodată? Da, fără îndoială, însă mai era mult până atunci!” închise ochii. Ştia deja că nu va avea răbdare să aştepte ziua aceea.

— De ce ai plecat din Boston?

Ea îi spuse că nu era decât un singur Centru oceanografic potrivit pentru o cercetătoare de nivelul ei. Centrul acesta se afla la Miami. Fusese obligată să vină aici, să se mute în Florida.

Jeremie îşi strânse uşor buzele. „Cum poţi săruta un asemenea bărbat?” se întrebă ea.

— În ce constă munca ta?

Văzându-i expresia un pic dezgustată, tânăra femeie înţelese foarte bine ce credea despre cercetarea ştiinţifică şi se hotărî să nu-şi prelungească prea mult expunerea. La

ce bun să-i dea explicaţii cuiva căruia nu-i păsa?

— Este foarte bine dacă ai ceva de lucru în afara casei, spuse bărbatul, atoateştiutor. Însă bineînţeles că în ziua în care se mărită, o femeie are de făcut faţă altor obligaţii.

Vicky îşi muşcă buza ca să nu remarce că munca aceasta era extrem de importantă pentru ea şi că dădea dovadă de mai multă competenţă în cercetările ei decât el în afacerile lui! Ţinându-şi gura închisă, îl lăsă imperturbabilă să-şi continue ce avea de spus.

— O femeie trebuie să dea serate, să se ocupe de opere de binefacere şi să încerce să-şi secundeze soţul în anumite treburi.

Vicky se gândi la mama ei: ce altceva făcuse decât să îmbătrânească în umbra carierei soţului ei? Rolul acesta umil şi onorabil şi-l îndeplinise cu răbdare şi abnegaţie. Dar Vicky ştia că avea altceva mai bun de făcut decât să organizeze recepţii şi opere de binefacere.

În timpul acesta, Jeremie îşi continua monologul.

— Viaţa unei femei măritate trebuie să fie perfect organizată şi ştiu că sfaturile mamei mele te vor ajuta foarte mult. Este nu numai o soţie desăvârşită, ci şi o perfectă stăpână a casei şi o organizatoare fără pereche.

„Ar fi surprinzător să se îndrăgostească de altă femeie mai mult decât de propria mamă!” îşi spuse tânăra femeie cu cinism. Într-adevăr, avea toate defectele.

— Când vom fi căsătoriţi, ar trebui ea.

Ia te uită! Se trezea cu verigheta pe deget fără să fi fost măcar întrebată. Se părea că părinţii lui Jeremie uitaseră să-i spună că, atunci când voia să se căsătorească, trebuia să ceară mai întâi acordul fericitei alese!

Atunci, Vicky îşi aduse aminte ce-i spusese Gina despre căsătoriile aranjate şi nu putu să nu zâmbească. Jeremie îi luă imediat gestul drept un semn de aprobare şi

continuă şi mai hotărât:

— Ne vom muta la părinţii mei, care au o casă foarte frumoasă la Westhills.

Westhills? Dar era la mare distanţă de Miami! Vicky fu surprinsă în prima clipă, apoi îşi dădu seama cum stăteau lucrurile. Fără îndoială că Jeremie se gândea că îndată ce se vor căsători, ea va pleca de la Centrul oceanografic. În ochii lui, ea nu trebuia să aibă decât o singură ocupaţie: să facă totul pentru ca să devină nici mai mult nici mai puţin decât o clonă a viitoarei ei soacre!

Trase adânc aer în piept. Un lucru era sigur: nu se va mărita niciodată cu acest bărbat!

El trebuie să-i fi remarcat iritarea, pentru că-şi întrerupse brusc discursul referitor la obligaţiile unei femei căsătorite.

— Ai păţit ceva, Victoria? întrebă el îngrijorat.

— Nu, n-am nimic, mulţumesc.

Înfipse furioasă furculiţa în friptura care tocmai le fusese servită. Într-o oră, se va debarasa de acest Jeremie. Într-o oră, şi pentru totdeauna. Gândul acesta îi dădu curajul de care avea nevoie, ca să rămână politicoasă.

Se gândea deja la urmarea evenimentelor. Bine, se înşelase. îl lăsase pe Luke să înţeleagă că era în stare să se mărite cu orice individ a cărui genealogie urca până în epoca lui John Adams. Nu era aşa. Se înşelase şi, o dată în plus, Gina avusese dreptate. Ca să te măriţi cu un bărbat, trebuie să mai aibă şi alte calităţi în afară de educaţie şi un nume prestigios. Trebuia să mai aibă două-trei lucruri în plus.

Nu trebuia să uite să-i precizeze asta lui Luke.

Două ore mai târziu, ajunsă în sfârşit acasă, Vicky se felicita că supravieţuise acestei interminabile cine, când auzi un ciocănit la uşă. Era aproape miezul nopţii. Cine putea fi la o asemenea oră?

Se duse la uşă, cu inima bătându-i cu putere.

Era Luke.

Purta tot costumul acela sumbru care îi venea atât de bine. De unde venea? Se putea crede că serata „cu pretenţii” fusese foarte scurtă sau că nu ajunsese acolo. „Cu atât mai bine”, îşi spuse ea, mulţumită.

— Bună seara, Luke. Ce faci aici?

— Ei bine… Mă întorceam acasă şi trecând, am văzut lumină la tine. Mi-am permis să urc să te întreb cum s-a desfăşurat întâlnirea.

Cu haina lui şi cravata neagră, parcă era altcineva. Adevăratul Luke era mai degajat, mai dezinvolt. îmbrăcat atât de sobru, cu expresia asta de îngrijorare, nu-l recunoştea – era la fel de seducător ca celălalt Luke, dar mai impresionant, mai grav. Fermecătorul detectiv se transformase într-un frumos necunoscut.

— Cum ţi s-a părut Jeremie? o întrebă el îngrijorat.

Jeremie? Vicky ezită o clipă. În momentul acesta, era atât de departe de gândurile ei. Fusese de-ajuns să apară Luke pentru ca să-i alunge din amintire cina de pomină.

El stătea în prag. Cum gazda se pregătea să-l invite să intre, îi surprinse privirea pe care o aruncă peste umărul ei.

— E aici? murmură el.

— Cine? întrebă ea.

— Jeremie Arabesc.

— Nu, Doamne fereşte! răspunse femeia, râzând fără să vrea.

— Cum adică, „Doamne fereşte”? N-a fost o seară plăcută?

— Ba da, însă. Intră şi ia loc. Am să fac o cafea şi stăm de vorbă.

În timp ce femeia forfotea prin cameră, noul venit reveni la atac:

— Mi se pare că are exact profilul pe care-l căutai. În plus, am remarcat că, de cum te-a văzut, te-a plăcut.

— Exact aşa este, încuviinţă ea turnând cafeaua în ceşti. L-am interesat foarte mult până în clipa în care i-am spus că în curând o să plec din Miami, să mă duc să studiez reproducerea elefanţilor în Africa de Sud!

— Mie nu mi-ai vorbit despre proiectul ăsta, remarcă Luke, surprins.

— N-am ştiut nici eu până în clipa în care intenţiile lui Jeremie s-au conturat cu claritate. Când a adus vorba despre data căsătoriei, am început să improvizez. Şi bine mi-a prins! Ardoarea lui a dispărut imediat. spre marea mea bucurie!

Luke făcu ochii mari.

— Vrei să spui că l-ai minţit? întrebă el, neîncrezător.

Întrebarea lui suna straniu. N-o credea în stare să mintă un bărbat?

Aşadar, o vedea ca pe oiţa albă ale cărei gesturi şi vorbe sunt întotdeauna motivate doar de grija de a face bine?

— Bineînţeles, răspunse ea, triumfătoare. Şi trebuie să-ţi spun că sunt mândră de rezultatul pe care l-am obţinut.

Apoi, cum Luke se uita la ea fără să spună nimic, continuă:

— Dar, în principiu, nu mint niciodată. Sunt foarte cinstită, adăugă ea.

Era adevărat, însă de câteva zile. de fapt, de când îl întâlnise pe Luke se trezea minţind de zece ori pe zi. Ce influenţă dezastruoasă avea asupra ei!

— Eu tot nu înţeleg. Ce s-a întâmplat între voi? Te-a făcut să bei?

În clipa asta, simţea într-adevăr un fel de beţie. Însă nu din cauza vinului. Mai degrabă din cauza uşurării, a

uşurării pe care i-o pricinuia această minciunăşi a plăcerii să-l revadă pe Luke.

— Vreau s-o văd şi eu pe femeia care poate să petreacă o seară între patru ochi cu Jeremie, fără să soarbă o picătură de alcool, replică ea revoltată.

Şi, sorbindu-şi cafeaua pe îndelete, îl întrebă pe Luke:

— Dar de ce m-ai făcut să mă întâlnesc cu un asemenea om?

— Cum? Dar tu eşti cea care a vrut să-l cunoască! Jeremie corespunde exact criteriilor tale! Are unghiile curate şi nişte strămoşi exact cum ţi-ai dorit. Ce-ţi trebuie mai mult?

— Să nu-mi mai vorbeşti despre unghiile lui! exclamă Vicky, izbucnind în râs. Cu siguranţă că este bărbatul care are cea mai mare grijă de persoana lui. Ar fi mai bine dacă nu s-ar spăla pe mâini atât de des!

— Dar parcă ziceai că-ţi plac.

Femeia îl întrerupse:

— Că îmi plac bărbaţii curaţi. Ar fi trebuit să adaug că am oroare de maniaci.

— Cum poţi să fii prea curat? întrebă Luke agasat. Mi se pare a fi imposibil.

— Este imposibil, spuse Vicky. Şi totuşi, este cazul lui Jeremie. Doar el este demn de această reuşită! De altfel, toată persoana lui este o performanţă. Jeremie ar putea figura în *Cartea recordurilor*. Este bărbatul cel mai plictisitor, mai obositor, mai misogin, pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată. Voia să renunţ la cercetare ca să organizez dineuri cu oameni influenţi şi gale de binefacere în numele lui.

Terminându-şi fraza, izbucnit într-un hohot de râs sănătos.

— Îmi închipui că felul acesta de a-ţi petrece timpul

te îngrozeşte, replică Luke, gânditor.

— Pe mine?

Ea râse din nou.

— Detest viaţa mondenă. Şi principiile lui Jeremie sunt cele mai rigide de care am auzit vreodată. Nici nu se pune problema să mă căsătoresc cu un asemenea bărbat!

— În mediul tău, asemenea principii sunt respectate.

— Părinţii mei le respectă, şi eu îmi respect părinţii. Asta-i tot. Dar să nu mi se ceară să respect regulile de care am încercat să scap toată viaţa. Vreau într-adevăr să mă căsătoresc pentru a face pe placul familiei, dar nici nu se pune problema să abandonez cercetarea ştiinţifică ca să devin bibeloul unui soţ, care să-l ajute în cariera lui! Fără să mai pun la socoteală că Jeremie n-are deloc simţul umorului.

Luke înghiţi în sec.

— Vrei să spui că şi simţul umorului face parte de acum din criteriile tale de selecţie?

— Bineînţeles. Sincer vorbind, întrebă femeia, tu, care îl cunoşti pe Jeremie, cum ţi-ai închipuit că mă pot mărita cu un asemenea bărbat?

— Sincer să fiu, spuse Luke, împărtăşesc aceeaşi părere despre el.

— Şi mi-ai propus totuşi să mă-ntâlnesc cu el? exclamă ea îngrozită.

— Nu dădusem importanţă felului de bărbat cu care voiai să te măriţi, mârâi Luke, încurcat. Nu mi-ai vorbit niciodată despre simţul umorului. Cum aş fi putut să-mi dau seama cât de important este acest lucru pentru tine?

— Voiai totuşi să mă mărit cu cineva ca el? insistă Vicky.

— Nu, răspunse Luke. Ca să fiu sincer, îmi pare bine că nu ţi-a plăcut.

Rămaseră tăcuţi, ochi în ochi. Vicky îşi spuse că nu

mai fusese niciodată singură cu el, atât de târziu. Simţi că o cuprinde tulburarea.

Apoi, după o clipă de ezitare, continuă:

— Data viitoare, mi-ar plăcea să întâlnesc un bărbat care să se gândească şi la cariera mea şi să aibă simţul umorului.

— De familie bună. Cu o carieră frumoasă. Curat, dar nu maniac. Interesat de munca ta şi nu fără simţul umorului, enumeră el. Asta-i tot?

Tânăra femeie se uită adânc în ochii lui Luke.

— Mi-ar plăcea să mai aibă şi alte calităţi. Dar să admitem că şi numai acestea ar fi un început promiţător.

— De acord, încuviinţă Luke lăsând jos cana de cafea. Mâine mă apuc de treabă. Acum, te las să te culci.

Gazda îl conduse până la uşă. În prag, în loc să-i spună la revedere, o trase spre el şi o sărută pe frunte.

Capitolul 9

— Bineînţeles, mormăi Gina câteva zile mai târziu, cercetătorii sunt nişte oameni imprevizibili!

Aplecându-se lângă birou, puse în priză cablul de alimentare al calculatorului care intră imediat în funcţiune.

— Explică-mi şi mie, Vicky, continuă Gina ridicându-se, cum ai reuşit să-ţi iei doctoratul în chimie fără să ştii că înainte de a chema pe cineva să-ţi repare calculatorul, trebuie să te asiguri că e pus în priză?

Vicky clipi din ochi, cu o expresie vinovată.

— Gina, ştii foarte bine că lucrurile cele mai simple sunt uneori foarte complicate pentru mine.

— În categoria asta se încadrează şi cercetările matrimoniale?

— Hmm. Nu ştiu, bombăni Vicky. Luke trebuie să treacă după-amiază pe aici.

— Iarăşi? întrebă Gina, surprinsă. Să-ţi fi găsit oare în sfârşit Făt-Frumosul?

— Sper că da, răspunse Vicky pornind imprimanta.

În scurt timp, câteva pagini ieşiră din maşină. Pe una dintre ele, era un grafic pe care Vicky îl privi cu atenţie.

Gina ridică ochii în tavan.

— Când o să-nţelegi că aşa n-o să meargă niciodată?

— Despre morcovi vorbeşti? întrebă Vicky.

Rectifică o cifră cu creionul şi modifică şi curba unui grafic.

— Vorbesc despre căsătoria ta! precizează Gina, amuzată.

Deşi tulburată, Vicky se străduí să nu lase să se vadă acest lucru.

— Să nu fim atât de neîncrezătoare! Luke este un maestru în cercetări de toate felurile. Ar găsi şi un ac în carul cu fân! De ce n-ar găsi şi soţul ideal pentru mine? Am deplină încredere în el!

— Poate. dar în adâncul sufletului, ai vrea să nu-ţi găsească pe nimeni, nu-i aşa?

Vicky aşează foaia de hârtie pe birou şi se uită la prietena ei.

— Ce vrei să spui, Gina? Ba dimpotrivă, sper să-l găsească foarte repede.

— Hmm. Eu nu sunt atât de sigură ca tine.

Cu un aer complice, Gina îşi înfăşură o şuviţă de păr pe vârful degetului arătător.

— Luke ţi-a prezentat deja mai mulţi bărbaţi care corespundeau perfect exigenţelor tale. Pe toţi i-ai respins. Dacă voiai doar să le faci pe plac părinţilor, de ce nu l-ai ales pe unul dintre ei?

De data asta, Vicky nu găsi niciun răspuns. Gina îşi dăduse seama. Profesional, Luke făcuse o treabă ireproşabilă. îi adusese pe tavă mai mulţi bărbaţi care corespundeau tuturor criteriilor ei. Urmaseră, după Jeremie, Leonard, Vincent, Marc, Jonathan. Şi recent,

Edwin. Le găsise fiecăruia câte un cusur.

— Este simplu ca bună ziua! M-au dezamăgit toţi cei pe care i-am văzut până acum. Vreau pe altcineva.

Se gândi la ultima întâlnire pe care o pusese la cale Luke.

— Edwin Thordyke, de exemplu. Părea perfect. Era descendentul unei mari familii din Philadelphia. A făcut studii de drept şi istorie. Sunt convinsă că le-ar fi plăcut părinţilor mei.

— Şi? interveni Gina.

Vicky făcu o strâmbătură.

— Problema istoricilor, vezi tu, este că nu-i interesează decât istoria. Când ne-am întâlnit, timp de două ore a reconstituit, generaţie după generaţie, arborele lui genealogic. Am crezut c-o să mor de plictiseală! Am înţeles ce mă aştepta dacă m-aş fi măritat cu el. îţi dai seama că am simţit că trebuia să bat în retragere!

— Eşti o persoană dificilă, spuse Gina. Oricine ar fi bărbatul cu care te vei căsători, va trebui să-l asculţi vorbind despre ce-l interesează. E mai bine să-ţi vorbească despre istorie decât despre crichet!

— Totuşi, există nişte limite! replică Vicky. Pentru ca un eveniment să-i atragă atenţia lui Edwin trebuie să se fi petrecut acum două sute de ani! Mi-aş da sufletul în braţele lui dacă ar începe să vorbească despre bolile pe care le-au avut strămoşii lui. Nemaipomenit!

Gina o măsură pe Vicky din cap până în picioare cu o privire atât de dezaprobatoare, încât o făcu să roşească.

— Nu eşti de părere că, pentru a suporta pe cineva toată viaţa, trebuie să existe măcar câteva puncte de interes comun?

— Bineînţeles că trebuie, răspunse Gina. Ăsta este motivul pentru care niciun detectiv din lume nu va putea niciodată să facă alegerea în locul tău!

Vicky rămase fără replică. Încă o dată, Gina avea dreptate. Situaţia începea să devină agasantă!

— Şi Luke? El nu-ţi place? o întrebă prietena ei cu sinceritatea sa obişnuită. Pare să fie foarte interesat de tine!

Vicky se strădui să-i răspundă calm, fără să lase să se vadă emoţia care o cuprinsese. Însă inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul.

— Luke nu este deloc interesat de mine, avu ea de obiectat. De altfel, ancheta asta îl agasează. Ceea ce-i place să facă cel mai mult este să vină în ajutorul familiilor mai nevoiaşe şi să-i regăsească pe adolescenţii neliniştiţi care fug de acasă. În cazul meu, sunt departe de ceea ce-l interesează pe el!

Gina îi respinse observaţia cu un gest al mâinii.

— Cum se poate ca o fată atât de inteligentă ca tine să nu înţeleagă? Vine să te vadă aproape în fiecare zi!

Aşa era. Vizitele lui Luke erau mult mai frecvente decât o solicita misiunea pe care o avea de îndeplinit. Vicky nu avu curajul să-i spună că venea s-o vadă chiar şi acasă.

Într-adevăr, trecea seara când vedea lumina aprinsă. Parcă devenise un ritual. Când venea, aducea şi o cină pentru doi, pe care o cumpăra de la un restaurant din apropiere. Mâncau liniştiţi, vorbind despre proiectele lui Vicky, sau despre altceva. îşi făceau destăinuiri unul celuilalt. Timpul se scurgea liniştit, până când pleca. Tinerei femei îi plăceau foarte mult aceste momente de intimitate.

— Gina, trebuie neapărat să stăm de vorbă, de vreme ce trebuie să-mi găsească un soţ.

— Dacă-şi petrece atâta timp căutând noi pretendenţi, este normal ca cercetările să nu înainteze prea repede, remarcă Gina, ironică.

— El.

— N-are rost să negi ceea ce este foarte clar. Se simte atras de tine. Şi tu eşti îndrăgostită la nebunie de el!

— Nu! replică ferm Vicky. îl găsească simpatic, de ce să neg, e un bărbat drăguţ. Asta-i tot. Ştiu foarte bine că nu pot să mă căsătoresc cu el. Şi ca să fiu sinceră, mi se pare că nu sunt deloc genul lui.

*

* * *

Să găsească un soţ care să-i placă lui Vicky şi un hoţ de câini ca să-i facă plăcere lui Barney, asta era tot ce avea de făcut. Şi când te gândeşti că pretindea că are o meserie pasionantă!

Se opri o clipă în faţa unei vitrine, ca un trecător oarecare. De fapt, cu coada ochiului îl urmărea pe un bărbat care tocmai ieşise din magazin. Rothwell era buticul cu mâncare pentru animale cel mai cunoscut din Miami.

Necunoscutul se duse la o maşină neagră, deschise portbagajul şi puse înăuntru doi saci mari. Apoi se instală la volan şi demară.

Luke ridică din umeri şi se duse spre maşina lui.

— Atunci? întrebă Barney, de îndată ce Luke închise portiera.

— Nimic, spuse Luke.

— I-ai luat numărul?

— Nu, n-avea rost.

Barney fu cât pe ce să sară să-l strângă de gât.

— De ce? Ai vreun motiv să crezi că nu este vorba despre cel care l-a răpit pe Pumffy?

— Dacă cineva trece pe la Rothwell ca să cumpere nişte mâncare de câini, asta nu înseamnă să-i punem imediat cătuşele!

— Cu toate astea. continuă Barney, a luat cinci saci

cu singurele crochete pe care Pumffy acceptă să le mănânce!

— Asta nu este o dovadă. De altfel, când a deschis maşina, am văzut că avea doi câini mari. Ei sunt cei care or să mănânce crochetele lui Pumffy!

Barney fierbea de ciudă. Luke adăugă:

— Eu n-am încredere în pista asta pe care am luat-o. Spionându-i pe cumpărătorii de mâncare de câini, n-o să ajungem la niciun rezultat. Dacă Pumffy a fost cumva furat, hoţii nu vor fi atât de proşti încât să vină să se aprovizioneze tocmai la Rothwell! Ar alege un magazin care să nu bată la ochi. Sau e mai uşor de crezut că puţin le va păsa de gusturile lui Pumffy şi or să-i dea să mănânce orice.

— Să zicem că ai dreptate. Dacă pista asta nu duce nicăieri, contez pe tine să găseşti alta, spuse Barney, jignit. Te crezi şmecher, dar îţi aduc aminte că anchetele tale bat pasul pe loc, la fel ca ale mele!

— Ce vrei să spui?

— De când ai cunoscut-o pe Victoria Sommerset-Hayes, nu te mai ocupi de nimic altceva!

Luke nu-i răspunse. Era clar că Barney îşi pregătea predica. Trebuia să se aştepte la un discurs lung, plin de reproşuri.

— Şi adevărul este că-ţi pierzi timpul pentru că nu vrei să stabileşti un termen final.

Luke nu se clinti, însă nu putu să nu-şi înalţe sprâncenele, cu o expresie întrebătoare.

— Ar fi trebuit să fie o joacă de copii să-i găseşti pe cineva, continuă Barney. Mă surprinde faptul că nu s-a măritat deja cu propriile ei mijloace. Dar nu! Tu şovăieşti, tergiversezi lucrurile, te duci la ea să-ţi spună dacă da sau nu. Şi uite că circul ăsta durează de trei săptămâni!

— I-am prezentat deja şase bărbaţi, aleşi pe

sprânceană. Nu i-a plăcut niciunul. Ce pot să fac?

— Care sunt motivele acestor refuzuri?

— Criteriile devin din ce în ce mai rafinate. La început, căuta pur şi simplu pe cineva din lumea ei, care să aibă unghiile curate. Asta părea uşor de găsit. Acum, vrea să aibă simţul umorului, să-l intereseze cercetările ei, să nu fie prea bătrân, să-i placă copiii, să nu aibă ambiţii politice, dar să fie preocupat de problemele sociale.

— Vrei să-ţi spun părerea mea? Pe tine te vrea!

— Habar n-ai ce vorbeşti! Eu nu sunt decât un biet detectiv din Dakota! Ar fi perfect dacă strămoşii mei ar dăinui de pe vremea dinozaurilor. Dar nu e cazul. Te contrazic, Barney. N-am nicio şansă în faţa lui Vicky!

— Haide, Luke, nu fi copil. Ştii foarte bine că aceste criterii pe care ţi le impune sunt fanteziste! Nici ea nu prea ştie ce vrea, la fel ca multe alte femei drăguţe. Nu este matură, asta-i tot. Este atât de diferită de Suzy!

„Iar începe! îşi spuse Luke, un pic agasat. Nu scapă nicio ocazie să vorbească despre ea!”

— Termină, Barney! De fiecare dată când deschizi gura, o faci ca să rosteşti acelaşi nume!

— Suzy este atât de atât de minunată! se înflăcără Barney. Ieri mi-a vorbit despre cursul pe care l-a urmat la Centrul de studii istorice! Nici nu-ţi închipui cât poate fi de cultivată.

— Există vreun singur domeniu în care să nu fi urmat un curs? întrebă Luke, cu sarcasm.

— Nu! Tocmai! spuse Barney, radios. Ştie tot, o interesează orice. Ce fată strălucită!

— Bravo ei! spuse Luke, sceptic.

Suzy făcea parte din categoria fetelor care urmează toate conferinţele care li se propun, pentru că nu sunt în stare să urmeze o universitate. Chiar avea un motiv să se extazieze?

— E frumoasă, continuă Barney. Şi atât de elegantă. Ce clasă are!

— Nu sunt întru totul de acord, obiectă Luke. Vicky are clasă! Se poartă ca o regină! Vicky este sclipitoare! A făcut studii adevărate şi lucrează la un nivel foarte înalt. Scuză-mă, dar este cu totul altceva decât Suzy Harris!

— Da. Se pricepe foarte bine la plante şi la peşti, însă nu ştie nimic despre viaţă. Pluteşte pe un nouraş. La fel ca tine!

— La fel ca mine? întrebă Luke, ofensat. Ce înseamnă gluma asta?

Barney râse din toată inima.

— Luke, sincer să fiu, mă întreb de-a ce te joci. Am văzut şi eu fotografiile pe care i le arăţi lui Vicky. Nicio femeie normală nu s-ar mărita cu un asemenea papagal!

— Criteriile ei mă interesează, spuse rece Luke. Nu ale tale.

— Nu poţi să negi că-i alegi pretendenţi absolut incompatibili cu ea! Şi ştiu foarte bine de ce. Recunoaşte că eşti îndrăgostit de ea!

Luke mai protestă o dată, de formă. Dar ştia că Barney avea dreptate. Nu-i fusese simpatic niciunul dintre bărbaţii pe care i-i prezentase lui Vicky. Şi nu fusese niciodată surprins de refuzurile ei.

Numai că Barney nu vedea decât un aspect al problemei. Luke trebuia să recunoască un lucru: se îndrăgostise de Vicky. Dar, din păcate, reciproca nu era valabilă. Se mărgini deci să răspundă, clătinând din cap.

— Nu este nimic de făcut, nu sunt genul ei.

— Eu am impresia că-i plac lui Suzy, spuse atunci Barney. Ţie nu ţi se pare?

Luke oftă din adâncul sufletului.

*

* * *

— Nu ştiu cum să spun. Nu prea aş vrea să-l întâlnesc pe acest Regis, declară Vicky. Nu-l simt compatibil cu mine.

Aşezată pe un taburet din laboratorul ei, cu picioarele încrucişate, spatele drept, răsfoia aparent degajată paginile dosarului pregătit de Luke. Tot ce fusese omeneşte posibil de aflat, era scris acolo, negru pe alb. Buchisi două-trei informaţii care n-o impresionară deloc.

— Nu ştiu, spuse ea. La prima vedere, am impresia că nu-mi va plăcea.

— Cum aşa? întrebă Luke. Totuşi, este deştept, are o firmă de arhitectură care merge bine şi o familie căreia nu-i poţi găsi niciun cusur. Părinţii lui locuiesc chiar în Boston! îi plac copiii, este generos, sensibil. Şi se pare că are mai multă personalitate ca Jeremie!

— Nici nu e greu să fie aşa, murmură Vicky.

— De acord, acceptă Luke. Jeremie nu era un bărbat pentru tine. Dar n-aş spune acelaşi lucru despre Regis. O să vezi, nu-i rău deloc.

— Aş vrea să te cred, dar mi se pare că nu este prea. nu e prea interesant. Şi apoi, nu-mi place mutra lui.

— Eşti sigură?

Luke aruncă o privire pe fotografie.

— Bineînţeles, trebuie să-ţi placă blonzii. Mie îmi plac bărbaţii cu părul castaniu, adăugă el făcându-i cu ochiul, dar n-aş vrea să te influenţez.

Şi ei! îi plăcea la nebunie culoarea părului lui Luke. Fusese primul lucru pe care-l remarcase la el! Era minunat, des, mătăsos. îi venea întotdeauna să-l mângâie.

Dar bineînţeles, nu putea să-i spună. Prin urmare, nu răspunse glumei lui şi coborî nasul în pământ.

În fond, îi plăcea totul la el. Ţinuta sportivă, chipul zâmbitor, gentileţea, felul în care o tachina, care o făcea uneori să roşească.

Era întotdeauna atât de natural, atât de dezinvolt. Luke era singurul bărbat care părea el însuşi şi putea să discute de la egal la egal cu oricare dintre cercetătorii din Centru. Era natural, pur şi simplu.

Deodată, Luke spuse, cu o voce de robot:

— Alo, Vicky? Aici, pământul. Ne auzi?

Ea zâmbi. Da, din ce în ce mai des, când îl vedea pe Luke, avea momente când se detaşa de lumea înconjurătoare. Când el îşi dădea seama, o trezea la realitate ironizând-o puţin.

— Iartă-mă, spuse ea. Mă gândeam la altceva. Despre ce vorbeam?

— Vorbeam despre Regis.

Luke îi întinse fotografia. Mâinile lor se atinseră. Tânăra femeie închise ochii o clipă. Ce mâini fine. Când deschise din nou ochii, privirea îi căzu asupra fotografiei lui Regis. Cât de diferit era Regis de Luke! Ar fi dat orice să nu-l fi întâlnit.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că n-o să meargă. Cred că.

Vicky luă încă o dată notiţa din dosar şi căută disperată să-i reproşeze ceva lui Regis. Să vedem. Deodată, îi veni o idee.

— Cred că face prea multă politică.

— Ia te uită! Aveam impresia că unchiul tău, Wilson.

— Ei bine! spuse ea. Tocmai din cauza unchiului Wilson nu-mi convine. Cred că în familia mea sunt deja destui care se ocupă cu afacerile de stat. Şi n-are niciun rost să mai aducem pe cineva! Apoi, oamenii politici au nevoie de o soţie care să fie mereu alături de ei. Nu vreau un soţ alături de care să stau tot timpul. Nici nu se pune problema să renunţ la cercetare!

— Of! Nu! exclamă Luke descurajat şi amuzat în acelaşi timp. Să nu-mi spui că va trebui să mai caut unul!

La al câtelea suntem acum? Am impresia că nu vom ajunge niciodată la bun sfârşit!

Femeia zâmbi stânjenită, în vreme ce el continuă:

— Şi câte criterii trebuie să iau în considerare astăzi? Treizeci şi cinci? Treizeci şi şase?

— Hmm. Credeam că nu sunt decât şase sau şapte.

Luke reîncepu, vorbind ca un elev care-şi spunea lecţia:

— Mediu bun. Carieră frumoasă. Unghii impecabile. Nu prea înalt. Nu prea scund. Nu prea bătrân. Nu prea cochet. Totuşi, bine îmbrăcat. Puţin ecologist. Dar nu prea mult. Am uitat ceva oare?

— Nu cred că sunt prea multe criteriile pe care ţi le cer, încercă Vicky să se apere. Dacă mă gândesc bine, am să-mi petrec toată viaţa împreună cu el şi este normal să am nişte pretenţii, nu-i aşa?

Acum, vorbea ca Gina.

— Fără îndoială, spuse Luke. Dar îţi dai seama ce cercetări laborioase trebuie să fac? Este ancheta cea mai ciudată şi mai grea pe care am întâlnit-o în toată cariera mea!

Interlocutoarea era stupefiată. Pentru prima dată, dovedea o uşoară nerăbdare şi o oarecare oboseală. El, de obicei atât de delicat, încerca s-o facă să înţeleagă că şi devotamentul lui avea nişte limite? Se săturase?

— Adevărat? spuse ea. Trebuie să înţeleg că ai de gând să renunţi?

Îi întâlni privirea. În adâncul ochilor lui scânteia o mică flacără verde. Avu impresia că sclipirea aceea îi transmitea un mesaj. Un mesaj ciudat, blând, foarte intim. Luminiţa părea să-i spună: „Te iubesc!”

Nu se simţise niciodată atât de aproape de Luke. Căldura trupului lui parcă ajungea la ea. Rezistă totuşi tentaţiei, în timp ce el îi răspundea:

— Nu. Voi merge până la capăt. Din prietenie pentru tine, Vicky. Însă mă tem că o să am de lucru câţiva ani!

Ea zâmbi fericită, simţindu-se puţin vinovată. Ce putea face ca să-i mulţumească pentru gentileţea lui? Ce putea să inventeze în chip de mulţumire? Cum să-i explice că nu trebuia s-o abandoneze?

— Când te-am rugat să mă ajuţi, nu credeam c-o să fie atât de greu, începu ea. Ştiu cât de preţios este timpul tău. Sunt sigură că ai cazuri mai importante care aşteaptă.

— Toţi clienţii mei sunt importanţi, o întrerupse el cu un zâmbet tandru, care o tulbură.

— Îţi mulţumesc. Eşti atât de drăguţ că pui atâta inimă în problema aceasta. Vii să mă vezi atât de des.

— E normal. Trebuie să învăţ să te cunosc. Asta face parte din anchetă. Şi pe urmă, îmi place să vin în laborator şi să te ascult vorbind despre munca ta. Aştept cu nerăbdare acei faimoşi morcovi submarini!

Vicky nu putu să nu se simtă puţin decepţionată. Aşadar, din profesionalism venea s-o vadă atât de des? Atenţia lui pentru morcovii submarini trecea deci înaintea atenţiei pentru ea? Doar aşa spusese, nu?

Deci, Gina nu avea dreptate.

Luke nu era interesat de ea. Sau nu prea. Era şocată de această lovitură. Cu atât mai rău.

Da, cu atât mai rău. sau mai bine! Din moment ce, oricum, nu putea să se mărite cu el, era mai bine ca Luke să nu simtă nimic pentru ea, trase concluzia, străduindu-se să-şi stăpânească deprimarea.

— Trebuie să plec, anunţă el. Trebuie să-ţi găsesc un soţ şi să-l ajut pe Barney să dea de urma unui câine pierdut!

— Un câine pierdut? Nu ştiam că te ocupi şi de animale!

— Oficial, nu, din fericire! Dar Barney vrea neapărat

să mă amestece în afacerea asta, de care m-aş lipsi cu plăcere.

— Nu poţi să-l refuzi? întrebă Vicky.

— Pot să spun „nu” clienţilor, nu lui Barney. Este prietenul meu. Şi, de altfel, am o datorie faţă de el.

Vicky îi aruncă o privire întrebătoare, rugându-l în tăcere să-i spună mai mult. Din fericire, el se conformă.

— E o poveste mai lungă, începu el. Să zicem că într-o zi Barney m-a scos dintr-o pasă proastă.

— Te-a scos din încurcătură?

— Nu chiar. Mă îndrăgostisem de o fată care nu era pentru mine. Barney a fost drăguţ şi m-a ajutat să-mi revin.

Era atât de curioasă, încât nu putu să nu-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Ea. Ea te-a părăsit, aşa este?

— Da. Ca să se mărite cu Edgar Snow, multimiliardarul.

Vicky nu-şi revenea. O femeie îl lăsase baltă pe Luke? Şi pentru cine? Pentru acel oribil Edgar Snow, a cărui fotografie o vedea uneori în ziarele financiare; un bărbat scund, chel şi rotofei, a cărui figură nu avea nimic seducător!

— Probabil că şi-a pierdut capul, spuse Vicky, gânditoare.

— Nu prea cred.

Şi, cu un zâmbet dezarmant, continuă:

— Nu făcea parte dintre femeile care-şi pierd capul. În orice caz, am întors pagina pentru totdeauna. Acum, cred că nu eram făcuţi unul pentru celălalt. Nu corespundea genului de femeie pe care-l caut astăzi.

— Care este genul acesta de femeie? întrebă Vicky, tremurând.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Ei bine, spuse Luke. Aş vrea să întâlnesc o femeie

altfel decât celelalte. O femeie care să nu trăiască doar pentru bani şi viaţă mondenă. Care să caute să vadă cât valorează oamenii, înainte de a întreba ce poziţie au în societate. Aş mai vrea de asemenea să poată creşte copiii noştri. Cunosc prea multe familii în care cei doi părinţi se ocupă fiecare de problemele lui şi-şi lasă progeniturile să crească oricum. Pentru mine, femeia ideală trebuie să fie inteligentă, generoasă, deschisă spre lume.

„Era greu să se identifice cu un asemenea model de perfecţiune feminină", îşi spuse Vicky, descurajată.

— Luke, ceea ce cauţi tu nu este o femeie, ci o sfântă, observă Vicky cu amărăciune.

— Nicidecum, protestă el. Am uitat să menţionez că vreau să fie şi senzuală, chiar sexy. O femeie cu care aş vrea să fac dragoste tot timpul şi ei să-i placă asta.

Ia te uită! îşi spuse Vicky. Coafată cu coc şi cu rochiile ei bleumarin, n-avea nicio şansă să-i placă. Fără îndoială că o considera sexy ca o canistră de benzină! Cu toate acestea, simţea că dacă Luke i-ar fi propus să facă dragoste, nu i-ar fi spus nu. îşi ascunse stânjeneala zâmbind.

— Luke, tu vrei o bombă sexuală cu inimă mare şi care să aibă un creier de Einstein! Şi ţie o să-ţi fie greu să te căsătoreşti. Apelează la un detectiv care să-ţi găsească o creatură atât de perfectă! îi sugeră ea, maliţioasă.

El îi adresă un zâmbet complice.

— Sunt detectiv, Vicky. Şi încă n-am găsit-o!

Capitolul 10

— Mamă, am întâlnit deja mai mulţi bărbaţi, dar niciunul nu mi-a convenit, îi explică Vicky.

Ca în fiecare dimineaţă, maică-sa o sunase ca să-i pună invariabil aceeaşi întrebare…

— De ce? Ce-ai avut să le reproşezi?

Vicky înţelese că n-avea rost să fie chiar atât de

sinceră. Nu putea totuşi să-i mărturisească mamei că niciunul dintre bărbaţii în cauză nu-i plăcea ca fizic!

— Cred că între noi nu există prea multe afinităţi, spuse Vicky.

În definitiv, nu era chiar atât de departe de adevăr.

— Mamă, la drept vorbind, lucrurile sunt puţin mai complicate decât îmi închipuisem.

— Biata de tine! Măcar dac-ai fi fost cu noi! într-un oraş mai. să zicem mai. civilizat decât Miami, ar fi fost cu totul altfel. În Boston, sau în Philadelphia, n-ar fi fost atât de greu.

Oare? se întrebă Vicky. Începea să creadă că problema venea de la ea, şi nu de la Miami. Poate îi era imposibil să se mărite, şi cu asta basta!

— Îţi aduci aminte de Harold Wellington? o întrebă mama. Să ştii că tot neînsurat este. Dacă te mai interesează.

Nu! Cu niciun preţ nu-l voia pe Harold Wellington.

— Cred că glumeşti, mamă! Harold saşiul! Nu pot să mă mărit cu un bărbat saşiu!

Ca să fie mai convingătoare, adăugă:

— Gândeşte-te la copiii noştri!

— Ai dreptate, Victoria, dar.

— Şi în plus, pentru nimic în lume nu vreau să plec din Miami! La Centrul de cercetări este nevoie de mine şi n-o să renunţ niciodată la lucrările mele.

Lui Vicky îi păru rău că fusese atât de categorică şi continuă mai cu blândeţe:

— Să nu-ţi faci griji, mamă. Cu siguranţă, am să găsesc pe cineva cât de curând. Fără îndoială că este o problemă doar de câteva săptămâni. Ai răbdare.

Cu receptorul prins între gât şi umăr, începu să se pieptene. Privindu-se în oglindă, simţi că-i era ruşine. Iarăşi minţise. Trebuia să-şi vină în fire. Altfel, avea să-i

crească nasul ca lui Pinocchio!

Continuând să-şi liniştească mama la telefon, strânse trei cărţi şi câteva pagini pe care le adusese de la laborator cu o zi înainte, şi le puse în geantă. Apoi se încălţă.

De fapt, nu putea să nu se gândească la faptul că era vinovată de situaţia în care ajunsese. Pentru că Luke făcuse o treabă excelentă. îi prezentase nişte bărbaţi ireproşabili. Nişte bărbaţi care, fără îndoială, le-ar fi plăcut părinţilor ei, şi care, printre altele, nu voiau decât să se însoare cu ea. Atunci, ce se întâmpla? De fiecare dată, ea era cea care nu mai voia să-i vadă din nou.

Trebuia să înţeleagă ce se întâmpla cu ea. De ce era atât de pornită să se debaraseze de aceşti pretendenţi? De ce dăduse bir cu fugiţii după ce-i întâlnise prima oară? Ea avea o problemă, nu ei!

— Mă întreb dacă nu cumva ai dreptate, o anunţă pe Gina câteva ore mai târziu, în timp ce beau câte o cafea. Cred că m-am resemnat.

— În sfârşit! fu de acord Gina, cu o expresie încântată. Înţelegi în sfârşit că povestea asta cu detectivul nu stă în picioare!

— Nu asta voiam să spun! Problema nu ţine de Luke, ci de mine. îi sunt recunoscătoare că am câştigat foarte mult timp. Datorită lui, am putut să-mi continuu treaba. Numai că problema este alta. Am impresia că bărbatul pe care-l caut nu există decât în imaginaţia mea.

— Ce te face să crezi aşa ceva? o întrebă Gina. Aseară ai mai avut o întâlnire care te-a decepţionat?

Vicky încuviinţă clătinând din cap.

— Îl chema Alexandre, răspunse ea, gânditoare.

— Stai puţin, întrebă prietena ei, răutăcioasă. Lasă-mă să ghicesc! Ţi s-a părut că e prea înalt? Prea scund? Prea dolofan? Prea curat? Nu ţi-a plăcut silueta lui sau

cazierul judiciar?

— Nimic din toate astea, obiectă Vicky. Ba chiar are multe calităţi. Arată bine, ştie să vorbească, este inteligent. Nu duce lipsă nici de simţul umorului, nici de galanterie. Şi în plus, este interesat de biologie!

— Daaa? interveni Gina. În cazul acesta, de ce nu ţi-ai comandat deja rochia de mireasă?

— Cred că Alexandre e prea sportiv pentru mine, spuse Vicky cu gravitate.

— Prea sportiv! Ca să vezi! exclamă Gina izbucnind într-un hohot de râs. Bravo, Vicky! Nu mă aşteptam să găseşti un asemenea pretext!

Un pic jignită că prietena ei o ironiza, Vicky începu să-i explice:

— Face câte patru ore de sport în fiecare zi. Dar nu ăsta-i lucrul care m-a deranjat cel mai mult! Cel mai rău a fost că, tot timpul cât am stat de vorbă, şi-a încordat muşchii pe sub haină.

Gina ridică din umeri.

— Şi care-i problema? Şi faimoşii tăi strămoşi trebuie să fi fost atleţi, nu-i aşa?

— Da, dar nu cred că-şi încordau bicepşii când stăteau la masă.

— Ţi se pare atât de stânjenitor?

— Teribil de stânjenitor! Mi-e cu neputinţă să-i vorbesc serios mai mult de un minut, că mă face să râd!

Gina nu putu să se abţină să nu zâmbească.

— Distracţia asta nu deranjează atât de mult! Când te simţi atrasă de un bărbat.

— Nu cred că mă simt atrasă de el, răspunse Vicky. Trebuie să-ţi mai mărturisesc ceva; văzându-i bicepşii umflându-se şi dezumflându-se, până la urmă am avut impresia că am rău de mare. Şi nu pot să iau două comprimate de Nautamine de fiecare dată când cinez cu

el!

— S-a dus şi Alexandre, anunţă Gina, sobră.

— Da, din păcate. spuse Vicky.

— Din păcate? Ce vezi rău în asta?

Gina avea întotdeauna un mod personal de a vedea lucrurile. Întorcea pe dos situaţiile într-un fel atât de neaşteptat, încât îşi punea interlocutorul pe gânduri.

Vicky recunoscu atunci prietenei sale, nu fără sfială:

— Cred că am o problemă, Gina. Nu ştiu. O problemă. hmm. hormonală. Ştii, la o anumită vârstă, uneori, femeilor li se întâmplă.

— Vicky, ai treizeci, nu cincizeci de ani! Spune-mi totuşi ce te face să crezi că ai probleme de felul ăsta?

— În ultima lună m-am întâlnit cu mai mult de o duzină de bărbaţi, şi nu m-am simţit fizic atrasă de niciunul. Cu toate că n-aveau nimic de reproşat! Am impresia că problema vine de la mine. Este vina mea că nu simt nimic faţă de ei.

— Absolut nimic? Nici măcar un început de fior?

— Nici cel mai mic fior, spuse Vicky.

— Nici pentru acest Alexandre, atât de sportiv?

— Nici pentru el. Crezi că ar trebui să mă duc să mă consulte un medic?

— Să nu exagerăm, Vicky! Este normal să nu te simţi atrasă de toţi bărbaţii pe care-i întâlneşti. Eu nu cred în povestea asta cu hormonii. Există un precedent. Până acum te-ai simţit atrasă de bărbaţi, nu-i aşa? Faţă de Luke, frumosul tău detectiv, simţi ceva, sau mă înşel?

Bineînţeles, când se gândea la ochii lui verzi, la părul castaniu, la zâmbetul lui blând, Vicky simţea că începe să se topească de dorinţă. Da, era atrasă de el, chiar puternic atrasă. îi plăcea mult de tot să-i privească trupul pe care-l găsea în acelaşi timp tulburător şi liniştitor.

Îi răspunse imediat Ginei:

— Da, este adevărat, mă tulbură puţin. O să râzi: acum câteva zile, când am jucat tenis, evitam să mă uit la el când servea, de teamă că n-am să nimeresc mingea!

Gina păru stupefiată.

— Ai jucat tenis cu el?

— Da. Cum Alexandre este un adevărat atlet, Luke s-a gândit că ar trebui să mă iniţieze şi pe mine, măcar în tenis, înainte de a-l întâlni.

Gina părea gânditoare. Vicky continuă:

— Este de-a dreptul absurd! Mă simt atrasă de Luke, cu care n-am să mă pot mărita niciodată, şi de fiecare dată când întâlnesc un bărbat cu care m-aş putea căsători, parcă mă simt blocată. Ceva se împotriveşte în mine, şi nu-mi vine decât s-o iau la fugă!

— Ce vrei? şopti Gina. Inima are raţiunile ei. Du-te să vezi un medic dacă vrei, dar ştiu deja ce sfat o să-ţi dea.

— Ce sfat?

— Dacă-ţi place Luke, mărită-te cu el.

— Dar Gina, este imposibil, Luke este.

— Un detectiv cretin, care în plus, vine din Dakota. Ştiu, ştiu. Bine, atunci nu te mărita cu el. Dar ieşi cu el: cel puţin n-o să mai ai grija pretinsei probleme hormonale.

Şi cum Vicky nu găsea replică, Gina adăugă:

— Haide, Vicky, nu face mutra asta. O aventură n-a stricat niciodată nimănui!

— Eu nu sunt dintre cele care. au aventuri, declară Vicky cu gravitate.

— Dar ai ieşit până acum cu un bărbat? întrebă Gina.

— Da, recunoscu Vicky.

Erau mulţi ani de când se întâmplase.

— Îl chema Bosswell. Era student la arhitectură, şi cum era de familie bună, părinţii noştri se gândeau deja să ne căsătorească.

— Şi atunci? Dac-ai avut în mână pasărea rară, de ce

nu te-ai măritat cu el?

— Ţinea să rămână la Boston, unde trăia toată familia lui. Într-o bună zi, am primit răspunsul de la Centru. Când am anunţat că plec la Miami, nici nu s-a mai pus problema să ne căsătorim.

— Hmm. făcu Gina, gânditoare. Eu m-am întrebat mereu de ce părinţii tăi n-au fost de acord cu plecarea la Miami. Acum, m-am lămurit.

Mai stătu pe gânduri câteva clipe.

— În orice caz, un lucru este sigur: nu eşti oiţa nevinovată care pretinzi a fi. În ziua în care ţi-a plăcut un bărbat, nu ţi-a fost greu deloc să-l seduci.

— Nu mai mi-aduc aminte cum s-a-ntâmplat. Dacă astăzi ar trebui să seduc un bărbat, n-aş şti absolut deloc cum să fac!

Gina ridică ochii spre cer.

— Şi totuşi, e atât de simplu! Există o stratagemă care merge totdeauna: îl inviţi să cineze la tine şi-i deschizi uşa, îmbrăcată sexy. Negrul dă bine! Şi nu trebuie să-ţi mai faci griji: bărbaţii îşi dau seama întotdeauna unde vrei să ajungi.

Gina era nostimă, dar în clipa aceasta Vicky ar fi preferat un răspuns mai serios.

— Nici măcar nu ştiu să pregătesc mâncare pentru o cină în doi, se plânse Vicky.

— Ce fraieră eşti! într-o asemenea situaţie, un bărbat nici nu se mai gândeşte la mâncare!

— Vrei să ştii adevărul? Ei bine, Gina, nu numai că în dulapul meu n-am să găsesc lenjerie sexy, dar în plus am impresia că aş fi ridicolă purtând aşa ceva. Să presupunem că m-am hotărât să seduc un bărbat, pe Luke de exemplu. Dacă m-ar vedea îmbrăcată aşa, ar izbucni în râs şi cred că i-ar trebui o jumătate de oră ca să redevină serios.

Gina zâmbi. Vicky continuă:

— Şi când ar putea din nou să vorbească, sigur că mi-ar spune: „Vicky, nici nu-ţi dai seama cât de bine te prinde ţinuta asta care-ţi conferă o notă clasică, de femeie la locul ei!”

— Totuşi, n-am impresia că Luke te vede ca pe un vas de porţelan chinezesc din secolul al nouăsprezecelea!

— Ba da, tocmai. Şi nu se înşală prea mult. Zilele trecute, am vrut să-mi cumpăr un costum de baie ceva mai sexy, ştii, unul care te face să semeni cu Cindy Crawford. Ei bine, când l-am pus pe mine, mi s-a părut că nu semăn cu Cindy Crawford ci cu Pamela Anderson. Ceea ce nu-i acelaşi lucru!

— Vicky, draga mea, dacă ai de gând să începi să-ţi modifici garderoba, înseamnă că eşti îndrăgostită de Luke!

— Într-adevăr, mă simt atrasă de el, recunoscu Vicky înroşindu-se, dar cred că, după ce mi-l va prezenta pe bărbatul ideal, cel cu care mă voi căsători, nu ne vom mai întâlni. Şi o să-l uit. N-o să fie o tragedie.

— De ce nu încerci să-l seduci? insistă Gina. Încearcă, şi-o să vezi cum va fi! Ce ai de pierdut?

— Nu vreau să-l seduc pe Luke. Nu tocmai pe el! însă aş putea să încerc cu altcineva?

Gina nu răspunse.

*

* * *

Câteva zile mai târziu, Luke o anunţă pe Vicky că descoperise un nou potenţial pretendent.

— Îl cheamă Spencer Lewiston, familia lui s-a afirmat în timpul masacrului din Boston, şi se spune chiar că străstrăbunicul lui a fost amantul soţiei lui Paul Revere. Ce zici de asta?

— Că este imoral, răspunse Vicky. Dar nu asta-i problema.

De altfel, nici sentimentele, nici planurile ei nu i se

păreau foarte morale.

Ea stătea pe canapea, cu o carte de biologie pe genunchi. La un metru de ea, aşezat pe covor, Luke răsfoia un dosar. Era îmbrăcat cu nişte blugi prespălaţi şi o cămaşă neagră. De fiecare dată când îl privea, Vicky îşi spunea că era cel mai sexy bărbat pe care-l întâlnise până acum. Glasul, gesturile lui, zâmbetul, erau atât de senzuale încât văzându-l, avea impresia că o copleşeşte dorinţa. Cu toate că el, profesionist cum o obişnuise, îi făcea descrierea unui alt bărbat, de care ea simţea că se plictisea deja.

— În orice caz, n-o să ştim niciodată nimic despre asta, remarcă el. După părerea mea, soţia lui Paul Revere trebuie să fi fost o soţie fidelă, iar stră-străbunicul lui Spencer, un mincinos lăudăros. Dar ca să revin la Spencer, joacă squash de două ori pe lună, are dinţii foarte albi şi culoarea lui preferată este verdele.

— Foarte bine, spuse Vicky. Şi crezi că dacă aş încerca să-l seduc?

— Poftim? spuse Luke.

Femeia se înroşi şi reveni brusc cu picioarele pe pământ.

— Mmm. Ştii cumva dacă-l preocupă ploile acide?

— Da, răspunse Luke îndreptându-şi din nou atenţia asupra dosarului. Am aflat ceva pe tema asta. Ai un pic de răbdare. Da, a semnat o petiţie în care este vorba tocmai despre această problemă. Este foarte vigilent în materie de ecologie.

Şi în timp ce Luke căuta anul, luna, ziua şi ora la care Spencer semnase acea petiţie, de supărare, Vicky se gândea la dulapul în care îşi ţinea lenjeria. În afară de alb, culoarea desuurilor ei era verde pal. Or, ce poate fi pe pământ mai inhibant decât o andivă?

Ea oftă. Dacă Luke i-ar fi văzut lenjeria, i s-ar fi

confirmat catalogarea pe care i-o atribuise: era o femeie clasică, mult prea clasică.

— Uite! exclamă el deodată. A semnat apelul ecologiştilor pentru votul legii antipoluării, în primăvara trecută.

Oare Spencer o va găsi sexy? în definitiv, n-avea decât să încerce. În felul acesta, îşi va da seama o dată pentru totdeauna cum stăteau lucrurile.

— Ai auzit? A semnat apelul ecologiştilor pentru.

— Da, da, făcu ea, indiferentă.

În clipa aceea, surprinse privirea lui Luke, având o notă de exasperare pe care n-o mai văzuse.

— Cum adică „da, da”? întrebă el furios. îţi dai seama cât am muncit ca să adun toate datele acestea despre el? înţelegi ce înseamnă asta pentru mine? îţi pregătesc dosare detaliate şi tu abia dacă te uiţi prin ele. De fiecare dată când ţi-am adus pe o tavă de argint un soţ care să corespundă cerinţelor tale, mi-ai pus nişte întrebări pe cât de descurajante pe atât de abracadabrante. Şi când găseam răspunsul, nici măcar nu-l ascultai. Ce joc e ăsta, Vicky?

Ea simţi că ajunsese într-o mare încurcătură.

— Eu. Apreciez foarte mult ceea ce faci pentru mine, Luke, bâigui ea. Mă crezi indiferentă, pentru că nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Însă pot să te asigur că preţuiesc foarte mult ajutorul tău.

Urmară câteva secunde în care Luke păru să regrete tonul cu care îi vorbise.

Dar ea era gata să-i dea dreptate. Aşa era. Depăşea măsura atunci când inventa de fiecare dată un pretext ca să refuze un nou pretendent. Fie. N-o să mai facă aşa.

După câteva clipe, Luke continuă:

— Atunci? Ce părere ai despre Spencer?

Tânăra femeie îşi muşcă buza. Nu era momentul să

exagereze din nou.

— Mmm. Trebuie neapărat să-l întâlnesc, declară ea fără prea multă convingere.

— Perfect! jubilă Luke. O să fie la recepţia pe care o dă familia. Daniels, vineri seară. Cu ocazia asta poţi să faci cunoştinţă cu el.

— Tu. O să fii şi tu? întrebă ea cu glasul tremurător.

— Da. Trebuie să mă ocup de câteva detalii pentru o altă anchetă.

Vicky era atât de dezorientată încât nu putu să se abţină să-i pună întrebarea care o chinuia de câteva zile.

— Luke. Ai. sedus vreodată pe cineva?

— Dac-am sedus pe cineva? Ciudată întrebare. De ce mă întrebi?

— Ca să ştiu.

— Te gândeşti la ceva?

Ea simţi că roşeşte.

— Nu.

— Ba da, este limpede.

Deodată, el păru îngrozit.

— Vrei să spui că te-ai hotărât să-l seduci pe Spencer? Recunosc că n-arată rău deloc. Dar, Vicky, încă nu l-ai întâlnit! Poate ar trebui să aştepţi să-l vezi înainte să treci la acţiune!

— Te asigur că nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva, spuse Vicky. Nu. Însă mi-am dat seama că dacă, întâmplător, m-aş hotărî să-l seduc, n-aş şti absolut deloc cum s-o fac! Nu am experienţă în privinţa asta.

— Şi mi te adresezi mie… De ce? Mi se pare că oricare dintre prietenele tale ţi-ar putea da sfaturi mai bune ca mine!

Era gata-gata să-i răspundă: „Nu, Luke. Tu eşti cel mai sexy bărbat pe care l-am întâlnit până acum. Tu eşti cel care trebuie să-mi dea răspunsul. De la tine, doar de la

tine vreau să-l aud”.

Dar nici nu se punea problema să-i ţină un asemenea discurs! Aşa încât se mulţumi să-i dea un răspuns evaziv.

— Eşti detectiv. E normal să mă adresez ţie!

— Înţeleg, mormăi el. În filme, detectivii sunt întotdeauna mari seducători. Dar în realitate, lucrurile nu se întâmplă ca la cinematograf. Ai vorbit cu un ştiu. cu prietena ta Gina, de exemplu?

— Ea m-a sfătuit să fac rost de lenjerie neagră. Nu sunt sigură că este cel mai bun sfat.

— Niciun bărbat nu rezistă la aşa ceva, confirmă detectivul ca un cunoscător. Sfatul este bun. Însă îmi închipui că te gândeşti la o apropiere mai subtilă, nu-i aşa?

Vicky încuviinţă clătinând din cap.

— Daaar. Mama ta ce spune? întrebă el.

— Cuvântul „seducţie” nu face parte din vocabularul ei.

Bărbatul zâmbi.

— Poate ai dreptate. Spune-mi, Vicky, ai totuşi o experienţă în domeniul ăsta? Ai flirtat cu un bărbat?

Tânăra femeie se întunecă. Ieri, Gina, acum, Luke! Se pare că, toată lumea îşi punea aceeaşi întrebare. Bineînţeles că flirtase cu un bărbat! Doar avea treizeci de ani! Când vor înceta s-o mai considere o gâsculiţă?

— Nu sunt atât de inocentă cum par, obiectă ea, rănită în amorul propriu. Şi dacă vrei să ştii totul, m-am culcat deja cu un băiat. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Am impresia că astăzi nu mai sunt în stare să seduc pe cineva. De altfel, din câte îmi aduc aminte, atunci când am ieşit cu Boswell, nu eu l-am sedus. El a fost cu iniţiativa.

Luke tuşi să-şi dreagă glasul.

— Şi după povestea asta, n-ai mai cunoscut niciodată pe altcineva?

— Niciodată. Sunt o femeie serioasă. Sau mai degrabă, cred că nu sunt o femeie cu care bărbaţii să-şi dorească să petreacă o noapte.

Îi destăinuia ceva ce nu îndrăznise niciodată să spună altcuiva.

Urmă o tăcere prelungită.

— Nu sunt foarte sexy, continuă ea. Când mă uit la Gina, îmi dau seama că nu lasă niciun bărbat indiferent. Chiar şi bătrânul doctor Fisher este atras de ea. Când sunt eu cu el, am impresia că îmi vede doar spiritul. Cred că nici măcar nu-şi dă seama dacă sunt bărbat sau femeie!

— Cum aşa? Eu mi-am dat seama imediat că eşti femeie.

— Îţi mulţumesc, spuse ea ironic. Este o remarcă ce-mi merge direct la inimă. Dar nu sunt sigură că toţi bărbaţii sunt la fel de perspicace. Poate că acesta este un criteriu pe care ar trebui să-l adaug listei mele: ar trebui ca viitorul meu soţ să poată spune dintr-o privire cărui sex îi aparţin.

— De ce nu? încuviinţă Luke badiocoritor şi complice în acelaşi timp. Printre zecile de criterii pe care le-am stabilit până acum, am putea să mai strecurăm unul: trebuie ca bărbatul în chestiune să fi absolvit în tinereţe şi o şcoală de detectivi. Cu siguranţă, sunt sute de bărbaţi în Miami care îndeplinesc această cerinţă!

El râse.

Ea nu.

Tânăra femeie ştia că în Miami nu era decât un singur bărbat care corespundea criteriilor ei, adevăratelor ei criterii. Şi bărbatul acesta se numea Luke Adams. Din păcate, în mintea părinţilor ei, Luke Adams n-ar fi putut niciodată să devină soţul ei. Din păcate.

— Este absurd, reîncepu Luke, care devenise din nou serios. Eşti foarte feminină, Vicky, foarte seducătoare,

chiar foarte senzuală.

Cât de delicat era! Rostea cuvintele acestea cu atâta duioşie. Dar ar fi trebuit să privească lucrurile în faţă: oricât de gentil ar fi fost Luke, nu era deloc seducătoare, şi ea ştia bine. Era un domeniu în care avea nevoie de o serioasă mână de ajutor. Şi el era singurul căruia i-o putea cere.

— Să revenim totuşi, reluă Luke. Cei pe care ţi i-am prezentat, trebuie să-şi fi manifestat totuşi interesul printr-un gest, un cuvânt? Când ţi-au spus la revedere, de exemplu, te-au făcut să simţi că le-ai plăcut?

Adoptând o voce de şcolăriţă, tânăra femeie începu să turuie lecţia:

— Jeremie mi-a strâns mâna. Milton şi-a ridicat pălăria. Harlin mi-a sărutat mâna. Singurul care a vrut să mă conducă a fost Gerald: voia să-mi pună câteva întrebări despre unchiul meu. E măgulitor!

Luke căzu pe gânduri.

— Îmi închipui că niciunul dintre ei nu ţi-a plăcut. Trebuie să-şi fi dat seama şi ei. Bărbaţii simt lucrurile astea.

— Dar dacă aş fi vrut să-i determin pe ei să facă primul pas, n-aş fi fost în stare să-i fac să înţeleagă, mormăi Vicky, descumpănită. În domeniul acesta sunt absolut dezarmată.

— Din fericire! comentă Luke, încruntându-se.

— Totuşi, într-o bună zi am să mă îndrăgostesc de un bărbat, continuă ea. Cum să mă port atunci ca să-l fac să înţeleagă că-mi place?

— Mă întreb ce-i în capul tău, spuse Luke. De obicei, lucrurile astea vin de la sine. Cred că nu ai nevoie de niciun sfat.

— Luke, spuse femeia cu tremur în glas, eu n-am nevoie de un sfat. Am nevoie de o lecţie!

— O femeie tânără ca tine n-are nevoie de o lecţie de felul ăsta! Ce fel de lecţie ai vrea să-ţi predau? Mie îmi place foarte mult inocenţa şi nevinovăţia ta!

Inocenţă? Nevinovăţie? Catastrofă! Considera că nu era în stare să înţeleagă ce era cu dragostea! Cu atât mai rău! Dacă nu voia să facă nimic pentru ea, n-avea decât să schimbe tactica.

— Foarte bine! Dacă nu vrei să m-ajuţi, o să mă adresez altuia. Lui Spencer, de exemplu.

Luke păli.

— Îţi interzic, spuse el. Cere-mi tot ce vrei, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-l băga şi pe Spencer în povestea asta! Este în interesul tău ca discuţia asta să rămână între noi.

În sfârşit, o s-o ajute! Cu fizicul lui, Luke trebuie să fi cucerit inimile multor fete. Era făcut pentru dragoste. Ochii lui, glasul, gesturile, totul la el era extrem de excitant. El, care era un virtuos al seducţiei, putea foarte bine să-i dea câteva sfaturi, nu? Ea cunoştea atât de puţin inimile bărbaţilor.

— Bine. Ce vrei să ştii, de fapt? întrebă el cu o expresie atât de resemnată încât interlocutoarea fu cât pe ce să pufnească în râs

Se părea că seducătorul nu prea avea de gând să-şi trădeze secretele!

— Ei bine, ce trebuie să fac dacă întâlnesc pe cineva care-mi place?

— Începi prin a lua cina cu el. După aceea, dacă nu te invită la el, îl inviţi aici ca să-i oferi un pahar, răspunse el fără tragere de inimă.

— Da? făcu ea. Interesant. Şi pe urmă?

Luke îşi trecu o mână prin păr şi se uită în tavan.

— Pe urmă. hmm. de obicei. cel care invită propune ceva de băut. Un whisky, o cafea.

— Perfect! spuse şcolăriţa luând un stilou şi o foaie de hârtie. îmi dai voie să notez?

— Deformaţie profesională! constată Luke. Eşti tu însăţi, Vicky.

Apoi continuă:

— Să presupunem că el vine aici. Ar trebui să pui nişte muzică plăcută şi să laşi lumina mai intimă. Ah! Altceva: fă să dispară în dulap portretul acesta cumplit al străbunicii tale. Cu privirea ei de bufniţă şi îmbrăcămintea neagră, este înspăimântătoare. Poate face să-şi iasă din fire un om normal!

Perfect, perfect! îşi spuse Vicky punându-şi la punct scenariul. Notase deja: cafea, muzică, lumină, portret. Trebuia să nu uite nimic!

— Şi pe urmă?

Luke zâmbi din nou. De data asta, fără să se ascundă.

— Pe urmă? Ei bine, ca să destinzi atmosfera, inventezi o mică minciună: s-a dereglat televizorul, ţi-ai pierdut un inel într-un colţ al încăperii, ai vrea să agăţi o perdea. Pe scurt, îi ceri ajutorul.

— Da?

— El se pregăteşte să intre în joc. Iată că acum sunteţi unul lângă celălalt.

— Bine. Ce se-ntâmplă atunci?

— Ar fi nefiresc dacă nu te-ar lua în braţe şi n-ar încerca să te sărute.

Privirea lui Luke era tandră şi senzuală. I-ar fi plăcut să se lase cuprinsă de el în braţe.

— Şi dacă nu se întâmplă nimic? întrebă ea ca să fie cu inima împăcată.

— Nu înseamnă că partida e pierdută. O dată televizorul reparat, inelul găsit, perdeaua agăţată, te aşezi lângă el pe canapea.

— Şi dacă s-a aşezat deja pe un fotoliu sau pe scaun?

Luke nu putu să se abţină să nu pufnească în râs.

— Dacă există un singur bărbat care să nu se aşeze pe canapea, poţi să mă spânzuri, spuse el.

Vicky îşi muşcă buza. Întrebarea ei era de bună seamă ridicolă. Încercă să recupereze terenul pierdut.

— Şi dacă, o dată aşezat pe canapea, nu mă sărută?

— Îl săruţi tu.

— Of! Dar n-aş îndrăzni.

— Ar trebui să te antrenezi, o sfătui el cu blândeţe.

În clipa aceea, îşi dădu seama că era aşezată lângă el, tocmai pe canapea. Dacă din întâmplare el ar fi fost cel pe care ar fi vrut să-l seducă, ar fi putut să-l sărute în clipa asta, exact aşa cum tocmai o învăţase…

Însă din fericire, îşi spuse femeia, nu se punea problema să-l seducă pe Luke. Ca să lupte cu emoţia care o copleşea, se strădui să-şi păstreze capul limpede. Între ei doi, evident, era vorba despre altceva. Legătura lor era pur şi simplu prietenească. Sau chiar strict profesională. Nu era mai bine aşa?

De altfel, totul fusese foarte simplu între ei, în ciuda atracţiei pe care o simţea faţă de el. Chiar strania lecţie de seducţie pe care i-o dădea acum, era absolut platonică. Ce noroc avea că dăduse peste un profesor ca el!

— Dă-i bătaie, îi sugeră profesorul.

Ca o elevă ascultătoare, Vicky se conformă şi-l sărută timid, pe obraz. Când buzele atinseră pielea lui, se înfioră. Încercă o senzaţie foarte plăcută şi tulburătoare. Avu impresia că încăperea se cutremura cu ea. Ar fi pus o clipă capul pe umărul profesorului ei înţelegător!

— Glumeşti? o întrebă el cu blândeţe. Vicky! Nu-ţi săruţi vărul, nici pe cel mai bun prieten al surorii tale! închipuie-ţi că eşti cu un bărbat pe care te-ai hotărât să-l seduci! Un bărbat care-ţi place!

Se apropie din nou de faţa lui Luke şi simţi că obrajii

îi iau foc. Apoi îi atinse buzele, întrebându-se dacă acest sărut îi va dezvălui dorinţa care o simţea pentru el.

El îi răspunse cu blândeţe. Vicky nu se eschivă. Şi curând, răspunse sărutului său, strivindu-şi buzele de ale lui, şi gemând de plăcere. Luke îi oferea un sărut tandru şi extrem de excitant, un sărut atât de suav, un sărut care ar fi putut să dureze toată viaţa.

„Toată viaţa?" Revenind brusc la realitate, femeia dădu înapoi.

Ce se-ntâmplase? îl mai sărutase pe Boswell, când flirta cu el. Însă nu-şi aducea aminte să fi simţit vreodată această plăcută vâlvătaie, această căldură animală atât de plăcută, care punea stăpânire pe ea. Pielea îi era în flăcări. Sânii ei voiau să simtă pieptul lui Luke, mângâierile lui. Uitase oare ce însemna un sărut? Ori cunoscuse vreodată această beţie de o clipă, această flacără care o mai ardea încă, chiar după ce se îndepărtase de Luke?

Redevenise stăpână pe sine. Dar în sinea ei, chiar renunţase la el? Sinceră să fie, ar fi vrut să continue sărutul. Ar fi vrut să prelungească jocul, să fie eleva lui în dragoste şi să-l vadă deschizând pentru ea poarta unui univers interzis. Ar fi iniţiat-o cu blândeţe în secretele şi vraja plăcerii. I s-ar fi supus.

Câtă vreme era expert în materie, părând să ştie totul despre femei, s-ar fi încredinţat lui, fără nici cea mai mică reţinere, mâinilor lui blânde, buzelor lui umede, corpului său atât de suplu şi puternic. Ar fi dezbrăcat-o. Ar fi fost mândră s-o vadă. Şi după ce şi ea i-ar fi scos la rândul ei hainele, ar fi fost excitată la culme. Trupurile lor ar fi ars în aceeaşi flacără. Ar fi vibrat la unison, în ritmul dorinţei.

Atunci, pentru prima dată, cu violenţă şi fără ruşine, îşi dori ca Luke să devină amantul ei. Doar acest sărut îi deschisese ochii: era făcută să-i aparţină lui.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Luke o trase spre el, sărutând-o cu o ardoare sălbatică, care o făcu să tresară fericită. Nu avu puterea să i se împotrivească. Avea să-i dea jos bluza? Ea îşi dorea cu ardoare acest lucru. Ar fi vrut ca el să-i privească sânii, să-i atingă cu mâinile, apoi cu buzele, să-i sărute. Se săturase să apară în faţa lui ca o fetiţă cuminte, pregătită să poarte toată viaţa fuste bleumarin şi gata să se mărite cu un domn extrem de plictisitor.

Însă deodată, el slăbi îmbrăţişarea, chiar în clipa în care femeia simţea că în curând nu va mai putea să se împotrivească dorinţei.

— Vrei să-ţi arăt şi ce se întâmplă după aceea? o întrebă el maliţios, cu acel zâmbet fermecător, cu privirea aceea limpede care o înnebunea.

Ce putea să-i răspundă? Avea să-i ceară să facă dragoste cu ea pentru că asta îşi dorea, pentru că niciun alt bărbat din lume nu ar putea niciodată să-i ofere atâta bucurie?

Nu, bineînţeles. Hotărâse să-şi caute un soţ, nu să devină amanta unui detectiv din Dakota!

— Îţi mulţumesc, spuse ea, confuză. Cred că am înţeles bine lecţia. Prefer să mă opresc aici, astăzi.

— Tu hotărăşti, spuse Luke, ca şi cum i-ar fi părut rău. Dacă mai vrei să ştii altceva.

Nu ştia ce să-i răspundă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi când te gândeşti că nu fusese nevoie decât de un sărut ca să-şi piardă capul.

Tulburată, răspunse:

— Fără îndoială, ştiu destul.

Dar surprinse în clipa aceea, în ochii lui Luke, o privire extrem de severă.

— Atenţie! spuse el. Dacă ţi-am arătat ce înseamnă un sărut, asta nu înseamnă că trebuie să laşi pe oricine să

te sărute! Nu s-ar opri aici!

Şi-i ţinu un lung discurs despre necesitatea ca o femeie ca ea să rămână castă.

Ironia sorţii! Uite că-i dădea sfaturi să fie reticentă şi să-şi păstreze virtutea! Cât era de lipsit de sens ceea ce-i spunea.

— Ei bine, Luke! replică femeia după ce interlocutorul îşi termină discursul, cred că ar trebui să te întâlneşti cu mama. Ai aceleaşi idei în privinţa educaţiei tinerelor femei!

*

* * *

— Mi-a spus că o făceam să se gândească la maică-sa! îi mărturisi Luke lui Barney, a doua zi dimineaţă. îţi dai seama? Abia o sărutasem şi mi-a spus că o fac să se gândească la maică-sa!

— Zilele trecute chiar tu spuneai că te consideră un fel de mamă, observă Barney.

— Poate, dar speram să mă înşel.

— Intuiţia ta de detectiv ţi-a jucat o festă!

— Detectiv? Acum o lună, mai eram încă detectiv. Dar astăzi am devenit căutător de câini şi bonă de tinere femei. Ce naiba am făcut ca să merit aşa ceva?

— Nu ştiu ce-ai făcut. Dar cu ea, ai făcut trei greşeli imense. Prima, acceptând să-i cauţi un soţ. A doua, organizând tu însuţi prezentările. Şi a treia, refuzând să recunoşti că femeiuşca asta îţi place! Acum, trebuie să îndrepţi greşelile. De ce nu treci la acţiune?

— Barney, tocmai ţi-am spus că am sărutat-o. În clipa următoare, mi-a spus că o fac să se gândească la maică-sa. În orice caz, ştii bine că nu sunt potrivit pentru ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Caută să întâlnească un bogătaş, un tip a cărui genealogie şi carieră să fie pe placul părinţilor ei.

— Prostii! îl întrerupse Barney. Vorbeşte-i despre sentimentele tale. Arată-i c-o iubeşti. Poate vei fi surprins de reacţia ei. Eu unul, aşa fac cu Suzy. A acceptat să vină să cineze la mine astă-seară!

Luke îl privi, nevenindu-i să creadă. Imposibil! Fusese atât de prost încât să-i spună lui Suzy că o iubea? Era naiv dacă îşi închipuia că-i va păsa câtuşi de puţin de el!

— Te-am pus în gardă, Barney! Te-ai lăsat prins în capcană de fata asta. Acum, ai grijă.

— Ai ceva împotriva ei, până la urmă? mârâi el. Suzy e frumoasă, inteligentă, nostimă, teribil de senzuală şi rafinată. S-ar zice că asta te agasează!

— E egoistă şi-i place să-i manipuleze pe ceilalţi, aşa cum fac toate din anturajul ei, mormăi Luke.

Imediat îi păru rău pentru ceea ce spusese. Barney era prea îndrăgostit ca să mai gândească. Răul era deja făcut: micuţa se jucase cu el. De altfel, nu fusese greu deloc. Fostul poliţist din Chicago fusese întotdeauna fascinat de fetele frumoase din Miami.

— Cum crezi că or să se întâmple lucrurile mai departe? Speri să-ţi petreci noaptea cu ea, nu-i aşa? Şi după aceea? Crezi c-o să plece de acasă şi să se mute la tine? Crezi c-o să vrea să-ţi facă de mâncare?

Luke şi-o închipuia pe Suzy instalându-se la Barney. Scena era jalnică. Locuia într-o coşmelie, o caricatură a ceea ce ar fi trebuit să fie locuinţa unui holtei. O să-şi ia tălpăşiţa îndată ce-o să vadă despre ce era vorba!

— Lui Suzy nu-i pasă de decor! Şi sunt sigur că frumoasei Victoria Sommerset-Hayes puţin îi pasă unde locuieşti. Invit-o la tine şi o să-i placă la nebunie. Şi o să vezi că nu-ţi va cere decât să rămână să doarmă acolo!

O clipă, Luke şi-o închipui pe Vicky, în dormitorul lui. Însă alungă imediat această imagine din mintea lui: îi era

teamă să creadă, teamă să încerce, aşa cum îl îndemna Barney. Ştia bine că trezirea ar fi brutală.

— Vei vedea, insistă Barney. Invit-o la cină. Femeile sunt întotdeauna încântate când bărbaţii pregătesc masa. Spune-i să vină pentru un hamburger.

— Nicidecum, mormăi Luke.

— De ce?

Cât de agasant era Barney cu „de ce" urile lui!

— Pentru că este vegeriană, conchise Luke, în lipsă de argumente.

— În cazul ăsta, dă-mi voie să-ţi dau un alt sfat.

— Care?

— Pregăteşte-i un sote de morcovi!

Capitolul 11

— Roberto, ai vreo informaţie despre Pumffy? Trebuie să aflu neapărat! spuse Luke. Dacă încerci să acoperi pe cineva, tot o să aflu, mai devreme sau mai târziu.

Canişul nu avu nicio reacţie.

— Cum vrei tu, Roberto. Nu eşti obligat să ne ajuţi. În orice caz, dacă afli ceva, sunt în continuare interesat.

Detectivul, care stătea în genunchi, se ridică. Nenorocită meserie! îşi spuse el.

Când acceptase să-i dea o mână de ajutor lui Barney, nu ştia în ce se băga!

Bine, acum era timpul să se întoarcă în sala în care se înghesuiau invitaţii, zâmbitori, cu câte un pahar în mână. Ce-ar fi avut de spus dacă ar fi ştiut la ce interogatoriu îi supunea pe câinii din casă?

Ajungând aici, Luke aflase că, în urmă cu două zile, familia Daniels pierduse la rândul ei un fidel câine de companie, pe Mishka. Ipoteza unei răpiri, atât de dragă lui Barney, nu i se părea acceptabilă.

Totuşi, serata se apropia de sfârşit şi el nu primise

încă nicio informaţie.

Înainte de a se întoarce printre ceilalţi invitaţi, îşi aranjă cravata şi se uită la ceas. Era unsprezece. Unde erau Vicky şi Spencer? Ar fi fost surprins dacă ar fi sedus-o deja. Dar oricum, ca să se liniştească.

Luke încercă să-i mai treacă o dată în revistă defectele. În primul rând, Spencer râdea tot timpul. Se putea remarca atunci că avea gura prea mare, dinţii prea albi. Amănuntul acesta, cu siguranţă o va irita pe Vicky. În plus, el avea părul vopsit, ceea ce nu putea să nu-i displacă unei femei ca ea. În sfârşit, oriunde se ducea, îşi lua cu el peste tot bunica. Nu era aiurea?

Luke trase adânc aer în piept.

Sau poate se înşela: seara se desfăşurase foarte bine şi în clipa asta Vicky, cu capul pe umărul lui Spencer, probabil îl aştepta să-i propună să meargă la el să bea un pahar.

Luke intră în sala mare şi se uită atent la mulţimea invitaţilor. Cunoştea figurile tuturor şi totuşi, nu-i făcea nicio plăcere să se afle, în seara asta, în această societate veselă.

Unde era ea?

Invitaţii arborau ţinutele cele mai extravagante şi discutau despre iahturi sau despre maşinile lor de curse. Oamenii aceştia n-aveau altceva de spus!

Unde era ea?

O căută în zadar cu privirea. Ideile i se învălmăşeau în minte.

Ce să facă? Avea dreptate Barney? Trebuia să-i mărturisească lui Vicky? S-o facă să înţeleagă c-o iubea? Să-i explice că el era cel cu care trebuia să se mărite? E drept, nu aparţinea unei mari familii din Statele Unite. Dar ce importanţă avea? Dragostea nu era mai puternică decât convenienţele?

Unde era ea?

Continua s-o caute cu privirea. Ce s-ar întâmpla dacă, atunci când ar apărea împreună cu Spencer, s-ar duce la ea şi i-ar mărturisi liniştit c-o iubea? L-ar măsura din cap în picioare? I-ar întoarce spatele? Nu-i venea să creadă. Se gândea mai degrabă că l-ar săruta cu pasiunea şi senzualitatea pe care i-o dovedise atunci când buzele lor se întâlniseră pentru prima dată.

Unde era ea? Unde?

Deodată, o zări, fermecătoare în rochia ei lungă. Nu mai era nicio altă femeie în lumea asta care să aibă această eleganţă, această înfăţişare de regină, talie suplă pe care ţinuta i-o puneau atât de bine în valoare. Celelalte femei adoptau culori vii, decolteuri îndrăzneţe dacă voiau să-şi eclipseze concurentele şi să atragă atenţia asupra lor. Vicky, niciodată. Întotdeauna era îmbrăcată simplu şi era, de departe, cea mai frumoasă. Rămase o clipă pe loc, s-o poată admira. Amestecul acesta de senzualitate şi reticenţă îl dădea peste cap.

În timp ce stătea dreaptă şi mută alături de Spencer, acesta râdea din toată inima. Probabil că rostise una dintre inepţiile care nu-l amuza decât pe el şi pe bunica lui! Bătrâna, pudrată şi zâmbitoare, era într-adevăr lângă el, gândindu-se probabil că tânăra pereche nu se putea lipsi de ea.

Din fericire, Vicky nu împărtăşea veselia lui Spencer. Luase deja o hotărâre? Urma să-i explice din nou că nici acest pretendent nu era cel potrivit şi că trebuia să-i mai prezinte unul?

În momentul în care Luke îşi recăpăta speranţa, întâlni privirea ei. îi adresă un zâmbet care spunea multe. Şi în acelaşi timp, îi dădu paharul gol lui Spencer care plecă în direcţia bufetului. Luke înţelese acest semnal. Adio, Spencer! încă unul care trebuia să se dea bătut! Se

va întoarce, cu un pahar plin în mână, într-un minut sau două, şi o va căuta în zadar.

Luke ştia ce-i rămânea de făcut: s-o însoţească acasă, să bea o ceaşcă de cafea şi. Cine ştie? Poate îi va mai cere încă o lecţie de seducţie.

Porni spre ea.

Dar cineva îl prinse de mână.

— Luke, trebuie să-ţi prezint pe cineva, spuse Rita Daniels.

*

* * *

Uite că era din nou liberă. Uf!

Se uitase bine la Spencer înainte de a-şi face o părere. îl urmărea cu privirea, în timp ce-şi făcea loc printre invitaţi. Ah! Nu era antipatic, nici vorbă de aşa ceva. Reuşise de exemplu să facă un efort şi să nu aducă vorba despre unchiul ei. O veritabilă reuşită din partea lui! Da, dintre toţi cei cu care o făcuse să se întâlnească Luke, Spencer nu era probabil cel mai rău.

Cu toate astea, îl trimisese după şampanie cu intenţia hotărâtă de a dispărea de îndată ce-i va fi întors spatele. Ce-i va răspunde lui Luke când o va întreba ce-o făcuse să se poarte aşa? Nu prea ştia.

Apropo de Luke, ce se-ntâmplase cu el? Cu câteva clipe mai înainte, îi întâlnise privirea. Dar parcă se volatilizase. îl căută cu privirea prin mulţime.

Aha! Uite-l! în celălalt capăt al salonului, discuta cu o roşcată cu un farmec agresiv.

În clipa aceea, auzi o voce cunoscută:

— Victoria! Ce surpriză!

Era Madalyne.

— Îmi face mare plăcere să te revăd după atâta timp! M-a tot sunat mama ta în ultima vreme, dar mi-ar fi făcut plăcere să-mi dai şi tu câte un telefon din când în când!

Vicky lăsă ochii în jos.

— Am impresia că întreg Miami e aici! continuă Madalyne. Ia te uită? Nu este Luke Adams cel pe care-l zăresc acolo? îţi aduci aminte, Victoria? Cred că ţi l-am prezentat.

— Da, murmură Vicky.

Bineînţeles că-şi aducea aminte! Şi chiar nu încetase să se gândească tot timpul la el de atunci. Însă Madalyne nu trebuia să ştie asta.

— E cu guvernanta familiei Daniels.

— O guvernantă? întrebă Vicky, surprinsă.

După corsajul transparent şi fusta mulată, femeia asta părea mai degrabă a fi stripteuză, decât guvernantă de copii!

— Da. Se zice că cei mici o iubesc la nebunie!

În orice caz, femeia asta trebuia să aibă lenjerie intimă de toate culorile.

— Ce pereche frumoasă ar alcătui, se entuziasmă naivă Madalyne. Nu crezi, Victoria? Ar fi atât de bine ca Luke să-şi găsească pe cineva. Povestea lui cu Darlene s-a terminat lamentabil.

— Darlene? întrebă Vicky. Despre cine e vorba?

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre ea? Tu de unde ai apărut, Vicky?

— Hmm. Din laboratorul meu!

Continua să se uite la cei doi: Luke, minunatul Luke, Luke al ei, şi această creatură stranie, cu părul roşu. El zâmbea. Şi ea îi zâmbea la rândul ei. Amândoi erau radioşi. Vicky simţea că era în stare să-i omoare pe amândoi.

— Ei bine, începu Madalyne să-i explice încet, acum câţiva ani, Luke şi Darlene alcătuiau un cuplu minunat. Erau tineri, frumoşi. Se iubeau atât de mult! Toţi credeam că până la urmă se vor căsători. Şi pe urmă.

Vicky se uită la Luke cu coada ochiului. Ce puteau să-

şi spună în clipa asta? Era totuşi de necrezut! Era acolo ca s-o ajute să-şi găsească un soţ, nu să umble după fete. Şi încă ce fete!

— Într-o zi, continuă Madalyne mai încet, am aflat că Darlene îl părăsise. Câteva săptămâni mai târziu, se mărita cu Edgar Snow.

Vicky rămase gânditoare.

— Victoria, în ceea ce mă priveşte, n-am înţeles-o pe Darlene. Cred că a făcut o greşeală enormă. N-am nimic cu Edgar, dar ce vrei? Sunt tentată să cred că nimic nu este mai important decât un mariaj din dragoste.

Vicky se uită mai atentă la el.

— Lui Darlene îi plăceau prea mult banii, continuă Madalyne. Mi-aduc aminte că voia neapărat să-l silească pe Luke să ocupe un post important care-i fusese propus. El însă a refuzat de la bun început. Este cel mai dezinteresat om din Miami, sau mai bine zis este singurul!

— Da, încuviinţă Vicky. îi place să vină în ajutorul celor defavorizaţi de soartă.

— Are o inimă bună, întări Madalyne cu un ton admirativ. Merită într-adevăr să fie fericit, şi cea care se va mărita cu el va avea noroc.

Spunând acestea, Madalyne îşi luă rămas bun de la ea şi se duse spre alţi invitaţi. Vicky căzu pe gânduri: i se făcea rău când se gândea că Luke se va putea căsători într-o bună zi cu guvernanta copiilor Daniels.

— Hai, spune-mi tot! îi ordonă Luke conducând-o pe Vicky la ea acasă. Ce mai ai să-i reproşezi lui Spencer?

Totul! îi venea să răspundă. Totul: zâmbetul permanent, părul prea negru, felul cum vorbea, mieros şi afectat. Ce altceva? Ah, da! Ochii albaştri – şi nu verzi. Şi felul ciudat de a strânge mâna.

Dar îşi muşcă buzele şi nu spuse nimic. Se hotărâse să fie eroină. Nu era momentul să dea greş.

— Nimic, spuse ea.

— Nimic?

— Nu, n-am ce să-i reproşez.

Suferise foarte mult văzându-l pe Luke cum stătuse de vorbă cu roşcata aceea. Şi această suferinţă îi atrăsese atenţia asupra ei însăşi. Da, fusese geloasă, foarte geloasă. Cât timp mai trebuia să se mintă, să ascundă adevărul? Era îndrăgostită de el.

De acum înainte, era prea târziu să continue să ascundă adevărul. Se ataşase prea mult de el. îl visa în fiecare noapte. Se gândea la el tot timpul. Simţea încă pe buze savoarea sărutului său.

Era o prostie, din moment ce avea de gând să se mărite cu altul. Până la urmă, n-avea de ales: trebuia să pună punct acestei relaţii pasionale.

Trebuia să-şi găsească un soţ cât mai repede. Cu atât mai bine! Da, într-adevăr, era timpul ca această poveste să se termine.

— Îl stimez şi-l apreciez pe Spencer, repetă ea. Luke păru extrem de surprins.

— Adevărat?

— Da, confirmă ea.

Acum nu mai avea nicio importanţă dacă era adevărat sau nu. Trebuia să nu se mai întâlnească cu Luke. Altfel, într-o bună zi, sentimentele ei vor apărea la lumina zilei şi ar fi o catastrofă!

El tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— Aveam impresia că este cam superficial pentru tine. Glumele lui şi felul lui de a râde tot timpul.

— Este foarte spiritual, obiectă Vicky.

— Aşa crezi? Curios, eu am impresia că este vorba de un fel de nervozitate, de un dezechilibru care-l face să râdă tot timpul. Vrei să ştii ce cred până la urmă? Am impresia că are ceva de ascuns.

— Nicidecum! răspunse ea categoric.

Trase adânc aer în piept. Situaţia era absurdă: uite-o că-l elogia pe Spencer!

— S-ar putea să mă înşel, admise Luke. În definitiv, niciun detectiv nu este infailibil!

— Spencer este absolut perfect, făcu ea un efort să adauge. Şi familia lui este una dintre cele mai vechi din Statele Unite. Strămoşii noştri s-au cunoscut. Nu este nemaipomenit?

— Ba da, dar.

— Este foarte cultivat şi este pasionat de ecologie. Cât despre bunica lui, este atât de drăguţă.

— Da. spuse Luke, absent. Totuşi, este curios că o poartă cu el peste tot. Se pare că nu se descurcă fără ea.

Vicky se uită pe geamul lateral al maşinii. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Automobilele mergeau repede. Ce se întâmpla cu ea? în ce joc ciudat intrase?

— Bineînţeles, ar trebui să învăţăm să ne cunoaştem, reluă ea. Dar sunt convinsă că eu şi Spencer suntem făcuţi să ne înţelegem. Am impresia că avem atâtea afinităţi. Nu este minunat?

— Ba da, Vicky, răspunse Luke, abătut. E minunat.

*

* * *

— Minunat? repetă Barney, furios. Cum aşa, minunat? Ai înnebunit de tot?

Luke nu-i răspunse. În dimineaţa aceasta, era morocănos.

— Te anunţă că-i place Spencer şi tu găseşti acest lucru minunat? Ţi-am spus-o deja: ar trebui să te duci la un psihiatru înainte de a fi prea târziu!

— Tu interoghezi câinii ore întregi şi eu trebuie să mă duc la psihiatru? mârâi Luke, cufundat în fotoliu.

— Eu am de făcut o anchetă! protestă Barney. E

normal să interoghez martorii. Apropo, ai reuşit să scoţi ceva de la Roberto?

— Nu, absolut nimic.

Interogatoriul nu dăduse niciun rezultat. Dar cum ar fi putut să afle ceva de la un caniş? De bună seamă, Barney avea ceva la cap!

Nu, singura informaţie interesantă venea de la guvernanta copiilor Daniels. Remarcase că un tip ceva mai ciudat, brunet, cu un tatuaj pe umăr, se uitase mai mult la câini, înainte de dispariţia lui Mishka. Când îşi dăduse seama că fusese remarcat, respectivul întorsese spatele, dispărând imediat. Însă era într-adevăr vorba despre un indiciu?

Luke ridică din umeri.

— Barney, te încăpăţânezi să cauţi pe cineva care nu există. Pretinzi că anchetele mele stau pe loc, însă cred că cea cu Pumffy o să bată toate recordurile!

Şi adăugă:

— Acum i-am găsit un soţ Victoriei Sommerset-Hayes, sper să devii şi tu din nou rezonabil şi s-o trimiţi la plimbare pe Suzy Harris!

— Niciodată! protestă încrâncenat Barney. I-am jurat lui Suzy c-o să-l găsesc pe Pumffy şi mă voi ţine de cuvânt.

Luke îi repetă pentru a suta oară că povestea asta cu câinele era cea mai mare farsă care fusese inventată la Miami în ultima vreme. Furios, Barney trecu la contraatac.

— O.K., Luke, să vorbim un pic despre tine. îmi pare bine că te-ai ocupat de această Victoria Sommerset-Hayes. Măcar este o clientă care va plăti! Dar crezi că este o idee fericită aceea s-o faci să se mărite cu detracatul ăla de Spencer?

Luke rămase interzis.

— Spencer, un detracat? Ce vrei să spui?

— Toată lumea ştie că are înclinaţii pentru bărbaţi în

vârstă.

— Cum aşa? De unde ştii asta? întrebă Luke, rămas cu gura căscată.

— Suzy mi-a spus-o, nu mai departe de azi-dimineaţă, răspunse mândru Barney.

Luke se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. Şi Barney abia venise la birou.

— Ai văzut-o pe Suzy în dimineaţa asta? întrebă Luke neîncrezător. Te-ai apucat să organizezi întâlniri de lucru cu noaptea-n cap?

Asociatul lui afişă o expresie de superioritate masculină care-l impresionă pe Luke.

— N-ai nimerit-o, replică el. Ne-am văzut în dimineaţa asta pentru că.

Se ridică.

— Pentru că şi-a petrecut noaptea la mine. Asta-i tot.

— Daaa? în cazul ăsta, felicitări, bătrâne! Văd că planurile tale de seducţie au funcţionat mai bine decât te aşteptai.

Barney recunoscu modest că n-avea niciun amestec în treaba asta. În momentul în care se pregătea să-i declare lui Suzy cât de mult ţinea la ea, aceasta i-o luase înainte. Ea îl sărutase prima şi-i propusese să meargă la el acasă. Înainte să poată lua iniţiativa, femeia devenise deja stăpâna lui.

— Da, trase Barney concluzia. Cred că Suzy e mai grăbită ca mine.

— Ar trebui să n-ai încredere în ea, spuse Luke, dojenitor.

— Lasă-mă-n pace, Luke! spuse Barney. Sunt atât de îndrăgostit de ea. Dac-ai şti ce noapte am petrecut împreună.

Evident! însă ei îi va trece repede. De îndată ce-o să aibă ocazia să ajungă în Europa, îşi va schimba felul de a

gândi şi puţin îi va mai păsa de bietul Barney!

— Înţeleg de ce te cramponezi să cauţi javra aia! făcu Luke, batjocoritor.

— Nu mă cramponez. Ne cramponăm amândoi. E altceva! De altfel, am găsit o nouă pistă. Unul dintre oamenii mei are o informaţie de prima mână.

— Îi cunosc pe oamenii tăi. Pentru nişte bani, îţi spun ce vrei şi ce nu vrei. Sunt campioni în debitat bazaconii!

Barney deveni circumspect.

— Este un tip foarte bine informat. Spune că, de curând, o bandă a început să fure animale de companie.

— Eşti sigur că este vorba despre o bandă?

— Da. Răufăcătorii fură câini de rasă, îi împerechează şi vând din nou puii pe piaţa neagră. S-ar părea că este o afacere rentabilă.

Luke îşi ridică ochii în tavan.

— Cum poţi să înghiţi o asemenea tâmpenie?

Barney lua de bună orice gogomănie pe care i-o servea vreun informator „binevoitor”.

— Perfect! Există o piaţă neagră a câinilor de rasă, afirmă Barney. Şi este foarte profitabilă!

— Mă îndoiesc.

— O să vezi. Ne întâlnim la prânz cu omul meu.

— „Ne” întâlnim? Vrei să spui că trebuie să merg cu tine? Sunt cam obosit, Barney.

— Nu, bătrâne! Vii cu mine. Asta ar mai lipsi!

Luke oftă din rărunchi.

*

* * *

— Îl cheamă Spencer, spuse Vicky. Se pare că are o legătură cu Paul Revere şi.

Îşi trecu dosul palmei peste frunte. I-ar fi plăcut să-i poată spune Ginei ceva mai clar, mai precis despre Spencer, dar evident, nu era pregătită pentru aşa ceva.

— Ăăă. este. foarte gentil.

— Foarte gentil? repetă Gina. Ai un fel foarte original de a fi îndrăgostită. Sper totuşi că gentileţea nu este singura calitate a viitorului tău soţ şi că mai are şi alte atuuri pe care să le pună la bătaie!

— Mai are şi o bunică foarte simpatică, adăugă Vicky.

— Nu-mi vine să cred! spuse Gina. Te măriţi cu un bărbat care este „foarte gentil" şi care are o bunică „foarte simpatică". Eşti căzută în cap?

— Nicidecum, protestă Vicky. Este foarte important să te înţelegi cu familia alesului!

— Nici nu se pune problema, ştii bine. Dar eşti îndrăgostită de el? Da sau nu?

Şi de data aceasta Vicky ezită. Gina nu se dădea bătută niciodată. Dacă stăteai de vorbă cu ea, trebuia neapărat să fii sincer.

— Ascultă, are un zâmbet drăguţ, glumeşte tot timpul, îi place biologia, şi. În sfârşit, din toate aceste motive, îl apreciez mult.

— Sunt curioasă să văd cum va fi., spuse Gina plecând. Vom trăi şi vom vedea!

Se părea că nu era foarte convinsă, dar se hotărâse să nu meargă mai departe cu interogatoriul. Uşurată, Vicky se cufundă în visarea ei.

Ce avea să se întâmple acum? îl va vedea din nou pe Spencer chiar deseară. Poate se vor săruta. Vor fi buzele lui, nu cele ale lui Luke, cele care o vor face să intre în vibraţie. Vor merge mai departe? Fără îndoială. El va fi, şi nu Luke, cel care o va lua în braţe. Aşa e viaţa. Se va mărita cu el. Şi după aceea se va putea dedica fără grijă cercetărilor ei.

Deschise dosarul voluminos care o aştepta pe birou. Acum, la treabă!

*

* * *

— Aş vrea să ştiu cât i-ai dat, mârâi Luke cu un ton de reproş.

Împinse ostenit uşa biroului său. Ce zi avusese! Vicky îi făcea bezele din braţele lui Spencer. Suzy îl înhăţase pe Barney. Şi tocmai aşteptaseră împreună timp de două ore un informator care, bineînţeles că nu venise.

Se simţea epuizat, terminat.

Ce se întâmplase de fapt? De ce viaţa lui se transformase dintr-odată într-un coşmar?

Căzu pe gânduri. Barney avusese dreptate când îi spusese să ia iniţiativa şi să nu piardă timpul cu Vicky. Ar fi trebuit să-şi calce pe inimă şi să-i spună că o iubea.

În loc de asta, ce făcuse? I-l prezentase pe Spencer. Nemaipomenită idee avusese! Mârţoaga asta îi plăcuse, şi poate chiar astă-seară, va deveni amantul ei. Ce oroare! Luke încercă să se gândească la altceva.

Abia intrat în birou, Barney se repezi la telefon şi o sună pe Suzy:

— Eu sunt, îngerul meu. Nu, n-a venit nimeni. A fost o informaţie falsă. Eşti dezamăgită, inima mea? Şi eu. Bineînţeles că mai avem şi alte piste. Nu-ţi face griji, draga mea, suntem pe punctul de a-l găsi. Da, comoara mea.

Lui Luke i se făcu greaţă.

Barney închise telefonul, consternat.

— Am minţit-o, recunoscu el. Nu mai am nicio pistă. Am impresia că n-o să mai pun niciodată mâna pe Pummfy.

— Nu te mai frământa atât, spuse Luke, mai amărât ca oricând. De îndată ce Suzy va avea biletul de avion pentru Europa, vei vedea că o să apară ca prin minune.

— Nu-i adevărat, replică Barney. Nici nu-ţi dai seama cât o frământă această dispariţie. Cred c-a înţeles multe lucruri cu ocazia asta. Repetă că s-a săturat de atâtea palate şi voiaje. Ar vrea să se stabilească undeva, într-o

căsuţă, unde să întemeieze o crescătorie de câini. De acum, asta este tot ce-o interesează. Pot să te asigur liniştit că nu mai are niciun chef să se ducă în Europa!

Luke ridică o sprânceană, neîncrezător. Dacă ar fi avut dreptate, însemna că Barney ar fi fost mai puţin nefericit ca el! Dar în punctul în care se aflau, asociatul lui nu putea să-şi dorească decât un lucru: ca Suzy să fie sinceră.

Numai că erau slabe speranţe: asemenea femei nu doreau decât să-şi găsească un miliardar cu care să se mărite imediat. Până şi Vicky, cea care i se păruse mai altfel decât toate celelalte, pusese ochii pe Spencer. De ce? Ce găsise la el? Nimic! Avea înaintaşi iluştri şi un cont în bancă bine garnisit, atâta tot!

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, îl anunţă Barney.

Lui Luke îi veni să-şi astupe urechile. Nu! Să nu-i mai spună absolut nimic! Paharul se umpluse. Singurul lucru pe care şi l-ar mai fi dorit în clipa aceasta ar fi fost să se afle pe o insulă pustie!

— Uite, începu Barney. Suzy mi-a spus că Spencer a avut nişte neplăceri cu poliţia de moravuri.

— Cazierul lui judiciar este virgin, obiectă Luke.

— Da, a reuşit să muşamalizeze afacerea. Dar a fost o vreme când organiza nişte întâlniri de un gen foarte special. N-ar fi ceva neobişnuit pentru un miliardar. Dar cu siguranţă că acest lucru nu ar fi privit cu ochi buni de familia Sommerset-Hayes...

*

* * *

Era deja târziu când Vicky îl sună pe Spencer în seara aceea. Cu o jumătate de oră mai devreme, o lăsase acasă. Acum, trebuia să fi ajuns şi el acasă. Voia să se vadă din nou, cât mai repede cu el ca să clarifice lucrurile.

— Alo? Spencer? Sunt Victoria. Am să fiu foarte

directă: nu cred că trebuie să ne mai vedem. Am uitat să-ţi spun că mă pregătesc pentru o misiune prelungită în Africa de Sud şi am să plec acolo pentru câţiva ani.

„Taci, Vicky, îi şoptea o voce interioară. De ce mai inventezi şi povestea asta? Spencer este. perfect. Este un bărbat fermecător. Bunica lui este încântătoare". Însă Vicky n-o ascultă. Se hotărâse să termine o dată pentru totdeauna.

Cum Spencer nu scotea o vorbă, tânăra femeie nu găsi altceva mai bun de făcut decât să trântească receptorul în furcă. Apoi, aruncă o privire de jur-împrejur.

Totul era în perfectă ordine. Dacă Luke ar fi fost acolo, n-ar fi avut nimic de spus. Vicky pusese o muzică dulce şi făcuse lumina mai mică. Înlocuise portretul străbunicului de pe perete cu o scenă de vânătoare. Pregătise chiar şi două cafele pe o tavă.

Însă nimic din toate acestea nu-i fuseseră de folos. Abia intrat în cameră, Spencer o sărutase. Chiar în clipa aceea, ea avusese o revelaţie. Ştiuse că nu se va căsători cu Spencer.

Nu trebuise să stea să se gândească. îl respinsese instinctiv. Atingând-o cu buzele lui, Spencer n-o făcuse să simtă nicio emoţie, nicio înfiorare, nicio scânteie, în timp ce savoarea buzelor lui Luke o mai făcea încă să viseze. Da, în clipa în care o sărutase Spencer, încercase să simtă cea mai mică senzaţie. În zadar!

Ar fi putut tot atât de bine s-o sărute pe bunica lui; nici atunci n-ar fi simţit nimic.

Aparent, trebuie ca Spencer să fi fost mai emoţionat ca ea. Într-adevăr, când îi întâlnise privirea în clipa următoare, citise în ea un fel de extaz de neînţeles. Da, părea că este nebun după ea.

Se aşează pe canapea.

Ce absurditate! îşi vârâse în cap să se mărite cu el.

Cât despre el, părea sincer îndrăgostit de ea. Şi uite că, de la primul sărut, ea înţelegea că nu era nimic posibil între ei.

Acum două zile, ar fi putut să se gândească, să-şi spună că un sărut nu era mare lucru, că nu trebuia să se aştepte la nicio plăcere deosebită. Dar de când îl sărutase pe Luke, ştia bine la ce-ar fi trebuit să se aştepte. Un sărut putea fi minunat, tulburător, ameţitor.

Încercă să se mai gândească. Însă nimic nu se schimbă. Numai la simplul gând că Spencer ar mai putea s-o sărute o dată, simţea că-i îngheaţă sângele.

Ce să facă? Să se încurce în propriile minciuni? Să-i lase o şansă lui Spencer? N-avea niciuna. Ce să facă?

Se ridică să-şi pregătească o cafea. Atunci, auzi o bătaie în uşă. Era târziu. Cine putea să fie la ora asta? Ştia bine că nu mai putea să conteze pe o vizită a lui Luke.

Era el, totuşi.

— Am încercat să te sun de mai multe ori, dar n-ai fost acasă. Începusem să fiu îngrijorat.

Parcă voia să-şi ceară scuze pentru că se afla aici.

— Am ieşit să iau cina cu Spencer, spuse ea. Abia ne-am întors.

— E aici? întrebă Luke, stupefiat.

— Nu. Tocmai a plecat.

Ah! De ce era atât de complicat cu Spencer şi atât de simplu cu Luke? De ce săruturile unuia erau atât de sinistre, şi atât de incitante ale celuilalt? Revăzându-l pe Luke, îi venea să sară în braţele lui, să-i simtă îmbrăţişările, să-l dezbrace. Simţea feminitatea trezindu-se în ea.

— De ce-ai venit? îndrăzni în sfârşit să-l întrebe.

— Trebuie să-ţi spun ceva în legătură cu Spencer.

Tânăra femeie nu vedea despre ce putea să fie vorba. De altfel, puţin îi păsa. Un singur lucru conta acum pentru

ea: seara, cel puţin, nu era pierdută din moment ce-l revăzuse pe Luke.

— Este destul de greu de explicat, începu el. Mi s-a spus. Am aflat. În sfârşit, unii spun că.

Ea se gândi din nou la cină. La glumele lui Spencer. La momentul când o adusese acasă. La contactul neplăcut cu buzele lui.

— Ei, ce? întrebă femeia, îngrijorată.

— Spun că.

Ea nu avu curajul să asculte nici să înţeleagă şi-i mulţumi lui Luke înainte de a-l lăsa să-şi continue fraza. Era prea mulţumită că îi oferea un pretext s-o rupă cu el.

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul tău, Luke. îţi mulţumesc de o mie de ori. Şi eu îl bănuiam pe Spencer ăsta că este un tip ciudat, necinstit, un viciat, un gangster. ce ştiu eu? Da, într-adevăr. Ai dreptate. E cu neputinţă să mă mărit cu un asemenea individ. îţi sunt infinit de recunoscătoare că mi-ai atras atenţia. De altfel, bănuiam şi eu ceva.

— Îmi pare. Vicky, îmi pare foarte rău. Dacă mi-aş fi închipuit, nu ţi l-aş fi prezentat niciodată.

Ce şansă avusese să scape de Spencer! Era în al nouălea cer. Şi în timp ce euforia o făcea să-şi piardă capul, îl auzi pe Luke întrebând-o:

— Vicky, eşti sigură că te simţi bine? Am impresia că eşti. altfel.

Ea îl privi cu un sentiment nestăpânit de fericire. Era aici! Era în faţa ei. Fermecător, amabil, sexy. O întreba dacă se simţea bine. Da! Nu se mai simţise niciodată atât de bine.

Spencer dispăruse. Nu va mai avea niciodată de-a face cu el. Şi uite că singurul bărbat care exista în ochii ei îi suna la uşă!

Cât se poate de firesc, gazda îi propuse să bea

împreună o cafea. El acceptă şi se aşează pe canapea. Ei îi venea să ţipe de fericire. Să sară până-n tavan. să se cuibărească la pieptul lui.

Cinci minute mai târziu, în timp ce-i umplea ceaşca de cafea, el o întrebă ironic ce se-ntâmplase cu portretul străbunicului.

— L-am dus jos, în pivniţă, răspunse gazda.

Îi întinse zaharniţa pe care el o luă cu mâinile lui fine. Dorinţa creştea în ea asemenea unei febre eliberatoare.

Veni să se aşeze lângă el.

— Vrei să spui că aveai de gând să-l seduci pe Spencer? întrebă Luke, sarcastic, dar şi îngrijorat.

Ce putea să răspundă? Adevărul? Să fim serioşi! Câtă vreme minciuna nu mai era un secret pentru ea, îi răspunse, nevinovată:

— Bineînţeles că nu!

— Uf! răsuflă Luke uşurat.

O trase lângă el. Ea nu se opuse. Era atât de bine să-i simtă braţele viguroase cuprinzând-o. Era atât de plăcut să-i simtă în sfârşit respiraţia, buzele, sărutările, care aprindeau în ea o flamă delicioasă. Plăcerea venea din nou să-i bată la uşă.

Cât de bine săruta! între două sărutări, în vreme ce avea impresia că se zbenguia într-o mare de plăcere şi senzualitate, bărbatul îi şopti:

— Aş fi înnebunit dacă l-ai fi sedus pe Spencer!

Ea răspunse cu un geamăt tandru:

— Să înţeleg că trecem la lecţia a doua?

Luke zâmbi.

Lui Vicky i se părea că undeva, departe, pe un ţărm îndepărtat, părinţii îi făceau un semn. Încercau s-o atenţioneze. Strigau ceva. Dar ce? De la o asemenea distanţă, nu mai auzea nimic. În clipa aceasta ştia, doar că

va fi a lui Luke. Şi doar asta conta în ochii ei.

O luă în braţe, traversă salonul şi o aşeză pe un fotoliu încăpător.

— Luke? De ce nu rămânem pe canapea? întrebă tânăra femeie, tulburată. Credeam că.

— Este a doua lecţie, frumoaso! Am făcut deja cunoştinţă cu canapeaua. Va trebui să trecem la altceva.

O privi. Cât era de frumoasă cu aerul acesta inocent, această expresie de naivitate absolută care n-o părăsea niciodată, nici chiar atunci când era sărutată de un bărbat! Cât era de frumoasă şi cât o iubea!

— Trebuie să-mi iau caietul şi stiloul? întrebă ea.

— Nu. Sunt sigur că n-o să-ţi fie greu să-ţi aduci aminte toată viaţa de ceea ce se va-ntâmpla acum.

O sorbea din ochi. Ea care părea de obicei atât de rezervată, atât de rece, devenea sub privirile lui o amantă senzuală. Nu putea să nu se simtă mândru de această metamorfoză.

— Ce trebuie să fac, profesore Adams? întrebă eleva, docilă.

— Ai putea de exemplu să-ţi închipui că este puţin prea cald.

— Ai dreptate, spuse ea cu o mutriţă fermecătoare. Te sufoci aici.

El îi descheie primii doi nasturi ai corsajului.

Tânăra femeie zâmbi lasciv.

El îşi strecură mâna sub bluză, pe pielea atât de moale. Ea gemu încet. Luke îi simţi sânii întărindu-se imperios, la îndemnul dorinţei.

— Îţi place? murmură el.

— Daaa.

Atunci, începu s-o dezbrace, făcând să alunece mătasea corsajului peste pielea atât de moale, atât de parfumată. Un umăr, apoi celălalt. Cu o mişcare de expert,

îi desfăcu sutienul pe care îl puse jos. Pieptul lui Vicky era gol, acum, splendid şi cu sfârcurile întărite.

— Luke, spuse ea îngrijorată. Luke.

— Da?

— Tu eşti. Eşti sigur că ţi-e bine?

Bărbatul zâmbi.

— De ce spui asta? Niciodată nu m-am simţit atât de fericit.

— Eşti fierbinte, recunoscu femeia terminând să-i descheie cămaşa.

În clipa următoare, simţi mâinile lui Vicky prinzându-l de umeri, coborând apoi, lipindu-se de pieptul lui, mângâindu-l pe abdomen. Descoperea trupul care ardea pentru ea. îşi plimba mâinile pe pielea lui, ca o amantă arzătoare şi pasionată.

Dorinţa se ridica în el ca un şuvoi de lavă. Căutându-i buzele, se încântă de parfumul răsuflării ei. Urma să fie a lui. Să-i aparţină. Era atât de nerăbdător să fie în ea!

Îngrijorat să n-o bruscheze, preferă să se asigure că şi ea încerca aceeaşi ardoare.

— Trebuie să rămânem aici sau să trecem imediat la lecţia a treia? o întrebă el la ureche.

— Nici nu mă gândesc să mă opresc, dacă sunt pe drumul cel bun, răspunse femeia.

O simţi cum îl mângâia, din ce în ce mai îndrăzneaţă.

— E drept că faci progrese stupefiante, trebui el să recunoască.

Se rostogoliră pe jos. Mâinile lui Luke se aventurară sub fusta tinerei femei. îi mângâie cu blândeţe coapsele, până în momentul în care acestea se desfăcură singure, chemându-l parcă. îi dădu jos şi ultimele haine. Acum era goală. Goală sub ochii lui, superbă, arzătoare, impetuoasă. Aşa voise întotdeauna s-o vadă. A lui, arzând de dorinţă, gată să-i aparţină. Vicky cea rezervată, pudică, era de

acum o amantă fierbinte care îi cerea imperios mângâierea.

Luke se ridică şi o luă de mână s-o ducă în camera ei. Acolo voia să celebreze unirea lor.

În pragul camerei, se mai sărutară o dată, avizi, nesătui. După aceea, o aşeză în pat. Imediat, o acoperi cu sărutări, contemplându-i în voie trupul care i se oferea. Când îşi lăsă gura să întârzie pe pântecul ei, răsuflarea lui Vicky se acceleră, apoi îi ceru să pătrundă în ea. Atunci, cu blândeţe, în ritmul plăcerii amândurora, cu răbdare şi convingere, deveni amantul ei.

*

* * *

— Eşti sigură că n-ai sedus niciodată pe nimeni? o întrebă Luke a doua zi dimineaţa. Mi-e greu să te cred.

Era aşezat în faţa ei, cu o ceaşcă de cafea în mână. Cum abia ieşise de sub duş, părul lui castaniu era încă ud. Ochii verzi, scânteind maliţioşi, o priveau amuzaţi.

— Aseară, am avut impresia că eleva mea ştia lecţia la fel de bine ca mine…

— Poate că sunt foarte înzestrată, spuse ea. Dar, în orice caz, ca să progresez, nimic nu este mai bun ca nişte ore suplimentare!

În această dimineaţă, nu-şi punea nicio întrebare în legătură cu libidoul ei, şi nu era deloc tentată să se mai ducă să vadă un medic.

— Ai dreptate, spuse Luke. Ţi-am prevăzut deja un program intensiv.

Avea privirea unui bărbat îndrăgostit. Vicky nu se lăsă să cadă în capcana acestor superbi ochi verzi care-i murmurau în fiecare clipă „te iubesc”.

— Trebuie totuşi să mă duc la birou! declară el. Dacă nu mă vede apărând, Barney cine ştie ce-o să-şi închipuie!

Da, era târziu deja. Şi ea trebuia să se ducă la

muncă. Ziua începea. Ce puteau face? Luke se ridică şi o mai sărută o dată, la început cu blândeţe, apoi tandru, pe urmă cu patimă. Până la urmă, gurile lor se despărţiră.

— Pe diseară, dragostea mea, îi şopti el.

Făcu câţiva paşi către uşă şi se întoarse brusc, cu o expresie îngrijorată.

— Mmm. Vicky?

— Da?

— Spune-mi adevărul. Noaptea asta, a fost. O experienţă, pentru tine? Vreau să spun. O lecţie? Sau doar.

— Tu ce crezi?

Cum el începea să pălească, femeia încetă să se mai joace.

— A fost orice în afară de o simplă lecţie. N-am fost niciodată atât de sigură de sentimentele mele.

Bărbatul se întoarse spre ea şi murmură:

— Of, Vicky! Te iubesc atât de mult! Sunt atât de fericit!

Plecă din nou. În prag, se întoarse pentru ultima oară şi-i strigă, bucuros:

— Şi când mă gândesc că era cât pe ce să-ţi găsesc un soţ!

Şi dispăru. Ea se ridică la rândul ei, aproape ameţită.

Avea impresia că plutea între pământ şi cer.

Capitolul 12

— Nu, mamă. Încă n-am găsit pe nimeni, explica Vicky o săptămână mai târziu. La drept vorbind, am fost atât de ocupată.

— Cu ce eşti atât de ocupată, Victoria? Cu munca ta?

— Bineînţeles, dar. nu numai cu asta.

Aruncă o privire către baie. În clipa aceea Luke ieşea de acolo, gol ca Adam, ud încă. îi pregătise un halat, însă atunci când ieşea de sub duş, lui îi plăcea să intre aşa în cameră. spre marea ei încântare!

Tânăra femeie îşi muşcă buzele să nu rostească răspunsul care-i venise în minte: „Mamă, un bărbat în pielea goală vine spre mine. Este superb, incredibil de sexy şi îndrăgostit la nebunie de mine! Petrecem împreună nişte nopţi magnifice. În condiţiile astea, cum vrei să-mi mai caut un soţ?”

În loc de asta, o minţi, o dată în plus.

— Căutările mele sunt pe punctul de a se materializa, mamă. Însă acum sunt foarte ocupată.

— Ştiu, draga mea. Dar ai face bine să te gândeşti la căsătorie.

— Ai dreptate, mamă. Te asigur că mă gândesc. serios la asta.

Câteva ore mai târziu, Gina o întrebă:

— I-ai spus mamei tale de Luke?

— Glumeşti? Mă îmbolnăveşte numai ideea că părinţii mei ar putea să afle despre legătura noastră!

— Şi când te gândeşti să le spui şi lor? Aştepţi să ajungi să fii însărcinată cu al treilea copil?

— Draga mea Gina, ţi se pare că sunt proastă, dar numai la ideea să-i spun mamei adevărul. De obicei îţi minţi părinţii pe la paisprezece, cincisprezece ani. dar pe urmă. te opreşti. Eu, la vârsta mea, de-abia încep. şi nu mă pricep deloc!

— În cazul ăsta, nu mai minţi şi fă tot posibilul să nu mai calci în străchini. Dacă n-ar fi vorba decât despre o aventură trecătoare, n-ar fi nevoie să le spui. Dar acum, este clar că va trebui să-i pui la curent.

Vicky se înroşi până în vârful urechilor.

— Gina, despre ce tot vorbeşti? Nu este decât o aventură trecătoare. Şi câtă vreme tot n-am de gând să mă căsătoresc cu Luke.

Prietena ei o privi, încruntată.

— Eşti sigură de asta? El ce spune? Crede şi el că

este vorba doar de o aventură trecătoare?

Vicky era teribil de stânjenită.

— Bineînţeles, răspunse ea sus şi tare. De fapt, n-am abordat serios problema, dar sunt convinsă că Luke nu ia în serios toată povestea asta. Ştii doar că este un mare. seducător. În plus, ştie foarte bine că trebuie să mă căsătoresc cu un altfel de bărbat. Nu-şi face iluzii că ar avea vreo şansă.

— Aşa ţi se pare ţie, crede-mă. Dacă vrei să ştii părerea mea, Luke este îndrăgostit lulea de tine! Şi un bărbat îndrăgostit nu dă înapoi niciodată.

Gina îşi privi lung prietena. Apoi o prinse de mână, înainte de a continua:

— Uită-te la mine, Vicky. Eşti îndrăgostită. Îndrăgostită la nebunie. Te gândeşti tot timpul la el, nu vorbeşti decât despre el. Se vede limpede că eşti fericită. Luke îţi dă telefon toată ziua.

Vicky înghiţi în sec. Prietena ei se pregătea să-i mai spună o dată adevărul în faţă.

— Vicky, eşti îndrăgostită la nebunie de el. Încerci să te înşeli pe tine însăţi atunci când te încăpăţânezi să susţii contrariul. În locul tău, n-aş pretinde că este vorba doar de o aventură. Aş privi adevărul în faţă: l-ai întâlnit pe bărbatul vieţii tale!

Vicky simţi în ea o căldură plăcută.

*

* * *

— Ce se-ntâmplă dintr-odată? bombăni Barney. îţi petreci tot timpul la telefon. Eşti din nou amabil cu toată lumea. Cânţi, fredonezi, pufneşti imediat în râs. Să ştii că nu te mai înţeleg.

Luke era de părere că un bărbat fericit în dragoste nu trebuia să-şi povestească viaţa tuturor. Mai ales în cazul de faţă se impunea un pic de discreţie. Dar oricum, Barney

ar fi trebuit să înţeleagă. Ar fi trebuit să simtă ceva. cu atât mai mult cu cât motivaţia bucuriei lui nu era greu de ghicit. De obicei, Barney era mai atent.

Deodată, Luke îşi dădu seama că şi Barney se schimbase de o vreme. Erau vreo două zile de când era morocănos. Ce se-ntâmpla cu el?

— S-a-ntâmplat ceva, Barney?

Cel întrebat oftă din toată inima şi recunoscu, pe un ton lugubru:

— Suzy pleacă în Europa la sfârşitul săptămânii.

— Cum?

— Taică-su i-a dat ieri biletele de avion pentru Grecia şi Italia. Vrea s-o vadă plecată cât mai repede; pretinde că dispariţia lui Pumffy a dat-o peste cap şi că trebuie să-şi revină, să se mai gândească şi la altceva.

Din păcate, nu mai era nimic de spus.

— Credeam că Suzy nu mai are de gând să călătorească, începu totuşi Luke.

— Şi eu credeam acelaşi lucru.

— Fără îndoială că taică-su insistă. Poate că ea n-are niciun chef să plece.

Barney se uită disperat la interlocutorul lui.

— Nu vreau să plece. Vreau să rămână aici, cu mine.

— I-ai spus şi ei?

— Nu, recunoscu Barney. Am acceptat hotărârea ei. Ea trebuie să aleagă. I-am spus doar că o să fiu îngrijorat în continuare de dispariţia lui Pumffy…

Glasul i se frânse pentru câteva clipe şi trebui să facă un efort ca să termine:

— Mi-a răspuns să nu-mi fac sânge rău, până la urmă o să apară el.

Cu o privire de o infinită tristeţe, trebui să recunoască:

— Ai avut dreptate, Luke. Şi eu nu te-am ascultat.

— Nu spune asta, Barney. Nu poţi să ştii niciodată. S-ar putea foarte bine ca Pumffy să fi fost într-adevăr furat de cineva!

Luke ar fi fost în stare să inventeze orice ca să-l consoleze pe Barney. Însă atitudinea lui Suzy era dezamăgitoare.

— Mulţumesc, bătrâne, eşti amabil. Dar vezi bine că nici tu nu crezi.

În cazul de faţă, trebuia să recunoască faptul că Barney nu greşea.

*

* * *

— Acum trebuie găsit Pumffy, şi cât mai repede, o anunţă Luke pe Vicky.

Ei îi plăcea foarte mult cum se aşeza pe covor şi-i povestea ce se-ntâmplase în timpul zilei.

— Dacă vreau să-l fac pe Barney să iasă din starea asta de deprimare, n-am decât un singur lucru de făcut: să pun mâna imediat pe javra aia blestemată!

— Da? spuse Vicky luând în mână o bucată de pizza.

Dacă maică-sa ar fi văzut-o în clipa aceea, şi-ar fi spus că viaţa de la Miami avea o influenţă deplorabilă asupra fetei sale.

— Ce se-ntâmplă deci cu Barney?

— Nimic nu mai merge între el şi Suzy! Frumoasa moştenitoare din Miami şi fostul poliţist din Chicago sunt în pragul despărţirii.

Lui Vicky i se strânse inima. Ce-i spunea? Nu mai vorbea decât despre Suzy şi Barney, bineînţeles, dar până la urmă. Ea însăşi era descendenta unei familii bune, iar Luke nu era decât un biet detectiv din Dakota. Ştia foarte bine că şi ei trebuia să se despartă într-o bună zi.

— Nu mai fi atât de dezolată, draga mea. Lucrurile se mai pot aranja încă, o asigură el servindu-se la rândul lui

cu pizza. Dar pentru asta, trebuie să pun mâna pe animalul ăla nenorocit.

Spunând acestea, îi zâmbi interlocutoarei. Două riduri mici îi apărură în colţul gurii. Femeia simţi că se topeşte de dragul lui.

— De fapt, continuă el, adevărata problemă a lui Barney nu este Suzy. Eu sunt!

— Tu?

— Da. Atâta l-am prevenit în legătura cu această posibilă continuare a relaţiei cu Suzy, încât acum îi este ruşine. E normal. Dar poate că m-am înşelat. Uite cum a fost cu tine. Plecasem pe o pistă falsă.

— Aaa, da? Credeai că sunt o fată de familie bună, distinsă şi inhibată?

Ochii verzi ai lui Luke sclipiră maliţioşi.

— Nu. În privinţa asta, am avut dreptate: eşti o fată de familie bună, distinsă şi inhibată.

Izbucniră în râs în aceeaşi clipă.

„Dac-ar şti la ce mă gândesc acum, îşi spuse Vicky, poate că şi-ar schimba părerea despre mine”.

— Printre milioanele de lucruri care îmi plac la tine, şi acesta îmi place cel mai mult, este modul senzual în care te laşi încorsetată.

În clipa aceea, era un bărbat superb. Rostea cuvintele cu un glas atât de blând, atât de cald, încât era cu neputinţă să nu-l crezi. Gina avea oare dreptate? Era într-adevăr îndrăgostit la nebunie de ea? Vicky ar fi vrut atât de mult ca acesta să fie adevărul.

— Atunci, în ce privinţă te-ai înşelat asupra mea?

— Am crezut într-adevăr că îţi căutai un soţ din înalta societate şi că era imposibil să te interesez. Vedeam bine că te interesam întrucâtva. Dar credeam că nu puteam fi pentru tine decât un amant trecător.

O învălui cu o privire tandră şi-i spuse:

— Tot timpul nu făceam altceva decât să citesc şi să recitesc lista criteriilor tale şi-mi spuneam că nu semănam deloc cu cel cu care te vei căsători!

Vicky mai luă o bucată de pizza, şi-i spuse, cu cea mai serioasă expresie din lume:

— Nu te înşelai, Luke. Chiar că nu semeni cu cel cu care mă voi căsători. Soţul meu va trebui să fie descendent dintr-o familie mare, va avea un nume ilustru şi o situaţie foarte bună. De altfel, mă bizui în continuare pe tine să mi-l găseşti cât mai repede!

Din cauza şocului, bărbatul lăsă pizza să-i scape pe covor. Se întunecă la faţă. Timp de un minut, nu mai putu să articuleze niciun cuvânt. Privirea lui era absolut lipsită de expresie.

Ca să-şi ascundă stânjeneala, Vicky schiţă un zâmbet nervos. Ce se-ntâmpla? De ce nu mai spunea nimic?

— Ştii foarte bine că mai devreme sau mai târziu va trebui să mă mărit, reîncepu ea, cu inima grea. Ai ştiut asta de la bun început, încă din prima zi. Luke. de ce nu-mi răspunzi?

— Vrei să spui. reuşi el să articuleze, că aventura noastră n-are niciun viitor? Că ai petrecut cu mine toate nopţile astea numai ca să vezi cum e? N-avem niciun viitor împreună?

— Eu. Eu credeam că ştii, Luke, se bâlbâi femeia. Credeam că ai înţeles cum stau lucrurile.

Bărbatul se ridică brusc şi urlă:

— Că am înţeles ce!? Ce ţi-ai închipuit? Că este normal ca un detectiv să se culce cu clientele lui? Că fac dragoste cu tine, aşteptând să apară în sfârşit soţul ideal? Asta face parte din contract?

— Dar ştii bine că părinţii mei.

Aducând vorba despre părinţii ei, crezuse că-l va mai potoli. Dar efectul se dovedi a fi contrar. Părea mai furios

ca oricând.

— Vicky, nu vorbesc despre părinţii tăi. Despre tine vorbesc. Despre noi. Doar tu eşti cea care-ţi vei alege soţul. Nu ei.

— Fiecare are felul lui de a privi lucrurile! exclamă ea, jignită. îmi respect părinţii mai mult ca orice pe lume!

— Adevărat? ţipă Luke, scos din fire. Adevărat? Atunci, descurcă-te singură!

Îşi luă haina şi porni spre uşă.

— Să nu mai contezi pe mine c-am să găsesc un soţ pentru femeia pe care o iubesc! adăugă el fără să se întoarcă.

În clipa următoare, uşa se trânti cu zgomot.

*

* * *

A doua zi, Luke se hotărî să-i spună totul lui Barney.

— Îţi dai seama? Ea consideră povestea noastră ca pe o aventură fără niciun viitor!

Prăbuşit într-un fotoliu, avea impresia că ajunsese la fund. Cu o zi înainte, credea că Vicky îl iubea. Şi era în culmea fericirii. Acum, se simţea copleşit de o decepţie adâncă.

— Nu asta spuneai adineaori!

Instalat la biroul lui, Barney analiza situaţia la rece.

— Da, când vorbeai despre discuţia pe care aţi avut-o, ai precizat că vorbea despre părinţii ei. Nu despre ea. A spus că nu se poate mărita cu tine. Dar n-a spus că n-ar vrea acest lucru.

Era frumos din partea lui că voia să-l consoleze. Însă Luke simţea că era greu să-şi refacă moralul zdruncinat.

— Luke, trebuie să fii optimist! Nimic nu este definitiv pierdut. În cazul tău.

Chipul lui Barney se întunecă brusc.

Nu trebuia să fii un bun psiholog ca să-ţi dai seama

că se gândea la Suzy.

— Luke, Vicky încă n-a avut timp să se gândească. Este dezorientată de ceea ce i se întâmplă. Trebuie să-i mai laşi timp.

— Mulţumesc, Barney. Eşti drăguţ, dar.

Tăcu, încercând în zadar să reflecteze asupra situaţiei. Trebuia să reuşească să tragă nişte concluzii, să-şi pună gândurile în ordine. Oftă din adâncul sufletului. La ce bun? Totul se spusese deja: nu era pentru Vicky decât un amant trecător, în vreme ce ea era totul pentru el.

— Nu auzi că sună telefonul? îl întrebă Barney câteva minute mai târziu.

Nu. De când se gândea la Vicky, nu mai auzea nimic. Fu chiar surprins că Barney îi atrăgea atenţia.

Luă receptorul.

— Alo? Da, eu sunt. Bună ziua.

După două minute, închise.

— Formidabil! exclamă el, bucuros. Un prieten, poliţist, mi-a vândut un pont teribil: adresa unui tip ciudat, brunet, cu un tatuaj pe umăr. Un tip despre care se bănuieşte că a furat nişte câini. Vino, Barney! Să mergem!

*

* * *

— Ba da, mă simt bine, spuse Vicky.

Se plimba prin mijlocul laboratorului, printre microscoape şi borcane de sticlă, incapabilă să stea locului.

— La început, am fost tulburată de ceea ce s-a-ntâmplat, dar acum mă simt mai bine, mult mai bine.

— Vicky, fii rezonabilă, o îndemnă Gina cu blândeţe. Odihneşte-te câteva zile şi mai gândeşte-te. În orice caz, n-are rost să mai vii la laborator în condiţiile astea. Începi de două ori la rând aceeaşi experienţă, greşeşti la calcule, iar graficele tale sunt fanteziste!

Vicky se simţi copleşită de confuzie.

— Toată lumea se poate înşela.

— Nu, Vicky! Tu, nu! spuse Gina. Eşti cea mai strălucită cercetătoare din Centru. Avem prea multă nevoie de tine, aici! Draga mea, vrei să faci un mare bine laboratorului? Sună-l pe Luke şi împacă-te cu el.

— Imposibil!

— De ce?

Vicky fu cât pe ce să se arunce în braţele prietenei sale.

— Ai avut dreptate, Gina. M-am purtat ca o toantă cerându-i lui Luke să-mi găsească un soţ. N-ar fi trebuit niciodată să-i cer aşa ceva!

Se simţea distrusă. Greşise în toate privinţele…

— Ai dreptate, întări Gina cu obişnuita ei sinceritate. Poate că te-ai purtat ca o proastă, dar o să recâştigi terenul pierdut, nu-i aşa?

Să recâştige terenul pierdut? Uşor de spus! Era un eşec pe toate fronturile: Luke era furios, ea nu întâlnise niciun pretendent serios, părinţii continuau să facă presiuni asupra ei şi nici la laborator nu era bună de nimic.

— Ar trebui să stai de vorbă cu el, insistă Gina.

— La ce-ar folosi? Tot ar fi trebuit să se termine într-o bună zi. Toată povestea asta este ridicolă.

Se uită în jurul ei. Da, avea de lucru. Trebuia să se apuce, să muncească zi şi noapte ca să-şi termine calculele şi experienţele. Poate că, până la urmă, o să reuşească să-l uite pe Luke. De acum înainte, avea să se gândească tot timpul la el.

— Vicky, nu face pe proasta! Lucrurile nu sunt chiar atât de complicate. Eşti nebună după el, el e nebun după tine. Ce poate fi mai simplu? Puteţi încă să fiţi fericiţi împreună. Te asigur că nimic altceva nu mai contează pe lume.

Era clar că Gina n-o înţelegea. Şi nici Luke. Nici părinţii ei, de altfel. În concluzie, nimeni n-o înţelegea. Era o situaţie deprimantă.

*

* * *

— N-are niciun rost, spuse Barney. Ne pierdem timpul aici.

— Taci! N-am venit aici ca să avem de unde ne întoarce înapoi.

— La ce-ar mai folosi, acum? Mi-e indiferent.

— Credeam că eşti un om de teren? îl luă peste picior Luke.

Barney nu avu nicio replică. Se vedea că era cu moralul la pământ.

Luke parcă maşina la vreo două sute de metri distanţă de casă. Era o clădire gri, ştearsă, garnisită cu o mică poartă metalică. Nu răspunse nimeni. Până la urmă, escaladară gardul şi se apropiară de casă, cu paşi de pisică.

În curte, Luke ciuli urechea. După câteva clipe, i se păru că aude nişte lătrături înfundate. îi mai veni inima la loc.

Ajutat de Barney, forţă uşa clădirii. O dată pătrunşi înăuntru, făcură o recunoaştere la parter şi la etajul unu, fără să remarce nimic deosebit. Numai că în bucătărie era un sac enorm cu crochete ieftine. Dacă i s-ar fi dat aşa ceva, Pumffy ar fi preferat să facă greva foamei.

Un miros caracteristic venea din beci. Acolo, descoperiră ceea ce căutau.

În praful şi mizeria de acolo, căţeii săriră în sus, bucuroşi parcă de sosirea celor doi detectivi.

— Uite deci crescătoria! exclamă Luke.

— Poate, spuse Barney, abătut. Dar nu-l văd pe Pumffy.

— Aici văd că sunt numai căţeii, observă Luke. îmi închipui că părinţii lor sunt în altă parte. Poate în garaj.

Ieşiră afară, traversară curtea şi se îndreptară spre o clădire mai mică, a cărei uşă o deschiseră fără prea mare greutate. Barney rămase afară la pândă. Luke intră. În obscuritate, întrezări nişte cuşti mai mari din care se auzeau nişte lătrături jalnice. Luke le examină pe rând. Erau câini de toate mărimile. Bineînţeles că, în ultima, recunoscu botul alungit al lui Pumffy.

Scoase un strigăt de bucurie. Dar când se pregătea să-l cheme pe Barney, auzi lângă urechea lui un declic pe care din păcate îl cunoştea bine, şi simţi contactul cu metalul la tâmplă. Cineva îl văzuse când intrase în garaj şi acum îl ameninţa cu arma.

Capitolul 13

— Da, explică Barney, eu am dat alarma. Luke nu se întorsese după două minute. Între noi este un consemn: asta însemna că este în pericol.

Instalat confortabil pe canapeaua din biroul lui, cu picioare pe masa joasă, era destins şi radios. Le zâmbea satisfăcut ziariştilor care voiau să afle şi cel mai neînsemnat detaliu din evenimentul zilei.

— Din momentul acela, totul a fost cât se poate de simplu. A fost suficient să aştept să vină poliţia ca să-i înhaţe pe răufăcători.

— Cum aţi reuşit să le găsiţi ascunzătoarea?

Cel întrebat adoptă o expresie plină de importanţă.

— E o poveste lungă. Bănuiam de câtva timp existenţa acestei bande. Punând cap la cap mai multe informaţii, am reuşit sa.

Luke, care auzea această poveste pentru a zecea oară, se cam săturase. Barney triumfa, fără pic de modestie.

— Da, am fost felicitaţi de poliţie. La drept vorbind, şi

eu sunt un fost poliţist şi.

Luke se amuza gândindu-se la felul cum se desfăşurase scena. Pentru că până la urmă, el fusese cel care trăsese de Barney şi insistase să meargă la faţa locului ca să facă o inspecţie temeinică a locului. Dar era probabil singurul care să-şi aducă aminte de amănuntul acesta.

Dar ce importanţă mai avea acum? Barney era atât de fericit să pozeze pentru prima pagină a unui jurnal, cu căţei în braţe! în clipa aceea, parcă plutea pe un nouraş.

Şi nu era deloc greu de înţeles de ce. Cu o zi înainte, când se prezentase, cu Pumffy în braţe, la vila Harrişilor, reîntâlnirea cu Suzy fusese foarte tandră. Fata plânsese de bucurie revăzându-şi câinele şi se aruncase în braţele lui Barney. Luke plecase în vârful picioarelor.

— Mai este ceva despre care presa încă nu ştie încă, declară Barney, după ce plecase şi ultimul jurnalist. Ţi-am rezervat ţie întâietatea: mă căsătoresc cu Suzy Harris, şi tu îmi vei fi martor.

Lui Luke i se tăie răsuflarea.

— Te căsătoreşti cu ea? Credeam că o să plece în Europa.

— Vom pleca. „Împreună”. În Europa, corectă el, radios. În voiaj de nuntă.

Năucit, lui Luke îi trebuiră câteva clipe ca să poată vorbi din nou.

— Felicitări, bătrâne, spuse el în cele din urmă. Şi. părinţii ei, cum au primit vestea?

— Sunt încântaţi! mai ales pe mama lui Suzy o incită la culme ideea de a organiza cea mai fastuoasă nuntă a anului. Cât despre tatăl ei, mi-a mulţumit călduros că l-am găsit pe Pumffy. Credea că Suzy va avea o depresiune teribilă!

Într-adevăr, Harrişii erau nişte oameni formidabili!

Dacă şi părinţii lui Vicky ar fi semănat cu ei, lucrurile ar fi fost mai simple.

Îşi şterse faţa cu palmele. Da, în afacerea aceasta, se înşelase în toate privinţele şi despre toată lumea. îi judecase greşit pe Harrişi. Nu avusese încredere în Suzy. Nu vrusese să creadă că Pumffy ar fi putut să fie furat. îl considerase pe Barney un naiv. Pe scurt, nu avusese deloc fler. În ceea ce o privea pe Vicky.

În ceea ce o privea pe Vicky, se înşelase şi mai mult. Crezuse că şi ea împărtăşea aceleaşi valori cu el. O crezuse în stare să-l iubească, să renunţe la mediul artificial al mondenilor şi snobilor din care provenea. Dar nu. Ea jurase să se mărite cu un moştenitor bogat, cu un nume ilustru şi îşi va ţine promisiunea. Şi el, el picase de fraier în povestea asta.

— Am vorbit cu Suzy despre tine, îl anunţă Barney. Şi ştii ce mi-a spus?

Luke ridică sprâncenele. Puţin îi păsa ce credea Suzy, însă Barney era atât de fericit să vorbească despre ea.

— Nu.

— Suzy spune că ruptura asta dintre voi nu va ţine. Trebuie s-o suni pe Vicky. Suzy nu acordă nicio importanţă poveştii cu genealogia. Ea spune că toată lumea are strămoşi; ca să vii pe lume, trebuie să ai părinţi, nu-i aşa?

Spunând acestea, începu să râdă în hohote. Neputând să-i împărtăşească buna dispoziţie, Luke oftă di toată inima şi se uită pe fereastră. Era frumos afară. Aerul era curat, cerul albastru, fără niciun nor. Ah! Cât de bine ar fi fost să mai poată crede în viitor.

Şi totuşi, se împiedica de un detaliu. de un străstrăbunic erou sau un nume ilustru. Da, ar fi fost suficient ea.

Luke avu atunci o revelaţie. Lui, care scormonise pentru Vicky genealogia tuturor bărbaţilor din Miami, nu-i

trecuse niciodată prin cap să caute şi printre înaintaşii lui.

Suzy avea dreptate: ca să vii pe lume, trebuie părinţi, şi aceşti părinţi erau copiii cuiva. Luke se ridică brusc. Da, era o cercetare pe care neglijase s-o facă. O cercetare de o importanţă capitală.

*

* * *

— Este într-adevăr o cercetare de o importanţă capitală, fu de acord doctorul Lumbard ridicând spre Vicky o privire admirativă. Ai avut o sclipire de geniu, domnişoară Sommerset-Hayes. Şi ipoteza aceasta, dacă se confirmă, va revoluţiona domeniul în care eşti interesată.

Vicky simţi că roşeşte de plăcere. Aprecierile directorului ei de studii îi merseră drept la inimă.

Însă după ce trecu prima clipă de încântare, se simţi mai tristă ca oricând. La ce bun felicitările acestea, dacă era singura care să le audă? Da, în clipa aceasta se gândea la Luke. Măcar dac-ar fi putut fi aici. Ar fi fost mândru de ea, ar fi privit-o tandru, poate chiar ar fi sărutat-o. Sau măcar ar fi tachinat-o, cum făcea de obicei.

Oricum ar fi fost, s-ar fi bucurat pentru ea, şi ea ar fi putut să-i fie recunoscătoare. Nu din cauza lui putuse să-şi confirme unele intuiţii şi să ajungă în sfârşit la un rezultat? Nu fusese el cel care-i permisese să se dedice din plin cercetărilor ei? De altfel, făcuse şi mai mult; crezuse în ea. Şi încrederea pe care i-o dovedise şi dragostea pe care i-o oferise îi dăduseră aripi.

Cu inima plină de tristeţe, îi mulţumi doctorului Lumbart şi ieşi din biroul lui.

Ce-avea să facă acum? Să se mărite cu Harold Wellington şi să aibă copii saşii? Desigur, părinţii ei ar fi fost în sfârşit fericiţi. Să plece din Miami şi să se întoarcă la Boston, tocmai când obţinuse confirmarea succesului lucrărilor la care ţinea atât de mult? Nu! Ar fi fost prea

absurd!

Împinse uşa biroului ei, mai tristă ca niciodată. Va reuşi vreodată să înveţe ceva din povestea ei cu Luke? Peste şase luni, peste zece ani, îşi va mai aduce aminte de savoarea sărutărilor lui, de farmecul zâmbetului său, de blândeţea glasului lui? I se părea că da.

Se instală în faţa calculatorului. Să muncească mereu. mai mult, asta era tot ce-şi dorea. Nici nu se punea problema să se întoarcă acasă. În apartamentul pustiu, simţea prea apăsătoare lipsa lui Luke. Nu mai putea să suporte amintirea clipelor fericite pe care le petrecuseră acolo, împreună.

Încerca degeaba să se concentreze asupra unei liste de date şi cifre când intră Gina.

— Ei, Vicky, ce mai e nou? întrebă nou-venita cu un zâmbet călduros.

— Nimic. Dar tu, te simţi bine?

— Ai văzut ziarele?

— Nu, de ce? Este vreun articol despre Centru?

— Ceva mai mult de atât! exclamă bucuroasă Gina. Un articol despre ancheta pe care a dus-o la bun sfârşit faimoasa agenţie de detectivi Templeton şi Adams. Este chiar şi o fotografie cu frumosul tău Luke.

— Luke? repetă Vicky, neîncrezătoare.

Cât îi era de greu acum să-i rostească numele.

— De ce a apărut în ziar?

— Asociatul lui şi cu el au ajutat poliţia să prindă nişte răufăcători care aveau o reţea de nu ştiu ce. Ar trebui să citeşti articolul. Este atât de pasionant. Cu condiţia să-ţi placă, bineînţeles, poveştile cu poliţişti, hoţi şi arme de foc!

— Arme de foc?

Vicky se ridică imediat şi puse mâna pe ziar. Simţea că i se face rău numai gândindu-se că Luke putea fi rănit.

— I s-a-ntâmplat ceva lui.

— Nu, nu, linişteşte-te, interveni Gina, ironică. Chiar şi bandiţii sunt bine mersi. În afară de unul, mi se pare, care a fost muşcat de un câine.

Vicky începu imediat să citească articolul. Într-adevăr, Luke era un tip formidabil, inteligent, curajos. Avea un singur cusur: ereditatea lui.

— Să ştii că este un tip nemaipomenit, declară Gina, care parcă îi citea gândurile. Cred că nicio femeie din lume n-ar refuza să se mărite cu el.

Glasul ei căpătă o inflexiune mai blândă, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil.

— Să ştii, reîncepu ea, dacă un bărbat iubeşte o femeie şi are gânduri serioase cu ea, nu sunt decât două soluţii. Fie că ea nu-l iubeşte, şi refuză.

Sub privirea ei pătrunzătoare, Vicky simţi că păleşte.

— Fie că este îndrăgostită de el, şi se grăbeşte să accepte, sfârşi Gina.

Vicky rămase tăcută, gata să izbucnească în lacrimi. Luke apărea în ziare. Luke era un tip formidabil. Luke era îndrăgostit de ea. Ea ce mai aştepta, să spună „da” fericirii?

— Dar, bâigui ea, părinţii mei.

— Vicky, la naiba cu părinţii tăi, strămoşii şi tot oraşul Boston! Despre tine vorbesc acum, nu despre ei!

Vicky trase adânc aer în piept, încercând să lupte cu emoţia care o copleşea.

— Răspunde-mi sincer, continuă Gina. Crezi că într-o zi o să te poţi căsători cu un alt bărbat decât Luke? O să mai fie vreunul care să-ţi placă atât de mult, care să-ţi facă inima să bată cu tot atâta putere, care să te facă fericită?

De data asta, Vicky nu putu să-şi mai stăpânească un oftat adânc.

— Nu ştiu, murmură ea.

Ba nu! Bineînţeles că nu! Era un singur bărbat pe pământ cu care voia să se mărite. Şi bărbatul acesta se numea Luke Adams.

— Vicky, ai încercat măcar să vorbeşti cu părinţii tăi? Sunt sigură că nu-şi doresc altceva decât să te ştie fericită. Sună-i!

Atunci, cu amestecul de bruscheţe şi blândeţe care o caracteriza, Gina luă telefonul, i-l aşeză pe birou şi-i întoarse spatele.

— Haide, Vicky! Un pic de curaj! exclamă Gina înainte de a închide uşa în urma ei.

Rămasă singură, Vicky ezită. Ce să facă? Să se resemneze şi făcându-se că lucrează să aştepte cuminte ora să se ducă acasă? Şi ce-i va spune mamei când aceasta o va suna? O va minţi din nou? îi va spune că se va întâlni cât de curând cu cineva?

La ce bun? De acum ştia foarte bine că nu va mai avea niciodată un alt bărbat ca Luke. Luke, care o iubea. Luke, pe care şi ea îl iubea. Luke, care avea să fie soţul ei.

Trase din nou aer adânc în piept şi formă numărul.

— Alo? Mamă? Te-am sunat ca să te anunţ că am întâlnit un bărbat şi cred că de data asta.

Maică-sa scoase un ţipăt de bucurie şi se grăbi să-i pună întrebări. Înainte de a merge mai departe, Vicky crezu că trebuia să pună lucrurile la punct:

— Este detectiv, mamă. Şi este originar din Dakota.

Clipe prelungite de tăcere, urmate de un şoc surd, apoi un mic zgomot sec. Vicky se crispă. Cu siguranţă că maică-sa lăsase să-i scape receptorul din mână. Ţinând piept neliniştii, avu curajul să zâmbească.

Evident, părinţii ei trebuia să se obişnuiască cu ideea. Asta putea să dureze câteva luni. Dar cu atât mai rău!

Acum, simţea că avea curajul să înfrunte orice.

*

* * *

Îmbrăcase lenjerie neagră, foarte incitantă, aşa cum o învăţase Luke. Se uită satisfăcută în oglindă. Corpul ei i se părea mai frumos, mai armonios, mai sexy ca de obicei. Pentru prima oară, înţelegea plăcerea femeilor de a se face frumoase pentru un bărbat.

Se duse în bucătărie ca să arunce o privire la masa pe care o pregătise. Totul era în ordine.

În după-amiaza asta, sunase la agenţie. Dar dăduse de Barney. îl felicitase pentru succesul lor. Emoţionat, el îi spusese de căsătoria lui cu Suzy Harris. Părea extrem de fericit.

Îl rugase să-i spună lui Luke s-o sune, după ce se va întoarce. Aparent, se ocupa de o nouă afacere despre care nu-i spusese nimic lui Barney. Se părea că era vorba despre o afacere complicată. Fără îndoială că se lansase pe urmele unui copil pierdut sau ale unui adolescent fugit de acasă. Alerga, o dată în plus, în folosul altora! într-o oră sau poate mai mult, o va suna, şi ea îl va invita la cină. Ar putea atunci să-i vorbească despre hotărârea pe care o luase, apoi vor trece împreună la cea mai dulce – şi mai incendiară

— Serată.

Deodată, auzi un ciocănit în uşă. Cine putea să fie? Era încă devreme. Se grăbi să-şi pună un halat pe ea şi se duse la uşa de la intrare.

— Cine-i?

— Luke.

Luke? Catastrofă! Nu-l aştepta decât peste vreo două ore! mai avea o mie de lucruri de pregătit pentru sosirea lui.

Îi deschise. El stătea la un metru de ea, cu o expresie enigmatică. Imposibil să ghiceşti ce avea în minte.

Ea ar fi putut să-i spună „te iubesc” înainte de orice. Dar, bineînţeles, nu făcu nimic şi se mulţumi să murmure:

— Bună seara.

— Bună seara. Eşti singură?

— Da.

— Cu atât mai bine.

Preţ de o clipă, ochii lui frumoşi exprimară confuzia. Însă foarte repede, se luminară într-o sclipire ironică.

— Trebuie să înţeleg că încă nu ţi-ai găsit Făt-Frumosul? adăugă el.

— Păăăi. Nu.

Se simţi stupidă. Dintre miile de lucruri pe care şi le propusese să discute cu el, niciunul nu-i venea în minte.

— Atunci e bine, declară Luke cu un calm uimitor. Am găsit pe cineva uimitor de potrivit pentru tine.

Ce? Despre ce vorbea? spusese doar că va abandona cercetările! Jurase că pentru nimic în lume nu va mai încerca să mărite o femeie pe care o iubea! Se răzgândise? Nu o mai iubea? Tocmai când se hotărâse să-şi anunţe părinţii? Era revoltător!

Sigur pe el, Luke se duse spre masă, luă un scaun şi scoase câteva foi de hârtie dintr-o mapă.

— Am făcut nişte cercetări serioase, anunţă el. Cred că n-am ajuns niciodată atât de departe cu o anchetă.

Etală conştiincios în faţa ei foile acoperite cu scrisul lui frumos. Pe una dintre ele se afla schiţat un arbore genealogic.

Unde voia să ajungă?

Se simţea timidă şi neîndemânatică. Pe sub halat nu avea decât lenjeria intimă. Situaţia era jenantă până la urmă.

— Explică-mi şi mie, Luke, avu în sfârşit puterea să spună.

— Ţi-am găsit soţul ideal.

— Înseamnă că te-ai răzgândit? Ultima dată când ne-am văzut, voiai să abandonezi cercetările. Spuneai că mă iubeşti şi în condiţiile astea.

Cât de umilitor era pentru ea să-i amintească aceste cuvinte!

— M-am mai gândit, replică el pe un ton enigmatic. Am înţeles că situaţia ta era stânjenitoare, că n-aveam nicio şansă să mă căsătoresc cu tine.

Ce absurditate! Cum putea să spună asemenea cuvinte? Ea nu ştia dacă să izbucnească în râs sau în plâns.

În orice caz, era mai bine să fie sinceră.

— Luke, să lăsăm asta. M-am răzgândit. Nu mai vreau să întâlnesc pe nimeni. Cu tine vreau să mă mărit.

Expresia lui era la fel de misterioasă, impenetrabilă. Era clar că se gândea la ceva. Dar la ce?

— Vrei să spui. că eşti îndrăgostită. de mine?

— Da, Luke. Ai auzit bine. Pregătisem totul pentru astă-seară. Voiam să-ţi ofer faimoasa scenă de seducţie pe care am repetat-o împreună. Şi pe urmă ai sunat la uşă. Nu sunt chiar pregătită, dar.

El se ridică şi o îmbrăţişă.

— Dragostea mea, murmură el cu o voce gâtuită de emoţie, dragostea mea. Eşti femeia cea mai frumoasă şi mai sexy din lume. Te iubesc. Vreau să te păstrez toată viaţa în braţe.

Deja, ea nu mai ştia unde se afla.

— Am atâtea lucruri să-ţi spun, începu el.

— Un singur lucru vreau să aud, Luke. Spune-mi că mă iubeşti, că vei rămâne cu mine, că.

— Vicky, vrei să fii soţia mea?

Un sărut ţinu loc de răspuns. Vicky simţea că o strângea mai tare în braţe.

Câteva minute mai târziu, îl întrebă:

— Nu ţi se pare că e prea cald, aici?

— Da, încuviinţă el. Foarte cald.

Bărbatul făcu să-i alunece halatul de pe ea.

*

* * *

— Le-am explicat părinţilor mei că dacă vor să fiu fericită, vor fi de acord cu căsătoria noastră.

Era goală, lungită lângă el, şi-i vorbea cu tandreţe, strecurând şi sărutări printre cuvinte. El o ţinea în braţe şi ochii verzi îi străluceau de fericire.

— Le-am mai spus că dacă vor să mă vadă măritată, nu mai există o altă variantă. Ori mă mărit cu tine, ori n-am să mă mărit niciodată!

Maică-sa leşinase, taică-su îi dăduse telefon psihanalistului. Nu era nimic uimitor în toate astea. De când luase hotărârea, nu mai dădea atâta importanţă discuţiilor familiale. Doar nu poţi să faci omletă fără să spargi ouăle.

— Cred că au fost scandalizaţi, spuse el.

— Da, dar ştiu că până la urmă vor înţelege. Şi ţin într-adevăr la fericirea mea, Luke. Ştiu bine acest lucru.

Luke o strânse mai tare şi o făcu să se rostogolească lângă el. Ce avea să mai urmeze?

— Adineaori, n-ai vrut să mă asculţi. Totuşi, am ceva foarte important să-ţi spun: am găsit pe cineva care este uimitor de potrivit pentru tine.

— Luke, te rog să taci.

— Trebuie să mă asculţi. Să ştii că este foarte important. E un tip formidabil. Are simţul umorului. Unghii ireproşabile. Nu prea sportiv, dar destul de bun jucător de tenis. Pregătit să te secondeze în cariera ta. Interesat de biologie. Cu strămoşi iluştri.

— Adevărat?

— Da. Închipuieşte-ţi că este descendentul lui John Adams însuşi.

— John Adams? Doar atât?

— Toată lumea ştie că John Adams a fost cel care a pus fundamentele Statelor Unite. Dar nu prea se ştie că atunci când s-a însurat, servitoarea lui era însărcinată. Zvonurile că el era tatăl, l-au obligat până la urmă să recunoască paternitatea copilului.

— Eşti sigur?

— Da. Pe urmă, pentru a nu-i compromite cariera lui John Adams, tânăra mamă s-a mutat undeva, cât mai departe de Washington. S-a stabilit în Dakota, unde şi-a crescut singură copilul. care n-a fost altul decât stră-străbunicul meu.

— Cum? întrebă Vicky stupefiată. Vrei să spui că bărbatul ideal pe care voiai să mi-l propui eşti tu?

— Exact. Cred că eu corespund perfect criteriilor tale, nu?

— Da, dragostea mea, murmură femeia, profund tulburată. Tu eşti soţul ideal.

— Atunci, spuse el, zâmbind fermecător, pot să clasez în sfârşit dosarul tău?

Vicky îşi aşează capul pe umărul lui.

— Acum ori niciodată, răspunse ea. Ai făcut într-adevăr o treabă foarte bună. La urma urmei, este prima oară când un detectiv devine eroul unei poveşti cu zâne!

Sfârşit

*

* * *